

Muzaffer Koç

- şiirler -

Yayın Tarihi:

19.12.2018

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

...Ama Be Usta... 1

Ayın altında yazılmıyor artık be Usta,
"Kuvay-i Milliye Destanı".
Demir kafesin minik deliğinden
bir solukta geçip giden
ayın sırdaş ışığında;
pırıltısı çalınamamış aslan gözünden fişkirarak
yollara dökülmüyor şiirler ve şairler be Usta!
Ve yollara dökülmüyor artık;
ne kağıdı gıcırtiları
ne çocuk çığlıkları...
...ve aç kurtlar gibi ulumuyor
ayın altında! ..
Ve vahşi şahinler gibi
emperyalizmin gırtlığına
dalıp dalıp çıkmıyor
emekçi karıncalar!
Şişinip duruyorlar tamtekmil
ayın altında kurbağalaştılar
aç kalçaları köpten ayrılmayan
mecalsiz koca öküze
öyküne öyküne!
Gözlerinde ne izan kaldı, ne de mil!

Ne alan, ne satan
ne cezaevinde yatan
ne de korkudan altını ıslatan
sıradan
en sıradan
karayılan
şimdi geçici de olsa destanımızın
yigit kahramanı olmaktan
çıkk-tı!
O zamanlar be Usta,
şairin halkla birlikte giydiği
yamalı don
yırtık çarıkta...
Ve bir deli ırmak gibi doluyordu,
kendini ateş yollarına çıkarmış şairin
gür bir orman gibi işlek beynine
eski bir Anadolu katarıyla beraber
"memleketimin insan manzaraları..."
Şimdinin "ayarlı kahramanları"
enselerini çoktan tutturdukları için biryerlerde
insan gibi insan içinde
aramaya yanaşmıyorlar
şiir konularını...
Ayakları havada,
enselerinden kaldırılmış bir elin icazetinden
ısmarlama yazıyorlar
"en kocaman"
"en güzide"
kitaplarını...

- Korkunç mu?

"Değil! "

Yalnızca insanı değiştirmek zorlaştı.

Yakalayıp celladın dükkanı önünde salladığı
pampal kedi kuyruğundan...

Ve çekip çıkarmak hayvani bataklığından...
...zor-laaaaş-tı!

Artık insanı, insanlaştırarak

okunu Waşington'ın göbeğine saplayan

bokunu beyaz saray duvarında şaplatan

kağının boyunduruğuna koşacaksın...

Zelvelerini bilinçle bağlayacak

aklınla ağlayacak

ve kuyumuza atılmış deli taşıyı çıkarmak için

aklının anasını ağlatacaksın...

İşte böyle be Usta,

"arzedince halimizi" yüce katına

durumdan şikayet ettiğimizi sanma!

Sinmiş kaybolmuş bir sürüden

şanlı bir halk yaratmak...

Ve düşmanın içte dışta

tıkır tıkır işleyen

vahşi çarkına

sağlam bir çomak sokup

aklımızın üzerinde uçuşan vızıltılarıyla birlikte

eşek arılarını çil yavruları gibi dağıtmak

kavgamızın ar ve yar damarı!

Artık kalemi şöyle şakağa dayamak

ak kağıtları dizi dizi sözcüklere doyurmak

ve de ıkına sıkına sanat hamurunu yoğurmak...

...cabası...çabası...

...filan...

...olamıyor destanımızın mayası!

...İiii-nan!

Muzaffer Koç

...Ama Be Usta... 2

Ama be Usta,
Yirmi dört saatin hepsi gece,
dilimizin tiz ucunda
anasütüne bulanmış
bir genç bilmece:
Akşamdan başlayıp
günüşıklarını serinceye dek yere göğe
aradık köşe bucak
aradık kap kaçak
şimdiyi!
Geçmişimizi geleceğimizi bize çaktırmadan
talan bohçalarına çoktan saranlar
çalıp yola koymuşlar şimdimizi de!
Belki bu yüzden kala kala bize
ömrümüzce sürgit kovalamak kalmış
hırsızları arsızları...
Atlarımız terli biraz
aklımız da
dilimiz de
selimiz de
yoruldu koşa koşa...
Hani "yaşama ait olmayan" kahpelikler,
kökünden söktü ya saçlarını iflahımızın!
Alistık mı ne biraz
köpek dişlemeleri acısına.
Gerçi kimseye "yürü ya kulum" dedirtmedik!
Yürüyoruz be Usta,
koparıp almak için hırsızlardan
geçmişimizi geleceğimizi ve şimdimizi...
şirimizi dilimizi... Ve gölgemizi!
Çınarımızı mezarımızı ve hatta mezar yerimizi be Usta!
Ve elimizdeki son kale; çocuklarımızı be Usta,
çaldırmadan çocuklarımızı!
Biz değil miyiz be Usta,
günün tümünü kendimize yaşanmaz kılan...
Biz değil miyiz, o gür yaşamı
terli köpüklerinde kızıl atların
ve düşlerinde dalgaların
ekinler gibi sağa sola ırgalanan.
gençliği vahşi postallarca yere yasanan
Ve kasırğa vurdukça on yılda bir
O akıllı kırlangıç kanatlarını be Usta,
azgın fırtınalarda biz mi yormuşuz...

Muzaffer Koç

6 Mayıs İpsizliği

Hani öleceğiz ölmesine
Ne tanrı, ne azrail iplemeden...

Hani öleceğiz ölmesine
Celladın düğümü
Saldırınca hallacî boyuna;
Geniş engiin bir gülümseme,
Dudağın pür yeşilliklerinde
Kızıl gelincik terlemesiyle...

Hani şol mayıs seherinde
"Darağacında Üç Karanfil" gibi
İrade teklemekten
dizler titremeden...

Muzaffer Koç

Ana-doludur Hep

Anadır;
Doğurgan bahar toprağıdır
Güneş gülümsese
Çiçekleniverir yüreğı...
Sonbahardır bazen
Tayını yitirmiş
Tayını yitirmiş kısraktır
Göğsü gözlerinden patlar!
Hüzün hüzün dökülür gazelleri...
Ana-doluca yanmaktan
Kaçanağıdır gözbebekleri...
Bir kuştur bağrı kara
Ve der ki kırlangıca;
Muhabbeti hoştur da analığın
Meğer ne zormuş
Şu balçığın ortasında
Yuvadan yavru uçurmak...

Muzaffer Koç

Ayazda Zula Defteri

"Havalar değişti" demişti anam:
"Mihriçan fırtınası, ağustosun son yazı...
Güz, ağır ağır girer göğsüne pencereden..."
Bildircınlar geçerken eylülün ilk çemberinden
Sarılar yaprak, dalına tutunduğu gözpatlağı yerinden.
Ve peşinden gelen çaylak fırtınası
Göğe salar kopkoyu bulutları; çeker yağmuru
Uranus'un şer elinden; salar Gaia'nın bağrına.
Dellenir sellenir; kaşı gözü, dili dişi yoktur...
Yıllanmış yaşi kellenmiş başi, sakalı bıyığı yoktur.
Yellenir döllendir kuytu kuytu
Yoktur hısmı akrabası, eşi dostu...
Öfkeli dir lakin; hısmı vardır, salladığında ahtapot kollarını
Troia kıyametine çevirir Raia ananın kutsal rahmini...
(Gemsiz gamsız bir kudurgan poyrazla geliyorsa
Poseidon'un yabasından bay fırtına çaylak
Önüne dikileceksin, -başka çare sunmaz hayat-
Densiz donsuz, şalsız çulsuz dasdaylak...)
Sonra kararır dalında kestaneler.
Rüzgarı da vardır, adı kestane karası
Lakin bi hayli serttir kasırgası.
Toprağa çekmeye hazırlıktır aslında
Öpücük verip birer birer
Gazele kesmiş çetin ceviz yapraklarını...
Bu ne eylül faşizminin yol arkadaşlarımıza kıyması
Ne zalimin zulmüne karşi insanların dizüstünde durması
Ne de dik durabilenin dağları ağıt ağıt haykırmasıdır...
Sadece "turna geçimi"ni göç yollarına çağırması
Ve gözümüzün bebeğine soğuk çuvaldız batırmasıdır.

* * *

"Havalar değişti;
Mihriçan fırtınası, ağustosun son yazı...
Güz, ağır ağır girer göğsüne pencereden...
Dur daha; sen üşümeye tez başladın
Kaburgandan içeriye girmedi daha öksürük..."
Tamam ana; anladık, eylül ekime, ekim kışa gebe
Daha koç katımı var, yaprak dökümü var
şapkamızı önümüzze atar, saçımızı yüzümüze döker...
Sonra Meryem Ana ve kırlangıç fırtınası...
Henüz kapıyı çalmadı zemherinin
İki ağızı buzda bilenmiş keskin kılıcı
Odun tezek selam almadı ateşten
Ve dönüp dönenmedi, giyinip donanmadı Ülker...
Göçmen kuşlar çekilecek göğümüzden
Bulutlanacak mavimiz, kararacak mazimiz
Poyraz üşüyecek gündeğumuzdan
Ve dalında titreyecek yapraklarımız
Ve döküleceğiz yollara
İnim inim, gazel gazel...

Bayram bittiğinde
El etek öpme dönüşü
Göreceğiz yollar kan gölü...

Dün poyrazdı, baktı bulutların salıncağından
"Ceee ciii" etti sadece; kum kalelerini yıktı geçti.
Henüz çıkmadı saklambacından...
Bugün İodos, ılıman mı ılıman...
Güleç dalgalar, insanlığın yüzüne çarpıyor
Lesvos'un kuzeydoğu çaprazında
Antandros eteğinde Troia ülkesinin
Yaz boyunca artık zırtık ne varsa
Karnında birikmiş insan pisliğini...
Şu şaşılası doğa, şu akılalmaz kainat
Hayret ki ne hayret
Ne sanatçı, ne hoyrat!
Kahin mi kahin
Amma velakin
Gereğinden fazla yumuşak yüzlü...

* * *

"Havalar değişti;
Mihrican fırtınası, ağustosun son yazı...
Güz, ağır ağır girer göğsüne pencereden..."
Dağda ahlat ve alıç deriden dışarı salmaz asitini
Uyuşturur dudağı, zımparalar damağı
Köseleye çevirir, pepeletir dili
Ve şık dalında tatlanmaz elma
O işini iyi bilen güz soğuğunu
Höpür höpür içmeden...
Aaahh ah! Bakma öyle behey şaşkın
Çimip yunup kutlu yağmurlardan içip
Bir karamuk çalısı gibi kutsanarak
Dizim dizim döküldüğümüze...
İçimizde mahkum tutamayız acı toksinimizi!
Güz dediğin, meyvemizin terlediği hamamdır!
Hangi deniz köpürüp coşmaz dibinden.
Hangi dalga öfke kuzmaz kendi köpüklerine.
Her deniz ara sıra dövmez mi yalçın kıyılarını.
Göğsünü yellerle serinleten çetin kayalar
Durup dinlenmeden törpületmez mi sivri uçlarını...

Anlayıp ısıtmaz mı özgür beyninde
Yalnızlığını eşeledikçe, yalnızlığına çıkan mahzenlerini
Karanlık kovuğunda kahince gurkuna yatan kartal...
Yalnızlığı çoğalttıkça çoğalmaz mı çoğulluğu...
Şahin uçabilir mi serçenin kanadıyla.
Yüzebilir mi enginlikleri mesela bir benekli balina
Okyanusların kara delikli diplerinde
Katabilir mi birbirine mercan dikitlerini sarkıtlarını
Kefalin yüzeyci kuyruğuyla...

Nasıl dilleşir yunusça, akıl diliyle
Başka okyanusların "sıla koyu"nda terk ettiği
Görkemli aşığıyla; sevdıyla ve aşkla...
Bir mecnun, nasıl iletir leylâsına hasretini.
Kırağı çalıp morartmaz mı dilini; sehere tomuran bir gül gibi...

İnsan dediğin, kökü sökülmiş bir kütük mü ki
Nem alıp oyum oyum oysun kendi kurt kemirisiyle içini...
Gam alıp çürüsün Aleksandreia Dağı'nda; tesadüfen
Son savaşta sağ kalmış, aşktan yoksun bir yiğit gibi...

* * *

"Havalar değişti;
Mihrican fırtınası, ağustosun son yazı...
Güz, ağır ağır girer göğsüne pencereden..."

Her çiçek kendini açar.
Gelincik alını, leylak morunu.
Kiraz yazını, kardelen kışını...
Nar deli mi ki, pürçek büyütsün kökünde
Yumruyu bela etsin başına, gırtlakını kilitlesin içtiği su
Bir havuç, bir şalgam yada kereviz mi o...
Acı bir turp mudur, girip bağırsağa gaz olup çıksın o...
Yada enginar gibi, gelene geçene batırsın dikenini.
Hem derler ki, "tesbih çiçeği sır gibidir..."
Kırmızı fırçalarının içinden göğe sürer bahar dalcıklarını
Güz gelince gövdesinden toplanır karakuru boncukları...
Anla işte, her orman kendine solur akciğerinden.
Ve her ağaç kendini yanar Etna yangınlarında...
Kim tutabilir, bizden başka kim
Kainatın sallanıp sarsaklanan bir ucunda
Elçim elçim eline toplar yıldız sidemlerini...
Ve uçurur gecede, ışıkla şişirilmiş simyevi balonlar gibi.
Hangi kafese sığar ki,
Yerinden yurdundan edilmiş
Kınalı kekliğin çılgın sessizliği...
Kim, nasıl ağıtlar hasret dolu dilsizliğini...

Hangi canlı taşımaz kendini, Hades dedenin yer altı sarayına.
Şu kayıkçı Kharon kavgası da neyin nesi! ! !
Her insanın cenneti de cehennemi de kendisi...
Değil mi! ! !

Ey Destanî, Destanî!
Efsunların ömrü fani.
Dikenimden tutup aşkla,
Badi badi gelir misin cehennemime.
Kıvıl kıvıl ateş açar cehennemimde anka!
Kır kıraç bağrındadır oysa, en yetkin çiçekleri.
Külde çingidir anka!

Göz kırpar derin derin.
Altında s k n p durur oysa magma!
Büyür büyür; ateş olur kor olur...
Yağınlara edep olur, erkan olur, yol olur...
Yağmur olur, sel olur; sevda olur kendine s ner anka!
Soğuk kabuğunu yarıp; lığ lığ, lav lav kendine çıkar anka...

Hangi deniz dövmez kendi kıyılarını!
Hangi dalga yaymaz kumsalına
Midiyoş kabuklarında özenle beslediğı incilerini...
G zbebeğine takıp aşkla,
şu kuağıma düşmüş kanlı başın
Anka anka yanıp sönen gözlerini
Y z p çıkar mısın "d şistan"ımın soğuk dehlizlerinden
Korkusuz kaygısız, şemş ms z kemk ms z geçip
şu cıbıldağ mucizevi yalnızlığımanın
Göğüs boşluğunda sallanmaktan sarhoş adacığına...

Ey Destan , Destan !
Hangi iek aşka sığınıp kökünden içmez kendini!
Hangi yüreğe "hışşş" düşmez, acıya garkolunca!

Muzaffer Koç

Bergüzar Oğlu Ali

Oooy İstanbul İstanbul
Evrine çevrinesin
'Dem'inden devrinesin
Aldın Ali'mi aldın
Dibinden devrilesin...

Oooy İstanbul İstanbul
Eğine bugünlesin
Döğüne uğunasın
Ali'm karalı oldu
Denizinnen boğunasın...

Oooy İstanbul İstanbul
Sivas'ta kurdum sacı
Sol döşüme düştü acı
Gögnük ciğerim gögnük
Olmaz olsun taht'ığın tacı...

Muzaffer Koç

Burası 'Bizim Memleket' Ustam!

"Dörtnala gelip Uzak Asya'dan
Akdeniz'e bir kısarak başı gibi uzanan
Bu memleket bizim..."
(Nazım Hikmet)

Burası "bizim memleket" Usta!
Biri yer, biri bakar
Ne kıyam olur
Ne kıyamet kopar.
Müminimiz "hikmet ilahi"
"Tecelli kader" der teselli eder kendini.
Sıkı dindarıdır alimallah
Biraz da müzmin "süphâneke
Sümbül eke
Anamız şeke, babamız teke..."
Kimimiz yekten güneşe tapar
Kimimiz Orta Asyalı ateşe...
Kimimiz tanımaz tanrı manrı
"Aforizma"dan mahpus yatar...
İçimiz bizi yakar.
Dışımız yunmamış asbap kokar.
Sözelimi "muz cumhuriyetleri"
"Biatta kusur" etmez işgalci çizmeye...
"Uysal koyun" gibi tutulmuştur cellâdına aşka
Kendi katili olacak kurdun gözüne bakar...

Burası "bizim memleket" Usta!
Kanlı çizme derisini
İştahla yalayanımız da çok...
Yücelmeye yeminli bu toprağı
"Al kelle, ver külah"
Yavuz it gibi daylak silah
Lodoslama zapt-a gelen
Bodoslama çakılır...
Yalınkılıç isyana büyüyen
Kınalı kuzuyu zira
Kağrı dibinde kundağa
Beleyenimiz de çok...
Ununu eleyip
Eleğini merteğe
Asanımız da var...
"Heeeyyt lân" narasıyla
Galata'nın dibinde
Yumurta topuk pabucun
İçe katlanmış ökçesine basanımız da...
"Höt" denince ürkek tavuk olup
Karisının etek altına
Sinip saklananımız da var...
"Alnımızda ne yazılı kim bilir
Bir şey gelirse başımıza kavgada
Temiz gömsünler bari toprağımıza
Hele bir su ısıt avrat..." deyip

"Er meydanı" davulundan önce
Yunnağa girip çimerek kışın ortasında
Aklanıp paklananımız da...

Burası "bizim memleket" Usta!
Yavuz it gibi
Lodoslama zapt-a gelen
Bodoslama çakılır...
Müthiş misafirperverlik vardır burada;
Ağırlamada ikramda kusur edilmez haşaaa!
Silinir evvelaaa salyası
Tasmasından zora-bedir tutulur;
Huylunun huyundan vazgeçmeyeceği
Fırsat buldukça paça kapacağı bilinir
Öfke kin "öç defteri"nden silinir...
İflah sökme, diş çekme unutulur...
Yağla yallanır, arı sütüyle ballanır...
Atlığa atlasın diye ağzına gem takılır
Dişleri açılıp yaşına başına bakılır...
Ensesi okşanır, boynu sıvazlanır, kaşağılanır
Sırtı tımarlanır, yeleleri taranır, kıcı kaşınır
Dört ayak üstüne ikındırılıp
Dört ayağına dört nal vurulur, sekizer de çivi
Temizlenir tüfeklerinin namlusu yivi...
Kuyruğu bacak-arasına kıştırılıp bağlanır...
Hani terfisiz dönmesin diye
"Evli evine, köylü köyüne"
Sağrisına Anadoluca kızgın damga basılır...
Tavlanmış gerdanına; tura tarafının hemen yanıcığına
"... yoluna gitti niyazi" yazılı
Ufacık bir de Çanakkale yapımı künye asılır...

Burası "bizim memleket" Usta!
Toroslar'ın batı eteğinde,
Açlıktan ağzı kokan bebek de bizim...
Menderes efesinin
Güneş mayışıklığında,
Rakıyla büyütülen göbek de bizim...
Ağrı Dağı'nın andacında,
Marazadan kan kusarken
"Askerliğe maruz" yedek de bizim...
Zigana'nın kar külçesinde
Doğuma taşınırken kızakla
Çiğ topu altında donup ölen
Kadersiz kadın da bizim...
Munzur'un kürtçe ağıt telinden
Yakılmış köyünde gülbengi çığlık atan
"Yeni attan inmiş" gelin de bizim...
Bolu'dan aşıp, Beydağı'nın üstünden geçip
Akdeniz'de kanat molası vermiş
Göçebe sülün de bizim...
Divriği demir-çelikte

Körük başında kızgın korlara
Çamşık havasıyla türkü çığırın
Gamsız "işçi selim" de bizim...
İda-Ayazma'nın Türkmen evinde
Göğüsleri zeytin zeytin uç veren
Kızan dadak da bizim...
Istranca'nın muhacir eğninde
Avrupa zulmünden kaçıp
Toprak öpen dudak da bizim...
Burası "bizim memleket" Usta!
Anamızdan çığlık çığlık doğduğumuz
Bebemizi ciyak ciyak doğurduğumuz
Daha ilk günden sütü çekilmiş memeyi
Bir dirhem hayat için
Pestil pestil soğurduğumuz...
Bu müstesnâ; bu muhteşem yer!
Köklerimizi ak karla dövdüğümüz
Kışfodulu dalımızı baharla övdüğümüz
Tepemiz atınca birilerine yada bir şeylere
Çıkıp çığırımızdan
Şığana şığana sövdüğümüz...
Bu muhteşem toprak!
Böcek olup, dut yaprakları arasına koza ördüğümüz
Çiçek olup, lalezarda hidayete erdiğimiz
Kutsayıp kutlayıp, taşlığına yüz sürdüğümüz
İlk göz açıp, havada leylek gördüğümüz
Bu yer, bu toprak
Göçümüzdür katar katar ve göçüğümüz
Umudumuzdur efkârımız harımız...
Evladımız karımız, namusumuz arımız
Sevgisi diğer yarımız
Gardaşı yüreğe gömdüğümüz yer!
Kederden boğulsak da
Mememizden soğulsak da
Acımızdan uğunsak da
Aşkımız sevdamız, duygumuz mihmânımız
Bakraçta yoğurdumuz, tasımızda ayranımız
Ot yatağımız, bacağımızdan kısa yorganımız
Mahremimiz, namahremimiz
İçimizden daha içimiz; en derinimiz...
Burası "bizim memleket" Usta!
Buğday olup ekiliriz
Başak olup dikiliriz
Kucak kucak deriliriz
Harman harman seriliriz
Değirmene veriliriz...
Üğüne üğüne un...
Uğrune uğrune maya ve uğra
Çekile çekile bir yumak gözyaşı
Bir de pişti mi yaşamın fırınında
Serile serile mis gibi somun...
Aklımız yetimdir onsuz!

Nasılsa rahmi sonsuz;
Açınca esmer karnını, çiftbıçaklı kotanla
Çıktığımız kovuğu söktüğümüz yer...
Abdestli abdestsiz, namazlı namazsız
Dualı duasız, âminli âminsiz
İçine naaş naaş girdiğimiz kabrimiz; baykuş taşımız
Yazılı yazısız, isimli isimsiz; odun dikili başımız...
Amma velâkin, her halûkârda
Yürekleri ölümüne aşk limanlarına
Lafsız sözsüz döktüğümüz yer...
Burası "bizim memleket" Usta!
Ikına sıkına
Rahmine tohum saçtığımız...
Ikıntısız sıkıntısız
Gerine gerine içine sıçtığımız...
Çekip kafayı barda meyhanede
Öğüre öğüre çimine kustüğümüz...
Bir kucak sakalla
Kıstırıp sâbiyi bodruma mahzene
Çığırta çığırta ırzına geçtiğimiz
La havle çekip, sabırla
İki elham, bir kûlhü ile sustüğümüz...
Has ekip yoz biçtiğimiz
Berrak suyunu katran içtiğimiz
Bu yer, bu toprak!
Dağları demimizse, yilkıları bizimdir.
Dayanamayız yad ayağın ot incitmesine;
Elimiz ayağımız, dişimiz tırnağımız silah
Silahımız, hamal nasırı yağırnımızda yaprak
Dalı, ağacı, ormanı tenimizdir.
Keli sağırı, körü topalı
Caka satarı, tek atarı, çift basarı
Çok bohçalı, roman torbalı hür aysarı
Hepsi kulak "en"imizdir...
Geçtik Bor'u, eşeği sürdük Niğde'ye
Gemi bizim, gemi bizim
Yaktık gerimizi nişadıyla
Ayağımız çığırlarda, korlarda...
Demi bizim demimizdir...
"Şuradan bir çay söyle bakeeemm çömez çırak
Yandan çarklı; demi Rize'den..."
Geni bizim genimizdir!

* * *

Burası "bizim memleket" Usta!
Beyazıt Meydanı'nda, Kanlı Pazar'da
Maltepe'de, soğuk aralık Ankara'sında
Nurhak'ta, Kızıldere'de...
Şokakta, meydanda, kırdaki köyde, dağda bayırda
İşkencelerde, idamlarda, mahpuslarda
İftihara layık can güllerimizi
Yerleşip kökleşsin diye puşt Amerikan işgali
Kahpece budayan zevat-i şayan güruh

Bizden değildir...

Memleketin 'İstiklâl Savaşı'nda
Siperlerde kanı kana karışmış
Çakaralmaz tüfeklerle
Omuz omuza zaferle yarışmış
Yurtsever koçyiğitlerimizi
Muhannede muhtaç eden...
Çokuluslu kemirgenlere
El açtırıp, yüzünü yere eğdiren
Paşa da olsa, poşa da olsa
Zevat-ı muhterem de olsa
Kim ki kalles hançerdir
Memleketin kanlı bağrında
Bizden değildir...

Oldum olası çokdinliyiz biz
Dinimizden birini men eden
Bizden değildir...
Biz çokdilliyiz
Dilimizden birine yassakkk koyan
Bizden değildir...
Biz çokekinliyiz
Ekin damarımızdan birini
Metazorî darp eden
Bizden değildir...
Biz çoksözlüyüz
Ağzımıza kilit vuran
Bizden değildir...
Bu toprak ki,
Kıtadan kıtaya
Geçiş yoludur...
Bu toprak ki,
Yerden fezaya
Uçuş doludur...
Bu toprak ki,
Yaradığımız, varlığımız
Yokluğumuz, hiçliğimiz
Yârenliğimiz, piçliğimiz
Havamız suyumuz, aşımız, ekmeğimiz
Yerimiz göğümüz, deremiz denizimiz
Toprakaltımız, topraküstümüz
Sualtımız, suüstümüz
Ve pir yaşımız, ikibuçuk milyon yıllık
Esin koludur...
Mar Şarbil Kilisesi, Deyr'ül Zafaran Manastırı
Der Marog-Nisibis, Mardinevleri, Amed Surları
Efes, Milet, Uydai, İasos
Mazule Anıtı, Knidos, Amos
Antandros, Asos, Troia, Dardanos
Perge, Aspendos, Zeugma-Hierapolis
Hattuşaş, Darüşşifa, Bergama-Akrepolis

Basmane, Angora, Kestane Pazarı, Kadifekale
Tripolis, Karahayıt, Pamukkale
Nemrut, Hasankeyf, Kapadokya, Çifte Minare
Çatalhöyük, Tokonion, Tişana, Bedesten
Şafranbolu, Herakleia Pontike, Sürmene
Haydarpaşa, Ayasofya, Hisarlar, Topkapı Surları
Hepsi toprağımızın derinköklü sırları...

Burası "bizim memleket" Usta!
Toplaşıp göller gibi, akar akışırsız
Bu toprağa yapışır yakışırsız...
Dicle, Fırat, Zapsuyu
Seyhan, Ceyhan, Eşen, Göksu
Aksu, Karasu, Akçay
Gediz, Menderes, Bakırçay
Bir uğta Çoruh, Aras
Bir uğta Şakarya, Meriç
Hala bir muammadır Haliç...
Çiğ ırmak, çığır ırmak; Yeşilırmak, Kızılırmak...
Kol kol yanık yürek sulamak
Dal dal göğnük ciğer soğutmak...
"İçiçe geçmiş et ile tırnak"
Ne mümkün birbirinden ayırmak...
"Yedi delikli tokmak
Bunu bilmeyen ahmak..."
Bir kanadımıza silah çeviren
Has kaz-tüyümüze dokunan aysak
Bizden değildir...

Muzaffer Koç

Buz Çözünümü

Okunmazgönül
Yazılmazgöğüs
Ala-çare
Aşkım;
Elimi
Kuşlara
Verdim:
Karalasın
Dursun
Kanatları
Döşümün
Sırçanık
Poyrazlarını...

Okunmazgönül
Yazılmazgöğüs
Na-çare
Aşkım;
Dilimi
Çamlara
Verdim:
Eşelesin
Dursun
Kökleri
Göğsümün
Göğerik
Sayfalarını...

Muzaffer Koç

Çetin Ceviz Düştü Dalımızdan

Şiirler vardır kurulamayan
Sel suları gibi durulamayan
Bir dizesiz andır;
Bulanık dökülür aklın anaforuna.
Tek bir satırın hevengine
Bir çift sözcük bile dizilemez
Salkım salkım...
Zamanın karnında karıncalanır beyin
Behri alemin çiçek tohumlarıdır
Düşer gözlerden
Sidem sidem...
Anlarsın; yeniyetmeliğin dalından
Çetin bir ceviz daha düşmüştür!

İlyas'tı son düşen;
Devrildi gürbudaklı Çam!
Sivas sokaklarının belalı oğlu
Dev Genç'in delicoş ruhu
Devrimin has yolcusu
Adaşı gibi asılmadı...
Lakin epey eskitti mahpus damlarının
Paslı demirlerini; prangalı ayakla...

Sudan çıkmış balık gibi
Çırpınıp durdu dışarı çıktığında.
Arkadaşlarının her biri bir yerlere dağılmıştı.
Yenilgi değil; ama bu ona çok koydu!
Gurbete çıktı; İstanbul'a!
Okmeydanı'ydı son mekanı.
Bir evcikte anasıyla yaşırdı.
Bir sabah kalktı; netameliydi hava.
Müthiş ağırlık vardı başında.
Keyfi kaçtı; dişleri geceyi hamlatmıştı.
Duşa girdi; yıkandı paklandı.
Kırık buruk çıktı evden
İşe gitmek üzere...
Mendebur kalp krizi
Sokakta sapladı göğsüne hançerini...
Usulca uzandı yere...

Eyy Sivas sokaklarının belalı oğlu
Eyy Eylül faşizminin dize getiremediği
Gür budaklı Çam!
Ula puşt!
Hani Belgrat ormanlarında pikniğin bile
Yoktu tadı tuzu!
Hani dağlarımıza gidecektik;
Biz inince öksüz kuzu gibi
Ardımızdan meleyen dağlarımıza.
Hiç değilse et pişirip
"Dost kardeş bir arada"
Birer kadeh rakı parlatmak için...

Ula puşt!
Bu ne emrivakiydi
Bu ne ıvecenlikti...
Yine sürpriz yaptın bize;
Ula söyle; herhalde bu son delilikti...
Lakin ölümü kendine çekiş
Sana hiç yakışmadı...

Muzaffer Koç

Çıbanbaşı Üşüşme

Midilli'den beri
Yumuşak bir lodos
Aynalı bir yaylanma...
Ol deniz ana
Uğunmasa acıdan
Niye deşsin
Çıbanını martılar!
Niye üşüşsünler
Nazlı dalgasının başına...
Ah şu dalgalar
Denizin yürek çıbanları...

Muzaffer Koç

Çıngı Rüzgar Rahm'ında Hey...

ÇINGI RÜZGAR RAHM'INDA HEY

Senesiz tarihsizdi gönül köşkleri; yıldız içerlerdi!
Mamak'ı okumuşlardı; Selimiye'yi ve diğerlerini...
Kuransız kitapsızdılar; örümceklerini ayıklamışlardı
Falakayla içlerine zoraki sokulan mağara zifiriliğinin.
Bir elçim yıldız toplayıp öcüsüz gecesiz samanyolundan
Serperlerdi meydanlara, sokaklara; sözlere sazlara kavallara...
Kızıldereydi On'lar; kızıl koşardı bucak bucak genco taylar!
Cevahirdi buldukları; Anadolu yakası namlu seyrangahında
Aştı, sevgiydi tek taptığı tapındığı; tanımazdı başka ibadetgahı
Ve bir Karaçam kökü gibi dipten dibe sarmıştı Toroslar'ı
Sızıp toprağa ter ter, ıslıl ıslıl; akışımı ekmişti son '70 aralık'ı
Nail olamasa da, Akdeniz'de devrimin "ehli gülşen" tanıklığına...
Sıkışıp güplüyordu körpe yüreği; her şimşek yaladığında göğü
Aklında demircioğlu; iki yıl önceki yaza düşmüş '68 Vedat
Su veriyordu göğsünün göz göz menevişen som çeliğine...
Hanginizi dillesek; ey yürek dikenleri, burcunda kabuk yaran
Devrimin masum ve bir o kadar namuslu al-ufkun al-gülleri
Randevuyu sol kaburg'altında soluyan körüğe verdik...

Senesiz tarihsizdi gönül köşkleri; yıldız içerlerdi!
"Kara" yazmıyordu alınlarında, kadersizdi defterleri
Randevuyu kapı kapı 3C bayrak çizilmiş Maraş'a verdik...
Her biri birer asırlık çınar gibiydi: Yaşamdı kökleri,
Aralık sonuydu; yeni yıla birkaç gün vardı belki daha
Usul usul günlerde dönüyordu tiki-taklı akrep yelkovan
Ne saat, ne dakika, ne saniye; ne tikiş tikiş zaman
Kadranda تنها yürüyordu; derin ah dinlemeler, acı inlemeler...
Yani üstü boyalı, kıcı cilalı gazetelerle örtülen kan... kan...
Şimdinin iç vekil-ü sultanlarının o günkü emniyetül izni
Ve emperyal dayanakçı-başı şer güruhunun dinî icazetiyle
Kırksatırcı kan sevicilerce ev ev, kapı kapı katledildiler...
Randevuyu "serkeş kurşun" yutan Çorum'a verdik...

Senesiz tarihsizdi gönül köşkleri; yıldız içerlerdi!
Gökvelisiydi ayhan, gardaşıydı sarp dağların
Ve ali babanın "telde asılı minik kuş"u...
Pehlivanıydı ahmet, muhacir kızı "bücür bacı"nın
Karadeniz'in esmer görkemi, başkentin çil karanfili
Kanadı kasılmıştı kuşların, kuşatılmıştı derya içre
Genç göğüsleri siperdi yeniyetme yoldaşlarına
Taradı kör amerikan G-3'leri, tırtırlı makineli tüfekleri...
Kan tohumladı, yürek topraklarında mayışırken kanatlar
Randevuyu öküzlü mevkiinde korlaşan Tokat'a verdik...

Senesiz tarihsizdi gönül köşkleri; yıldız içerlerdi!
Karanlığın "devlet başa, kuzgun leşe" kelepircileri
Aklı hadım "tosun"larıyla peşkeş çekip memleketi
Darbecilerle aynı ağızdan okudular, ayetleri sureleri...
Vahiyleri amerikadan geliyordu; tel tel; sükse sükse
Ve hutbe hutbe yakıp madımakta bahar güllerimizi

Külleri üstüne dışbaşı ve kumpaslı erk kurdular
Gemi aziya alıp "dem yeri"nden kahpece kudurdular
Güller soldu peşpeşe; birer beşer, hasılı otuzyedişer...
Buzanuban dondu yaprak
Sasaruban soldu yaprak
Kararuban yandı yaprak
Saç baş yoldu yaprak ana...
Ahh! Göğnük dal düştü ciğerinden
Yobaz "saray önü" çemberinin yoz dumanı içine...
Randevuyu asır asır kanayan Sivas'a verdik...

Çocuk yaşına kurmuşlardı darağacını eren'in
On yedinci baharıydı henüz, suçsuzdu; yargıladılar
Sorgusuz suvalsiz asıldığında hı(n) zır paşa emriyle...
Onlarcası "onay" bekliyordu, işkencede abilerinin...
Oysa hüküm çoktan verilmişti paris'te wasington'da;
Emperyal emir, hav dili kurt dişiyle "iç"te paslamıştı demiri...
Sevgiye eğik boynunu; cellat ip, düğüm olup kıldığında
Bir memleketin ahvali satılıyordu sinsî oval tezgahlarında.
Denizce coşup tepti sandalyeyi, serine düştü kefensizliği...
Randevuyu Yıldız Dağı'nda Pir Sultan'na verdi...

Senesiz tarihsizdi gönül köşkleri; yıldız içerlerdi!
Bir kuş uçuyordu, kürarî göklerinde divane ve abdal
Bir kuş, dağlardan sürgüne yüklemişti ağıt göçünü...
Bir kuş; yüreğinde fırtına; iliginde kar, damarında sızıntı
Bir şiirlik içgeçiri; bir çift dize bile değildi heybesindeki!
Yemyeşil, karayeşil bir safra birikmişti nah şurasında;
İsottan acı, karanlıktan koyu; bodük boylu ve leşten yiti
Geçirdikçe kusası geliyordu; yutamadığı bildiklerini...
Randevuyu tarihe verdi; engin denizdi hepsi, ulaştı mâhirdi
Bilgeler ordusunun imsiz isimsiz halis har askerleri,
"Şiirle" dediler "ey kuş, göğün ateş yakmaz çeneğinde..."
"Ah" dedi, "ahh! Sıgmazsınız göklere, sizi darda tutamam
Kanatlarım yazamaz oldu bulutçuk kuşlarını yıldız kederlerine
Hiçbirinizin destanını kuşbaşımından çerçöp edip atamam..."
Tarttı; dara koydu teraziye; kantarın topuzu göğneğe düştü:
Randevuyu rüzgar rahm'inde gülümser tohuma verdi...

Senesiz tarihsizdi gönül köşkleri; yıldız içerlerdi!
Nehir oluban akıyordu yürek yarası; ovula dövüne nasırsız natır'sız!
Ve nazlı bir çingî, küf yakıyordu sessiz sakin ve ikirciksiz yatır'sız...
Bir anagöz kurumuştı, yağdıra yağdıra karağına dök ve düş üşümesini!
Randevuyu yelenmiş külde köz kırpışıp "aşk"ışan inceliğe verdi...

Muzaffer Koç

Dalgaların Ay Fısıltısı

Her gece yüzdüm ah; kuytulukları
Yakamozda ay perisi seyranlık.
Dalgaların sarmaşık saçlarını
Okşadım ah, okşadım ılık ılık.

Beril kulaçlarımda pürpak yosun
Parmak perdelerim burma burma tuz.
Terleme alnım, cefamı soğutuyorsun
Malyalı yürek ah, sırma sırma buz.

Kıvıldaşan ılgımları içerken
Sessiz sırsız "ah"sınışlar misali
Kumsallarda köpük köpük içlenen
Yaralı kuşların göç musikisi.

Dalgaların çakıllara ay fısıltısı
Çaresiz aşkların ah, sus ağlatısı...

Muzaffer Koç

Deniz, Dalgalar Ve Tuz

Aşkın toprağı, suyu, havası
Kökü, gövdesi, yaprağı ve çiçeğı
Hepsi yüreklerimizin bahar dökümü...

Yeşilgözümün bebeğı
Deniz dalgalar ve tuz...

Akköpüklerin
Anaç ninnileriyle uyuyoruz
Derin mi deriiiiinnnn...

Balık nazını yüzdürüyoruz
Kokusunda yosunların
Sevgi taşıyoruz lal kumsallara
Adsız enginliklerden
Önünde karayelin...

Güneş doğuyor dalgın ufka
Kızılyelkenlerini gere gere...
Işıyor seheryelinin kanatları
Dağlara yeşilini sere sere...
Ve batıyor zaman, kainatın sıcak yatağında
En azgın rüzgarların aymaz hismine
Gülşen göğsünü vere vere...

İçiyorlar
Şarabî şerbetmişcesine
Saatleri saniyeleri
Ayları yılları, günleri geceleri
Sabah akşam... dört öğün...
Ağaçlar, balıklar, kuşlar
Ve yakamozlar...

Kestane gözlerinde ince bir pırıltı...
Ve mutlu bir gülümseme...

Bulup bunamasak
Dalıp gitmesek bulutlararasıdan
Demet demet şavkıyan
Işık sızıntılarına
Çakal kefal kaçır mıydı oltadan...
Ah o minik heyecanlar!
Heyecanlanıyoruz...

Boşver, bir tike yem daha tak kancana
Ve fırlat sonsuz umutla
Zamanın zaman bilmez
Engin ıssızlığına...
Nasılsa ucundan ucundan
Yaşam damarına dokunuyoruz!

Deniz, dalgalar ve tuz

Emektar atlar gibi
Akköpücüklerle terliyor boynumuz!

Ömrümüzü tepe tepe eskitiyoruz.
Yama tutmasa da delikleri
Açıkta kalsa da keçi kıcı
Henüz yenemediysek de; açlığı
Yokluğu, yoksulluğu ve o kehribar suskunluğu
İda efsanelerindendir soyumuz
Eybek'tendir suyumuz
Ve yıldızlara tırmanıyor uzun yolumuz.

Hani çifte hergedilmiş umut topraklarına
Tohumladık ya sevgimizi
Şu karagünlerde
Hiç değilse
Dışdışa içiçe; beraberiz...
Yani döleğiz yaşamımızla
Yüzü ak alnı pak ayna tohumuyuz...
Emmişiz kainatın memelerini
Göğün yıldızlı sarmaşığında delice
Toprağın kınalı kuzusuyuz...
Deniz, dalgalar ve tuz...
Hiç değilse
İnsanız diyebiliyoruz...

Muzaffer Koç

Derin Yelkenler Fora

Havalar soğudu birden.
Dışarıda müthiş kar.
İçinde toplaşmış öfkeyi
Buzlandırıp üstümüze salıyor bulutlar.
Poyrazdan prangasını koparmış
Eğersiz semersiz bir at gibi bir fırtına;
Ege'ye doğru dörtnala uçuşan bir rüzgar...
Deniz eteğinden tutuşmuş sanki
Akyeleli dalgalar duman duman...
Boğaz'ı Anıt'tan Kumkale'ye sarmış buhar...
Bilenmiş bir hançer gibi bir ayazlanma
Yaman mı yaman; kimseye vermiyor aman!

Şilepler geçiyor Boğaz'ı yırtta yırtta.
Büyük küçüklü, flamalı pijamalı şilepler
Bir sihrin içinden geçer gibi.
Sadece direklerinden fark ediliyor
Marmara'dan Ege'ye, Ege'den Marmara'ya
Fayları oynata oynata geçtikleri.
Kimi Akdeniz'i uzunlamasına yarıp
Süveyş'ten Okyanus'a taşıyordur ihtimal
Kimbilir hangi yükünü...
Kimi İstanbul'a gidiyordur herhal
Kimi Karadeniz'e açılacak belki
İstanbul'un bebek karnını guruldatacak.
Kimbilir kimlerin geçmişi örüklü
Kıçında, sancak tarafında; mumbarlarında
Kimbilir kimlerin şimdisi ve ahvali...
Belki de Karadenizliler'in "hophop" yüreği!
Yada Artvin'den bir atabari
Trabzon'dan bir horan
Belki bir davudî ağıt Giresun'dan! ..
Bakınca kör gözle; kemikli dille
Görünmüyor "çaydanlığın ucu" buhurdan...
Her neyse; nesirde politik takılmayalım şimdi.
Doğrucu davutları sadece kovmuyorlar dokuz köyden
"İkramiye olarak" bir de tokatlıyorlar ensesini.
Saadetten vazgeçmesek de her şeye rağmen
Şimdilik "sus geç" yapalım bir kalem, "sadet"ten...

* * *

Aşağı balkona bir kızılgerdan alıştı cancağızım.
Ahşaplarıma tünüyor günlerdir.
Gece pergule aralarına sığınyor sanırım.
Canını öyle koruyor avcı kedilerden.
Sabah benden önce uyanıyor şüphesiz.
Minik bir kızılgerdan;
Zemheride kalmış bir avuç can.
İki dirhem bir çekirdek kalır
Dış kovuğunu bile doldurmaz bir kedinin
Tüyünü tüsünü soysan.
Bir sevimli, bir şirin ki; alıştım ona

Biraz titrek ve ürkekse de karagözleri
Sabah görmesem; duymasam sesini
Günaydınlaşmasak cikciklerimizle
Sanki birden bomboş olacak dünya
Sanki hiç kalmayacak yaşayan...
Hasılı; doğa "çelik çomak" oynuyor bizimle
Mızıldanmadan; iventisiz, ilentisiz ve sessiz.
İlk kez mi tadıyorum acaba cancağızım
Enerjilerin birleşip içleşme busesini...
Anla işte; denizüstü buğu buğu
Buğu değil, Boğaz'dan Ege'ye akan
İpini koparmış poyraza kanat kaptırmış
Telekleri sisli mi sisli bir gökdolusu kuğu...
Pencerenin gerisine sinmişim sanki
Arkamda radyoaktif ufo ateşi
Sırtım yanıyor, önüm donuyor.
Mazinin kuytularında yüzüyorum; "git-gel..."
Bazen ahvalin labirentlerine dalıyor aklım
İçim "hiç" oluyor; ılgıt ılgıt kanıyor
Tımarı namümkün bir yara gibi...
Ve kainatı izliyorum; sırsız dilsiz...

* * *

Az önce düğür serptim balkona.
Yazık, kumrular yiyemiyor; şaşırıp üzüldüm.
Ben içeri girene kadar donmuş galiba.
Tuz saçtım üzerine; eridi buzlar.
Ama gel gör ki; hikmet ilahi
Şu balkonumun "as sahibi" kızılgerdan
Henüz erimemiş tuz kırıntılarını gagalıyor.
Soğukta kafayı bulacak iyottan,
Hergele bacaksız uçamayıp sonra
Ahmak şoförler gibi kazara
Yem olacak ava susamış fırsatçı "kedi trafiği"ne...
-Bir de çok kedi var ki sokakta
Bayram arifesi karayolları gibi...-
Hele bak şu cesarete
O da benim gibi, "hiçlik"i ağırlıyor
"İlklik" damarlarında...
Ne desem; soyu sopu, mayası arsız...
Tam bu ara gözlerim dalmışken deniz keşfine
Bir de ne görem; komşunun bahçesinde
Dişi bir saka
Erkek bir sokak kedisinin pençesinde...
Anlamam ki, nedir kuşların fay hattı!
Amma velakin
Bu "ayazda kalmışlık"
Gözlerimi salyasümük boşalttı...

* * *

Dün de iki ahtapot gördüm kıyıda;
"Denizin yangını"nı seyre gidince.
Ebemkuşağı hareli, turunc başlı
Dünyada yalnız Ege'ymış ikametgahları.
Biri bir hayli irice
Kalburik yayılmasına bakarsan
İki kiloya yakın tahminimce.
Diğeri henüz yavru.
Etlerini martılardeşeliyordu.
İçim içinden kavruldu.
Merak ettim "kıyıya vurma" nedenini.
Uğrayıp doğruca "iskele kahvesi"ne
Balıkçılara sordum.
Dediler ki: "Ağdan atılmaz büyüğü
Malûm, tezgahlarda yüksek fiyatı
Küçüğünü de biz atmadık...
Kaç gündür denize çıkamıyoruz
Fırtına, dalga ve don yüzünden.
Nafakamız boylu boyunca yatıyor dipte
Ağımızı salıp, seheri içimize çekemiyoruz..."

Sakallarına kırçima düşmüş
Boğur boylu, ablak yüzlü
Soğuktan yüzü kararmış birisi
Alaycı bir gülümsemeyle bir çay söyledi
Bırakıp oyun seyretmeyi, çekip şandalyeyi
Telkinsiz teklifsiz oturdu yanıcığıma.
Şanki kendisi değildi de konuşan;
İlle de sigaradan kurum bağlamış dişleri
Ve her nedense kan oturmuş gibi mosmor dudaklar:
"Deniz" dedi
"Dün gece
Birden çekilince
Kalmıştır sığındığı taşın altında.
Sonra da ani don yapınca hava
Şaşırmıştır feleğini...
Dönememiştir büyük ihtimal
'Hayat iksiri' suyuna..."

Anlamam ki; nedir balıkların fay hattı!
Yaşam ve yapım nerede başlar;
Nerede biter...
Nerede biter ölüm ve yıkım
Nerede başlar...
Amma velakin
Bu "ayazda kalmışlık"
Gözlerimi salyasümük boşalttı...

* * *

A bre cancağızım
Dünya dediğin ne ki!

Kaysaklar dansediyor altımızda...
Bura yerlilerinin dediği gibi;
"Estire savurttura" dibimize dayandı fırtına
Yelkenler foraaaaaaaaaaaaa...
Aslına nesline çevrili rotaaa...
Yeni bebeğimizin kokusunu çekiyor
Derinine ha vira
"Ayazda kalmış"
Salyasümük gözlerim...

Muzaffer Koç

Dilsizlikte Köpük Köpük Che Kabarcıkları

Kükrensene hey dağlar!
Alpler'den mi
Andlar'dan mı
Zagroslar'dan mı...
Yoksa İsfendiyar'dan mı
Köroğlu'dan mı
Toroslar'dan mı...
Nerden kükrerseniz
nerden patlarsanız patlan gayri!

Çatlatsana
hey çetin koz,
soğuk kabuğunu!

Su değil
sel değil
ateş doldur derelerimize;
kurbağanın gözü yollara eridi aktı
ha ateş geldi, ha gelecek diye
kurak derelerin
çın sabrını deneye bekleye...

Kükrensene hey dağlar,
kükren gaaaari! ..

Vezüv, Venezüella
Etna, Sicilya...
Che Guevera, Bolivya;
hey haklılığın durdurulamaz
tarih defteri
kussana gayrı
kussana
yürekleri sevgi insana kesen
volkan selini!

Kus gaaaari!
İda'da Zeus mu kesiyor önünü.
Olimpos'ta Apollon'un kıskanç okları mı
yakıyor Posseidon'un gemilerini!
Yoksa Bağdat'ta başpuşun
eli silahlı
başı külahlı
beyniyokları mı...

Taaa ensekökümüzdeki İncirlik'ten kalkan
B-52 vahşeti,
"insan işi" mi!
Arabı bol çöllerin petrol kuyuları
Afrika'nın "fildişi" mi!
Bu kaçınıcı Basra!
kaçınıcı Bağdat
kaçınıcı Kerkük
kaçınıcı Kerbala

Toroslar'dan uça uça
Amed Kalesi'ni geçe geçe...
Oyunda Iraklı çocuğu biçiyor zulüm!
Beşikte Tikritli bebeği seçiyor ölüm!

Hadi bindokuzyüz ellidokuz'un Kübası gibi
"çok şükür çok şükür
bugünleri de gördük
ölsem de gam yemem gayri..."nin
sevgi "resmini
"çiz"sene hey Che!

Çiz gaaaari!
Besili atlarla eşekler tepişirken
dünya denen bir haranın çayırlarında otlaklarında
yemlenip tavlanan düşünme hadımı çürük odun kafataslılar,
doymayı, özgür yaşamayı
günah...
Tüm ayakaltında kalanlara
açlığı, yokluğu yoksulluğu
mübah...
Kendi karanlık düşlerini
ışıklı sabah
sanan,
yontulmamış taşdevrinin
füzeli bombalı ekranlı arsızbaşları
yenilmezlik psikozuyla
salyalarını saçıyorlar uluslararası,
dünyamıza ve uzayımıza...
Ve insanımıza insanlığımıza!
Kirlerini sıvıyorlar,
kentimize köyümüze
yurdumuza yerimize...
Tavuğumuza cücüğümüze
büyüğümüze küçüğümüze
çocuğumuza bebeğimize
kızımıza kızanımıza
gelinimize damadımıza...
tanrımız tarımımız; çiftçimiz çiftçiliğimiz
çokluğumuz tekliğimiz çiftliğimiz
pamuğumuz ipliğimiz hepliğimiz
kahvemiz şekerkamışımız şekerimiz
hiççekmezimiz, iççekerimiz, beş öğün boşçekerimiz
fenimiz kimyamız astroloğumuz antropoloğumuz
teoloğumuz jeoloğumuz yıkımımız depremimiz
hastamız hastalığımız pastamız pastalığımız
beyimiz beyliğimiz
dağımız dağcımız
avımız avcımız
geyiğimiz kekliğimiz
mezarımız merteğimiz
kanlanıp katlanıp
toytoylanıp toptoplanıp
teltellenip tektekerlenip
paket paket doluyor kasalarına;
bankalarına borsalarına...

Şunların tilki kuyruklarına

abidevi efsanevi gerilla botunun ıskasız tabanını
bassana Che!
Bas gaaari!

Atlasötesinin ikibacak arasından
puş doğan fırlamalara
geniş bir mesken oldu ya dünya;
Istranca'dan Ağrı'ya
Palandöken'den Cilo'ya ve Süphan'a
hükümrân oldu ya
Can Yücel Baba'nın fazlalığından dökülen
aklı karalı

başisaralı
yurtsatıcılar;
Coni'nin yolgeçen hanı oldu
o koca pınarlı uygarlıkların
o engin ve zengin ekin sel damarların
Anadolu yatağı...

"Hallacı Mansur tekrar yüzüldü
Pir Sultanla Şeyh Bedrettin tekrar asıldı..."
Kore'ye yankee kurtarmaya yollanan
diyeti ödenmemiş gençlerim
ve Sarıkamış'tan işgale sürülen
boyunu kıldan ince yirmi yaşlı kardeşlerim
tekrar kırıldı;
postallarını yakarak kimi
kimi yiyerek ıslata yumuşata...

Çaresiz gariplerimin donu gömleği, içi dışı
sobesiz önü ardı, küflü bıyığı yağlı sakalı...

Yani demem o ki,
gevelemeden atalım bıçağı karnına sözün
İST.başı mamur, dörtbaşı madur osmanlı! ..
Enver Paşa,

Hızır Paşa...
Anam da derdi ki;
"paşa, paşa değil
ardımdan attığımın üstünde
bokböceği oldukça,
ha Çin'in Sultanı olmuş
ha Mekke'nin varisi
ha valisi Horasan'ın! ..

Hey Can Baba
de bana;
yirminci yüzyıl karmaşasından
yirmibirinci yüzyıl umutlarına atlamışken
arpa ve çavdar kokulu ayaklarımız,
o deriiin bilginle sen,
bu "öpülüş"ten,
ne anladın!

* * *

Ulukışla'nın körebe geçmez kelaynak konmaz
ama "deli gönüldür" düşerli, ıssız bir çokluk dağında

sırt sırta dayanmış da bir çift aç güvercin,
çirpınıyorlar ha vira;
odak-sevgi sayıklayarak
düş ambarlarında barış görüyorlar...
"Sen sıradan insan
sen sıradaki"
şu sevgi kervanına
karış görüyorlar!
Görüp kanat biliyorlar da, güzel güvercinlerim
"dillerinde tüy"
batıyor kıymık kıymık;
sökseler sökemiyorlar
ötseler ötemiyorlar...
Hani "gönül cennet ister
günahlar elvermez"in
"Al Sana Bir Silah" kahramanı dostlar,
a içli kardeşlerim,
çocukluğunuzdan Toroslar'a doğru
salacağınıza göğsünüzün ardıç kuşlu hafif sevdasını;
ormanların çürüğünü
karların kürüğünü
Toroslar'ın yörüğünü
derleyip serleyip
bileyip selleyip
döndürüverin İncirlik'in üstüne artlarını;
acımadan yellendirin!
Kırpmadan gözünüzü, kapamadan kulağınızı basın tetiğe
vallahi billahi yellendirin!
Osuruklarının tozunda
kalır mı coooni!
Kalır mı hiç, hakça söyleyin
işgal; vahşet katliam...
Osuruklarının tozunda
kalır mı caaani!
Bilirim,
Toros'un bağı
Ağrı'nın sağı
Yıldız'ın sabrı
Çamlıbel'in kahrı
karla kaplıdır!
Ağır dağlardır;
ha deyince oynamaz yerinden
aksaçlı mendeburlar!
Karlarının altında da burcu burcu
nergisle kekik kokar!
Sıcak tutun iliklerini
öfkenizle ısıtın toprağını
aklınızı ninnileyin kucaklarında.
Hatta saçaklarımda
buz buz insan donmuşken;
azıcık güneşinizden de

koyun kanatları turna mühürlü
ucundan ağıt damlayan zarfa!
Ulan silahını simgesini
imajını imgesini...
Yazarını tozarını
şairini şiirini...
Astar master çekip düzlerim şimdi!
Zamanı mı ulan!
Açlık ve soğuk kol geziyor
İstanbul'da Şırnak'ta...
Zonguldak'ın ciğeri kömür tozu
Ankara; Kızılay ve Mamak'ta can tırnakta...
Filistin kanıyor diyorum,
Filistin kanıyor...
Iraklı çocuk diyorum,
Iraklı çocuk yanıyor...
Dünyalılarımın çoğununsa beyni kaskakta!
Sıkıysanız gelin, olun benim yerimde;
başkoyun da İda'nın güllü göbeğine
dalın da Homeros'un közlü köşküne
sarılın da Afrodite'nin hileci beline
deliksiz uyusanıza tek bir gece!
Tek bir gece diyorum,
tek bir gece!
Aklını katıksız yemiş kırlangıç da der ki,
sevgi deyip geçmeyin:
Milyon kere milyon
atom çekirdeğinden daha deli
ve düşman bildiğine daha tehlikelidir;
karnı değilirse bir
gerisini siz düşleyerek getirin!
Kökünden silkelenmesin bir,
şu eke çınarın incecik bir dalucu,
bırakın atlasötesi birkaç öküz boynuzunda
sallanıp duran yeryuvarlağını
binlerce galaksiyi dizin dizin tövbelendirir!
Sevgi evzesini, kalabalık bir dilsiz isyan öpmesin bir,
Dibinden söker canavar dişlerini
Washington'un Berlin'in
Tokyo'nun Paris'in
Londra'nın Bern'in...
Loğlayıp geçer alimallah
azgın bir tsunami dalgası gibi sert,
Che gibi mert,
aklı yürekli
ve iradesi öfkeli!
Bir farkla ki;
yalnızca, ama yalnızca
insanın insan gibi
hayvanın hayvan gibi
ağacın ağaç otun ot gibi
yaşayışını, yaşamak gibi yaşatmayanlara

insanca zarar verir!
De gel de, kırlangıcın minik minik terleyişini anla şimdi!
* * *

Sevginin hangi evzesine dokundurmalı iğneyi!
1 Mayıs Amerikan işçisi büyüye büyüye bizimken,
'77 Taksim'i konuşur mu!
Rose ile Liebneck'i
ziyarete gitsek
alınlarından öperek,
bugünkü Hitler defteri Almanya'nın
buruşur mu!
Ekim Devrimi'nde Moskova'ya
sovyet sovyet bayrak diken sivri sakallı atın
daha yetmişine basmadan
nataşa nataşa sürünüşü...
Daha çiçeği burnunda devrimin
ondört pareye bölünüşü...
Ve sovyetsiz kalışı o görkemi Kızıl Meydan'ın,
dönüp geriye 1871'in Paris Komünü ile
aynı terazinin kefesinde
tarih tarih duruşur mu!

Desene hey uzuuun yolların
zor yolculukların
diri dilsizliği,
şu kahpeliklerin hangi evzesinden dökülür
sevgi toplumunun acı barutu!
Şu karabasani alnındaki yıldızınla delse Che!
del gaaari
Hey dilsiz isyan
gel gaaaaari!
* * *

Çatlatsana
hey çetin koz,
soğuk kabuğunu!
Köpük köpük köpürsene ey çağlayan
bulsana okyanusunu!
Eee, bul gaaaaari!
Muzaffer Koç

Dönence Masalı

Çağları kırdık.
Dayandık kapısına bugünün.
Dilsizliğimizin surlarına tırmandık.
Kendimizi asacağız.
Hüküm, kadı madı ve hakime ne gerek!
Halit Çelenk'i çağırın.

Çıkardım
dün gayya kuyusuna kapattığım sözcükleri.
Ham, genç ve anasızdılar.
Topladım
yenidenleşmeye alışmamış kalemimin ucuna.
Hangi arka bağlasam şu delirmeyi.
Öykü mü, şiir mi?
Masal mı kussam morinalar gibi.
Pencere vuruluyor.
Baktım, çıt yok gecenin vitrinsiz güvertesinde.
Yalnızca balkonun yarıehli, yarıvahşi teknesinde

kımıldaşmalar.

Masallar oturmuş çay içiyorlar.
Çocukluğumun anaforlu üstüaçık masalları!
Sözcükler,
saksıda kurumuş kamelyanın kasislerine sıralanıyorlar

acele acele.

Vakvaksız velvelesiz.
Şiirler soyunuk.
Yıldızlar somurtuk ve donuk.
Hem yıldız dediğin de ne!
Akşam çiçek açar, tezömürlü, göstermelik.
Sabah örtünüp mavi yorganını, pusar-uyuşur.
Yani gökyüzünün gecekızamıkları.
Akşam ser, sabah topla.

Tam kapılırken anaforuna masalların.
Tam salıverirken delirme dalgı-kuşlarımı masallara.
Diyor ki susuz saksı:
'Artık birşey yazmasan da olur.
Çoktan basıldı start tuşuna yokoluşun.
Şimdilerde herkes doydu oku-yazlara, bilmelere.
Söylesene doların kilosuna kaç!
Kaç gramıyla kaçbuçuk kalem tutan satın alınır!
Sen bunları hesapla...
Ne işine yarayacak kullanılmadan örselenmiş şiirler,
yarınkaygusu, insan minsan, onur monur! ..'

Haklı değilsin eyy susuz saksıpaşa!
Kırıp kalemi...

Tüm sözcükleri tanıksızsorgusuz asıyorum...
Savuruyorum boşkağıdı genzine aymaz gecenin.
Kimseler sonçanı çalamayacak.
Kimseler sonsözü söyleyemeyecek.
Kullanılmamış şiirler bile.
Henüz yazılmayanlar bile.
Belki sonsöz hiç olmayacak
olamayacak!
Einstein nane yemiş: Çünkü
formüllerin ve göreceliklerin karşısına
çoktan kondurulmuş sıfırlar.
'Çoktaan basıldı start tuşuna yokoluşun'
diyor saksı paşa...
anlamıyor musunuz?

Kendimi dikkayadan anafolara uçuruyorum.
Şükür rahatladım!
Oh da oh ooh!
en insanca davrandım.
Hoşkalın ağaclar, kuşlar!
Hoşkalın okyanuslar kaynaklar suakmalar sutoplanmalar!
Hoşkal sevgisinden tutsağı olduğum hörgücüm doğa!
HOŞÇAKALMA ey insanoğlu!
Haramolsun sana bu dünya!

Nah şuraya yazıyorum ben bugün:
İnsan mahlukunun
ilk ayaküstüne dikildiğinde söylemesi
gereken ilksözü
Ölümüne başladın insanoğlu
ölümüne başladın!
Kendi kanından kan araklamaya başladın.
Kendi başlangıcınla başladı kendi sonun!
Yıkıl insanoğlu yıkıl-adalet yerini bulsun.
buna layıksın!

HOŞÇAKALMA ey insanoğlu!
Haramolsun sana bu dünya!

Kırıp kalemi-sözcükleri asıyorum...
Tüm sözcükleri tanıksızsorgusuz a-sı-yo-rum...
-Halit Çelenk çağırsak mıydı!
Son arzularını sözcüklerin duysa mıydı! -
'Hayır! ' diyorlar sözcükler, ' hayır!
İzsiz-velvelesiz olupbitsin herşey.
Boşveer! ' diyorlar, 'kim okuyupbilecek.'
Sevinçlerinden avukat bile istemiyorlar.
Öyle ya çığlıksız solar çiçekler.
Sözcükler huysuzlanıyor gecenin rahminde.
Bir boşkağıt dönüyor.

İmsiz, isimsiz.
Tek derecik yok çehresinde.

Dönüyor
kendimi
uçurduğum
anafor
dönencesinde.
Dönüyor...

dönüyo...

dönü...

Tek derecik yok çehresinde
Çıgıksız solar çiçekler
çıgıksız...

çığlık...

Muzaffer Koç

El Fatiha

Hayat
Bir ömür ölünen
Mücvir alan...
Ancak
Öldükten sonra
Mertekli köşkü kurulan...

Muzaffer Koç

En Uzun Ömür

Çok zengin oldum
Çok uzun yaşadım
Şanan
A bre Sultan Süleyman!

Topu topu
Bir gelincik açımıdır
En uzun ömür!

Muzaffer Koç

Göçüğe Beleli Beşiğe Maviş Ninniler Betik 1

Yürekleri Göçük Turnalar

Ey yürekleri göçük altında kalan turnalar!
Kinanızı kim yaktı;
gül köklerinizin girdabında çevrinen bulutlar mı,
günbatımının yorgun kızılığı mı
dudaklarınızdan akan közlü çitirtti...
Sabah seherinde çise mi kardı yeşil çamurunuzu
yapraküstünde sabahlayan çiy mi sardı kamburunuzu...
Gündoğuşundan mı çaldı gagalarınız
kınalı sessizliği
...hüzünlü suskunluğu...
Uykusuz gecelerin
sarnıcında pineklemenin
üşümesi mi içtitremeniz!

Şu kanat uçlarınıza yakılmış kına,
engin bahçelerde tomuran gönüllerin
narçiçeği turuncusu mu...
Baharın rahminde maviliğe yutkunan
kırmızı gül mü, kan çeşmesi...
Tül mü, kül mü
iğde çiçeği tozu mu
ürkek teleklerinizin isi...

Belki göç yollarının delişmen yağmurlarıdır
sipersiz gözlerinizdeki inci! ..
Yoksa soysuz akbabaların
göğüsten içeri saplanmış
hınzır pençesi mi
ıkınıp ıkınıp sökemediğiniz!

Ey yürekleri göçük turnalar ey!
Uzaklıklar mı boynunuzdaki yük...
Yakınlıklar mı nişanparmağınızdaki çömlek yüksük!
Neyi neye
kimi kime
ama niye
dikeceksiniz
elinizdeki hünersiz iğneyle;

sevgileri sevdalara, sevdaları sevgilere mi
tutkuları aşklara, aşkları tutkulara mı
arzuları leylalara, kamberleri mecnunlara mı
yaraları yaralara, acıları acılara mı
kanyonları derin derelere, ovaları ölümsüz uçurumlara mı...
Uzaklıkla yakınlığı...
...soğuklukla sıcaklığı mı...
Yoksa koca koca adalara, denizleri ummanları
yada mini mini dere akışındaki
uçsuz bucaksızlığı mı ulayacaksınız
sevdiklerinizin kıt kalmış yenine...
Akıştaki inceliği mi sonsuzlayacaksınız hiç dikişsiz!

Gönülleri gönüllere...
...gönülsüzlükleri gönenmelere...
...gönenmeleri şişinmelere mi ilâştireceksiniz.

Yaşamla ölüm arasına ne koyacak,
ne yamayacaksınız peki?
"Kırkından sonrasını tenesir paklar" yeter mi?
Kapatır mı yaşanmışların yaşanmamışların
hatta hiç yaşanmayacakların
içte ukte duran gö(k) yiriğini!

Yaşamsızlığı ve ölümsüzlüğü mü...
"Analık kara yamalık" olanda
içteki karakıtarlar birbirine dikilmezliği...
Karakışta ecel canı bulanda
dontoprakta küfürsüz mezar eşilmezliği...
Sular taşıp da bendinden dalga dalga
başlamayagörsün boğmaya
hançerucu gibidir gavur
gırtlaktan birdenbire çekilmezliği...
Ah, güldalında sesim kaldı;
toplasam tartsam dara alınmaz
toplasam tartsam ölçü bulunmaz,
zehir birikmiş dilimden
neşeli ve ballica
içgüveyden az hallica
bir çift dinç dize dökölmezliği...

Desem ki;
"yaz gelinliğini soyunmaz ki çam,
sakızlanır da sakızlanır yarası.
Yaprakları kışı içer iğneucundan,
soğuk soğuk kararır."
Desem ki;
"En çetin fırtınaları yarıp yarıp çıkar,
çıkardaki 'turnacıklar'ın kınalı kanatları,
gelip konuştuğu
örtünüp pusunduğu...
...dingin bir düşün
ışıklı dalcıklarında
en işlek damarından morarır..."

"En çetin fırtınaları yarıp yarıp çıkar,
çıkardaki 'turnacıklar'ın kınalı kanatları,
engin bir gülüşün
ışıklı dalcığında burç süren
en işlek damarını morartır"
desem;
öksüz esrik beşikler sallanır mı göçüklerde
bir çığlık daha güllenir mi
uykuyu unutmuş pencerelerde!

Ey yürekleri göçük
gökleri küçük
turnalarım ey!
Siz ne anlarsınız insanın ahvalini;
göge yazsam kanımı kına yakıp,
dilimden dösüme
dösümden dilime
düşen çingiyi
okumazsınız!

O-ku-ya-maz-sı-nız!
Hiç okunur mu körük suyu içmiş ateş dilsizliği!

Ey akılları mahzenlerde
gökleri küçük
suskuları büyük
turnalarım ey!
İnsandır;
okşasan da
kazısan da
yumuşamaz eski nasırı! ..
Yün yatak da
kuştüyü de sersen altına
istememez altın kafes konağını...
Onun istediği hey, anlasanıza
ille de çocukluğunun sıcak hasırı...

* * *

Bu "betik" turna kınalarına ilişkin
uzun ve uzak "içgeçirmeler ve iççekişler"dir...
Sürç-ü lisan, affola...
falan filan gibi sahtelikler bulaşarak paçasına,
isleyip karartmamıştır ucunu.
Biraz özlem vardır, biraz öpme...
Biraz da sarılma hepinize...
Turna turnaya...
Azıcık da insan insana!
Ne diyeyim bre,
mahzenden başı çıkarmayınca gökyüzü genişlemiyor!
Ve denemiyor çocuk oyunu yazar gibi:
"Gökyüzü ne geniş kocaman
yıldızlar, ne çoklar..."
Gökyüzü bazen masmavi "İgnebatmaz bir atlas";
bazen yıldızkanatlı bir sevgidir oysa!
"Yaşadıkça
gökleriniz genişlesin dostlarım"
desem,
genişler misiniz!

Muzaffer Koç

Göçüğe Beleli Beşiğe Maviş Ninniler Betik 2

Ey Gül Bahçeleri!

Ah, nerdeydiniz ey gül bahçeleri!

Derin iniltiler

kesirsiz kesintisiz hıçkırıklar

duyumsadım dün gece,

uykusuz zamanın tiktakları

seherin tiz böğrüne

basıp geçmeden az önce!

Göçük altındaydınız

dizboyuydu sızı! ..

Maviş ninniler söyledim size;

uykudaki susuz derinliğinize

kuru ıssızınıza...

Çocukluğumun bıtırsız tarlalarından

ekip biçtiğim

közlü ninniler.

Türküler burçlandı dilimde

lal lal...

Ağıtlar derimden fışkırıyordu

boncuk boncuk

dal dal...

Hangi yıldızları ninnilediğimi unuttum;

belki ortamdan ikiye yarıp geçerek,

uçsuzluğa göçen yıldızı

belki herg tarlada gülçisesini seçen yıldızı...

Nerden düştün uykusuzluğumun kuyusuna

ey sirmasaçları

yüzgecine yalım yalın

perçemine kına kına

dökülmüş denizoğlu

denizkızı...

Derin iniltiler mi şuramda uğunan;

belki kesintisiz sessiz hıçkırıklar.

Göçük altında kala kala

ninnilerimi bile duymaz oldu

maviş yıldızlar...

Kimbilir

maviş ninni kimlere

niye söylenir!

Bırakın türkümün ak yakasını!

Bırakın,

ağıtım kefenimin cebinde yansın

onulmaz içyangını...

Bırakın,

yazmasın kalemler

ağustosun karlı korlu yangını...

Nerdeydiniz ey gül bahçeleri!
Seheri öğütüp terli avuçlarımda
bulgur yaptım.
Ve serçelere serptim içimde ağaran sabahı.
İçine bir avuç da ekmek kırıntısı kattım:
Dayansınlar diye
kışın sıcağına susuzluğuna
yazın soğuğuna donsuzluğuna...
Bir sıkımlık minik canları
nasıl da coştı daldan dala...
Uzakları, uzaklıkları düşleyemeyecek kadar
ham ve yorgundu
sıcacık ısıkları
yumuşacık solukları...

O düşsel uzun yolculuklara kanat alıştırarak
yakamozlu günlere yürümeye
yetmiyordu beyin azıkları...

Ne şiir, ne türkü, ne şarkı;
Daldan dala ürken ışıltılardan
artakalan
iç cevherleri,
buza kesince mevsim;
atlayamıyordu kıvamsız ayakları
bir bebeğin bile emeklerken geçtiği
ufacık bir arkı...

Küdleşen kol çevirmiyordu
taşkın sellerde coşan passız çarkı!

Ah nerede kaldı
dikenli saçlarını dolayıp bileğine
yad çalıları
kökünden söken yiğit dostlar! ..

Yollarını mı kesti kış kar.
Çimlenmiyor mu yüreklerinde engin yaylalar.
Elverip birbirine

omuz omuza halaya
kalkmıyor mu mor dağlar...
İçinin kof kabuklu kütüklerinde
yaprak yaprak
salkım salkım
uçlanmaz mı oldu
o bolşaraplı bağlar...

Ateşi mi söndü
zor günlerde direnç
keskin gözlerde istenç
deli yürekleri derman
dağlayan,
bereketli damarlarında köpük köpük sular
çağlayan

güneşe gebe ağıtların...
Göğyeşili mi çürüdü
göbekboyu kar yararken
eldenele dolaşarak
insanın en kıraç bayırlarında çiçek doğuran
temiz ve billur kağıtların...
Hangi rüzgarlarda uçuşuyor şimdi
ışıklı kırıkları...
Nerede sevgi tarlalarına kuyulanmış
acısoğan yumruları!
"Biz biz biz idik
Otuziki kız idik
Ezildik büzüldük
İki duvara dizildik"
bilmeceyiyle
kenetlenmiyor muydu gülüşler...
Karanlığın en korkunç en yiti göbeğinde
bağışlamaz bir makine gibi
işlemiyor muydu dişler...
Kendini söküp yaşamın en diri damağından
savurunca çöl kumsallara, deniz kuruluğına
diri kalır mı hiç
zemheride bahar yutkunan çiğdemler.

İnsan susunca içmağarasında,
cansızlaşır mı hiç
derininde yekinen inilteler!
Ah, dağlara ekdim sözlerimi;
mutlak konuşacak birgün
ille de Yıldız Dağı!

Hayal görmeyin n'olur!
Zeytindalı
hiç korumaz olur mu
en vahşi fırtınalara inat,
o acı lezzetini.
Karaltında hañeresini bileyen
o nazlı nevrüz görkemi,
açmaz olur mu penceresini
püfür püfür içinde esen
bahar silkinişine!
Güneşli bir öpücük salmaz mı
en kuytuda kalmış köküne...

Hayal görmeyin n'olur!
Kim, hangi satırla durdurabilir ki
toprağın coşkulu devinişini!
Ah, dağlara ekdim sözlerimi;
mutlak konuşacak birgün
ille de yıldız Dağı!

Desem ki,

"o görkemli midyelerim
inci göndermez oldu
ışığa aç kumsallarına..."

Desem ki,
"kıyılarımla
kirpi oklarıyla
dolu dolu..."
hiç durur mu dalgaların iççekişi
hiç biter mi sahilde kum,
yada aksaçlı şelale anaforunda
balık gerinişi...
Hayal görmeyin n'olur!
Büyük dağın dumanı engin olur.

Sevgi dediğiniz bir dürüm yufka;
Yıldız Dağı'nın gönlübol yaylasında
içinin en kuytu erginliğini güden
genişyürekli poşbıyıklı çobanların
kıtık dağarcığında...

Bir dürüm yufka ki,
yutkundukça boğazda düğümlenen
yutkundukça ateş içilen
serin gözelerinden!

Bir dürüm yufka ki,
çocukluğumun şen saçlarında pişen
bugün içissizliğime düşen!

Elinizden elime depderin
elimden elinize en kökünden yerin,
sessiz çığlıklarıyla akan
o görünmez güneş olmasa,
nasıl yaşar insan
susuz insanlığını
şu dayanılmaz kederin...

Ne güzel olur bre canlar,
insan insanla
yürek yüreğe tokalaşsa!

Muzaffer Koç

Göçüğe Beleli Beşiğe Maviş Ninniler Betik 3

Betik 3

Bir Demet Papatya
Azgın Suların Girdabında

Aklıma uyup bugün,
bir tombala çekeyim dedim.
Korlu mahzenimden içeriye uzattım elimi.
Ağır bir dağarcık.
İçinde ne yağız ekmek
ne yağsız çökelek,
ne iki salkım üzüm
ne bir dürüm azık!
İçi tıkabasa köm köm ucu yanık sözcük,
göçüğe beleli beşikte bir avuç da
maviş ninnili incecik höllük!

Bir demet çektim: Yaşamım!
Koklasam kıracak burun direğimi.
Yemedi yüreğim yüzleşmeye, didiklemekten vazgeçtim.
Bir daha soktum elimi, mahzenimin bukağı kilitli kapısını açıp:
Bir demet öykü.
Süslene püslene
köklene püsküllene
betik olmuş kıyımda.
Yan yatırıp çamura batırarak
kırarak sırlı kabuklarımı
döktürüvermiş ölümlerimi dirimlerimi.
Çakıp çakmağı yaktım
küllerini yele verdim, tellerini sele.
Dedim mahzenime,
"ayıp değil mi,
kendine işleyecek başka atlas bulsana!
Sıkıysa başka kahraman yarat,
allayıp pullamak
yedirip yallamak için."
Bir daha uzattım elimi;
hah, işte şimdi tombala!
Baktım,
bir demet papatya dönüyor
azgın suların girdabında.

Durun, hey göçmen kuşlar durun
papatyalarımı unuttunuz!
Daha temmuzu yalnızlığımın;
nereye kuşlar nereye!
beni benimle başıboş bırakarak
bu acele niye?
Kırım var önünüzde, ölüm zulüm var, yıkım var.
Akbabalar, karakartallar, açşahinler peşinizde;
etinize saplanır vahşi pençeler kancalar.
Denizler, uçsuz ovalar emer iliğinizi
ve sıram sıram Toroslar!

Yorar sizi, yollara döker körpe teleklerinizi
fırtınalar kasırgalar boranlar...
Durun hey durun, sıcakınız olayım.
Döşüme koyayım soğuk başlarınızı.
Bir odam var sizin olsun;
sizin olsun pılım pırtım
kara çalım kuru çulum
eğnim andacım sırtım.
Sert yatağım ak mitilim
kış yorganım lamba fitilim
kitap rafım sizin olsun.
Sizin olsun akan suyum
depreşik kuyum inat huyum...
Şiirim öyküm, ağıtım destanım
kulağımda küpe masalım sizin olsun.
Nereye kuşlar nereye,
böyle "iççekiş masalları" hiç kaçırlır mı!
Hey ağrılarımı uçuran kuşlar,
anlatamam derdimi size, ızdırabım ötmek değil
ne desem anlamazsınız; dilim kuşdili...

Daha temmuzu yalnızlığımın!
Durun kuşlar durun!
Nereye hey,
anaforda papatyalarımı unuttunuz!

Hey gidi minik kırlangıcım,
öyle derin derin çekme içini.
Dağ yollarında yağmurca
ben, beni sana sordum.
Bir ıslak, bir çiyli göz doğmuştu zamansızlıkta
çinkayalı uçurumlarca sarp
vakur mu vakur.
Anıları
düşleri
gülüşleri
bir sıçrayışta geçip,
ufkun ince çizgisinin yivli kıyısında durdum.
İki badem çiçek dökmüş, alın altı kaskatı
gözburçları mor mor
kanyonları çukur çukur.
İçiyse yeşil birçift dizeyi
dudakları bulut okur...
Oturup yalın yalnızlığımın göbekteşine
sağ kalmamı hayra yordum.
Yıldızlar arasında gezinen bir koyu bulut gecesi
ben, beni bana
seni sana sordum.
Bizi yangına yaklaştıran adımlar
tin tin ederken yanımızsıra;
şu zülüfleri yeşil kuzulu ormanda
en dölek dallarını

en acımasız aeylere kaptırmış şu dimdik meşenin
kançanağı burcunda için için yanan
kozalak gibi bir öykü,
suskun gagamda.
Suskun gagamda bir öykü;
yarısı yarım yarısı harım
yarısı diri yarısı ölü...
Kanatlanıp bir kırlangıç gibi,
yağmurları yalımlardan
bulutları rüzgarlardan
asırlık sancılarla doğurdum.
Daha temmuzu yalnızlığımın!
Durun kuşlar durun!
Nereye hey,
anaforda papatyalarımı unuttunuz!
Hey minik kırlangıcım
öyle derin derin çekme içini.
Dağlarda aradım minik kıvılcımlarımı
sesimi sessizliğimi
küçücük çıtırtılarımı...
Caddelerde sokaklarda, ovalarda yamaçlarda
haruslarda nadaslarda, tarlalarda bostanlarda...
Boklu bebekliğimde
içli çocukluğumda
dikbaşı gençliğimde
aksağı olgunluğumda...
Yarılmalarda bölünmelerde
boşverilmiş yıl yırtıklarında...
Ne aradığımı bilmeden aradım, belki bir "acaba"yı
anıların düşlerin yengeç yürüyüşlerinde!
Boşuna aranıp durmuşum meğer!
Yok yokuşu tirmanırken,
sekerken yıl yolaklarını çamurayak
nalsız çulsuz yalyapıldak
kınalı yeleleri terli emektar atlar gibi
kendi mahzenimde çelik pençemi
asi ve dıpdiri buldum.
Kendini üşürmüş kendi başına.
Kendini üşütmüş yıldız tozlarında.
kırsaçaklı bulutlarda toplamış
yağmurcuk kuşlarını!
Daha temmuzu yalnızlığımın!
Orda burda ararken kıvılcımlarımı;
bulut bulutça öldü:
bir yanı ıssız gece
bir yanı pürpak ışıık...
Sulak otlaklarımda pürneşe bir bilmece!
Yağmurcuk kuşları çoktaaaaaan terketmişti yuvalarını.
Çoktaaaaaan unutmuştu bezek bezek kanadına bulaşan
o uzuuuun, o uzaaaaak sevgi çıtırtılarını.
Ham yürekte hangi kök maya tutar ki!
Her duruma bir kulp uydurulurken,

hangî yakarıŖa mayalanır ki umut!
"Her dilden düşen lafın kökü olsa
tüm sözcükler çınar olurdu yalanın hevenklerinde"
deyip, ben de Ŗimdi uydurdum bir atasözü...

"Gel haberi nerden vererek"le başlar
söz dizmeye Ahmet Arif:
Salıp en yıkıcı yıldırımları üstlerine
çığlıkları çınar çınar
yakmadık mı ey kuşlar!
"Gel haberi nerden vererek..."
hadi gel de kimden alırsan al Ŗimdi haberi!
Daha temmuzu yalnızlığımın!
Durun kuşlar durun!
Nereye hey,
anaforda papatyalarını unuttunuz!
A minik kırlangıcım
bu nasıl iççekiş!
Gel azıcık dilleşelim.
İpek böceğı çok yakınırımıŖ, ne haber!
Nasıl mı?
İğneucunda
dutyaprağını ipeğe çevirme hüneri
çok şık, şık olmasına da;
ah, bir de kozamda şirin
görünebilsem ya
ipeğim gibi!
Kim ne anladı?
Bugün yine tutup kulağından
yalnızlığı gezdirdim
denizin lodos dağdağlarında
soğuk kumsallarda
boyunduruğa gönülsüz öküz koşar gibi
geriye asıla asıla.
Biraz sinir atsın diye
Midilli ile beri kenar,
kıyılarda köpüren taşların tınısında...
Kanağı allı turnam
teleğı telli turnam
dudağı ballı turnam
akşam sıcak bir el aradı avuçlarında,
maviş bir ninni...
Yoktu!
Yooooookk-tu!
Hücre duvarı gibi ıssızdı kıyıları.
Aymazca kendi ıslak soluğunu dinliyordu
turkuaz gözlü bulutlar.
Daha temmuzuydu yalnızlığın;
ciğerleri iltihap mı tutmuştı ne biraz.
Tüberküloz mendeburu mu acıyordu
göğsündeki sol yaprakta.
Kronik bronşit mi tazelemiştî ne biraz.

Demek dokununca poyraz
boğazından içeriye
daha güz gelmeden başladı
kesik kesik öksürmeye.

Getirip yatağa yatırdım yalnızlığı
üstüne sıcacık düşler örttüm.
Nane kaynatıp içirdim bir taş.
Azıcık ılınınca kesildi öksürüğü!
Velakin, uyuyamadı sabaha kadar.
Dönene dönene yıldırıldı yatağı yorganı.
Düşlerin de ateşi mi çıkmıştı ne biraz.
Son soluğunu aradı
bir allı turna
kilitli gırtlığında...

Yoktu!
Yooooookk-tu!
Hücre duvarı gibi ıssızdı
ağır ağır kadranda inleyen
sus be sus dakikaların
derin fısıltısı...

Ayrılıksa çoktaaaan tıklatmıştı kapıyı.
Bir elveda kalmıştı geriye, bitkin bir el-ve-da!
Bir elveda, kilitli gırtlakta!
Daha temmuzu yalnızlığımın!
Durun kuşlar durun!
Nereye hey,
anaforda papatyalarımı unuttunuz!

A minik kırlangıcım
bu nasıl iççekiş!
Denizin mi öfkeli?
Bu sıralar içkumsalım kabuklarla doldu da!

Ne eksik
ne fazla!
Dalgalarda öfelenmiş denizkabuklarıdır
yaşamımın döküntüleri.
Toplayıp minik minik
toplayıp parça parça
inci inci dizdiğinde
en şekilsiz
en önemsiz
bir taşın karayüzüne,
başak olur
çiçek olurum
palmiye olur
orman olur
yürek olurum.

Ay olup akşamdan doğarım

hüzne nikahlanmış aykırı gecelerine.
Yıldız olup zifiri göğsünde
soğuk kumsalını tuzca öper
kırık kaburganı ısıtırm.
Haz veririm gözlerine, buruk haz!
Çete çete bakacaksan
aşağıdan yukarıdan
damarımdan al rengini...
Ne eksik
ne fazla!
Dalgalarda öfelenmiş
denizkabuklarıdır
yaşamımın incileri.
Öyle kabuk deyip geçme:
İnsan insana tutunamadığın bir yaşamın girdabında
balıksırtlı karataşa
maviş beşikli yosuna
tutunarak varolmak
her yiğidin harcı değil!
Aklının arkı açıksa
en ölükabuklarını bile işlersin oya oya
yaşayacaklarının köknaına!
Çete çete bakacaksan
aşağıdan yukarıdan
damarımdan al rengini...
Gel minik kırlangıcım, gam değil!
Derin bir iççekiş beşiğine sal ninnini!
Daha temmuzu yalnızlığımın!
Durun kuşlar durun!
Nereye hey,
anaforda papatyalarımı unuttunuz!
Mahzenimin korlu torbasına terli elimi soktum;
TOM-BA-LAAA!
Baktım,
bir demet papatya dönüyor
azgın suların girdabında.
Maviş ninnileri göçüğe beleli beşikte unuttum!
"Adsız dostlar
şu korlu mahzenimden bir tombala da
siz çeker misiniz"
desem,
maya tutar mı çınar kökünüz!
Muzaffer Koç

Göçüğe Beleli Beşiğe Maviş Ninniler Betik 4

Betik 4

Kökünde Işıklı Bir Gülümseme
İkiz Tomurcukların Dikenli Terleyişi

Uzun bir temmuz gecesi.
Anasının son beşiği bal kaşığı mayıs çiçeği
doğa doğa minik bir kırlangıç.
Gözlerim, yaman çocukluğumu ektiği
gökten almış rengini.
Biraz mavice, biraz yeşilce
birazcık da turkuaz.
Dört satır maviş ninnim
gagamda akşamdan yakılmış kınam
yalağımda yalım var.
Beynimde kelim
dilimde sakalım var.
Çocukluğumun uçsuz tarlası,
güzden hergedilmiş
bağrı kara; kapkara.
O kara tarlada
içimi ta çocukluğumdan saran
akşamın ipsiz çiçekleri.
Açsan kucağını
siğem siğem doluvercek
yıldızlarlarım var.
Ah, kime bir demet sunabilirsin ki!
Baksanıza zamansız göçe hazırlanan
ağrılı kuşlar,
azgın suların girdabında çırpınan
papatyalarımı bile
almayı unuttular!
Kim n'etsin ipsiz yıldız demetimi!
Hani, masallarda herkesin birer yıldızı varmış.
Ara sıra kayıyor yıldızlar
göğüslerini gere gere;
kuyruklarında ince, ipince
sarı papatya incinmesi.
Hamağımda rakımı yudumlarken ben
hızma hızma ateş silkeliyorlar
turuncu eteklerinden,
ıssız bir kör karanlığın dibine doğru.
Ama nedense hep tek tek...
Sanki sek sek oynuyorlar, kışlığıma pusunmuş
serçeler gibi;
birer birer sek sek!
Şöyle eşleşip de dengi dengine
uyuşup da rengi rengine
tutuşup da elele
yanyana kolkola kayan bir çift yıldız

hiç görmedim ömrümce...
Ömrünce ömrünü gören var mı ki!

Hani, masalarda herkesin birer yıldızı varmış.
Kiminin bebekliği ışıklı ve cimecime

çocukluğu susuz ve kurak
yeniyetmeliği ateş ve barut...

Kiminin gençliği uzun bir ırmak
kostak olgunluğu kısır bir dere
yaşlılığı ürkek saksıda acıbiber,
ipe ser kurut!

Kimi ise senliğini benliğini
yorgunluğunu dinliğini bile
yıldızlardan sağarmış.

Bense ömrümce ömrümü çapaladığım
tarlaların çocuğuyum!

Uzun bir temmuz gecesi
ne sazi var ne sözü, ne de hecesi!

Aklımı çekip alamıyorum bugün
çocukluğumun o sergüzeşti
yavşanları arasından.

Ah, anam göstermişti,
zühre yıldızı
şu firari çiçeklerden hangisi!

Sıcak temmuz neşe yarısı.
Ortalık dalgasız gülücüklerin
çisemsiz yaz sarısı.

Ateş içiyor Aşık Veysel emektarı toprak;
uçuk dudakları değil yalnız
yüreği kahrından çatlak!

Aman ki, aman
güller gürlüyor ılık ılık
aşk tanrıçası Afrodite'in
kısırak karınlı bahçelerinde.

Yediveren tomurcuklar sunuyor seherin titiz ellerine.
Sanmayın, içimdeki şu sütliman sessizlik
yok-zamanda yok oluşu çağıran
yoz bir zeytindalı kurusu.

Sanmayın, yaşamın şıvgın dalında
taşınca alköpüklü haznesinden
afbilmez volkan,
çalıverir hemen azrail imansızının
kalles borusu...

Şu sessiz mavi susuş hey,
yangın pınarlarının
delişmen akarlarında
ayışıklı gül gürleyişi.

Biraz karlı biraz korlu
başı şallı yeşil dallı

dibi karalı içi yaralı
dili damağı tuzlu
aklı dimağı ballı...
Avucuma bordo gülen yedi ikiz tomurcuğun
gözümde, etimde, tenimde
hayır hayır göğsümde
dikenli terleyişi...

Sıcak temmuz kusuyor güneş kardeş.
Güller gürlüyor
tanrıça Afrodite'in
kahpe karınlı
yok-zaman bahçelerinde...

Al yüzünde susuzluk
kökünde ışıklı gülümseme!
Bir gülümseme altı üstü
hangi iççekişlere umar olur ki!

Dalımın dayandığı dal görkemli İda.
İda dediysem;
babadan kaçma Girit sürgünü Zeus'u
besleyip büyötmüş destanlarda,
ayırmadan kendi çocuklarıyla.

El içine salıp sonra
"tanrılar tanrısı".rütbesi takmış
insanlar arasında.

Kütür kütür suları
yemyeşil ormanları...
Ve zengin türkmen ve yörük destanları.
Kuş uçmaz kervan geçmez kanyonundan
küfsüz soluğunu içiyorum
yılanmış köknarların

kepçe kepçe.
Aldım karşıma Midilli'yi
rakıyla uzoyu tokuşturuyorum
karşılıklı kardeşliğimiz aşkına,

duble duble.
Taptaze bir anı belleğimde: "Uzo-Fisch guuut..."
Önümde deniz; kaytan kaytan dalgası
ipek ipek hışırtısı...

Solumda ay
kıvıl kıvıl gözlerime dolduruyor
meneviş yakamozlarını.

Sağımda güneş korlu ateşe vermiş
Poseidon'un üçlü yaba parmaklarını;
tek fırça darbesiyle
kızıl damga vurmuş ufkun batı yakasına.
Bir hazlı şıklık, bir nazlı güzellik...
...ki evlere şenlik!
Aklına yanayım doğa ana!
Bunca verim, bunca nimet
onca hasat, onca bereket

değer mi çığsüt emmiş
insanoğluna insankızına!
Mayalardan da mı öğrenmedin,
"sen insana değil, insan sana aittir! "
Acılı bir maviş ninni,
bu arsız göçüğe beleli beşiğe
yeter de artar bile!

Ah, anam göstermişti,
zühre yıldızı
şu firari çiçeklerden hangisi!

Muzaffer Koç

Göçüğe Beleli Beşiğe Maviş Ninniler Betik 5

Betik 5

Gülmek Uzun Bir Acı
Ağlamaksa Gülmenin Tek İlacı

Hiçbir dağ bağrında
tavşan ağrlamakla
yorulmaz.

Ve hiçbir tavşan
hiçbir heybetli dağa
yük olmaz.

Ama yılan yürür eğri büğrü.
Ağa, oğluna dul-kız düğünü yapar;
oğlan da duyunca cazgırı, zanneder ki
bu, kendinin düğünü!

Doğa ana, kendine ihaneti hiç bağışlamadı,
ve asla bağışlamaz!
Er ya da geç, ektiğini biçer insan,
ettiği eylediği ayağına dolaşır birgün.
Ahh! Tutun şu sinirlerimi, zıplayıp duruyorlar.
Ah, anam göstermişti,
zühre yıldızı
şu firari çiçeklerden hangisi!
Gülmek istiyor
bir kardelen
bir çiğdem...

Aaaah ah!
Bilmezsiniz siz güzellerim, bilemezsiniz:
Gülmek
uzuuuuun bir acı.
Ağlamaksa
gülmenin tek ilacı.

İda'nın andacında
balıklara"erdem" ve "adalet" dağıtıyor
iki vahşi trol.
İki ayaklı birileri koşturuyor oraya buraya
bağrışa çağrışa.
-İnsan demeye dilim varmıyor.
"her ikiayaklı insan olsa, karga gavgakları
cilt cilt kitap olurdu." dedim geçen gün bir dosta.-
Neyse uzatmayayım, bu ikiayaklılar
bir alamana teknenin lumbarında
balık ayıklıyorlar ciyaklaya viyaklaya.
Büyüklerle ortaboy balıkları
kasalayıp el çabukluğuyla
üstüste istifliyorlar buzluklara.
Küçükleriyse katledip katledip
atıyorlar tekrar bereketli tuzlu suya.
Bu insafsız kırımdan aç martı sürüsüne
gündelik oyun ve doyum çıktı,

su yüzüne çıkanları kapıp kapıp yutuyorlar.
Gündoğuşu üzgün
 sabahın körü sancılı...
Cömert deniz, incisini prenslere kaptırmış midye gibi
 huş yerinden pareli...

Hey caaanım, hey!
Şu zavallı insan çürüğüne İda ne yapsın!
Göğsüne beton oklar saplanmış
 o zaten bam yerinden yareli;
 kırkbin damarından kanıyor ılgıt ılgıt
 iflahı kesilmiş yıllardır garibimin
 uçkursuz geceleri bile mahzun!

Leşinin üzerine üşüşmüş evvel-akıllı kerkenezler
 etinde insanyüzlü canavarın canı pençesi!
Bunca hoyratlık, bunca ihanetten sonra
 açılır mı hiç, açılır mı
 gülüşü çalınmış İda'nın mavi perdesi!
Kim takar tanrıça Thetis ile tanrı Poseidon'un Zeus'a şikayetini...
Athene erdem, Themis adalet tanrıçasıymış.
Ne erdemi ne adaleti.
Tanrıların tanrıçaların erdemi adaleti mi olur!
Baksanıza dünyada ikibuçuk milyar yoksulun senelik yediğini
 ikibuçuk kişi kaz gibi yutuyor lüp lüp.
Laila'da boğaz manzarısıyla kalça sallıyan onun-bunun çocukları,
 ondört milyon açın, yağmurda tipide açıkta kalanın rızkını
 cebellezi yapıp eğleniyorlar benim ülkemde...
Nafakasını çocukların, okuma yazmasını, hastalığını çökelliğini
taş kalçalarının kahpe değirmenlerinde döndürüyorlar
 arsız utançsız...

Tanrıların tanrıçaların erdemi adaleti mi olur!
Buruşuk bir beynin girdabında
 balı soğulmuş kovana dönmüşse akıl;
 bir zamanlar yüreğinde çiçek gezen
 peteğinde boncuk boncuk ter dizen
 emekçi arıların has polenli vızıltısı
 kalır mı hiç, kalır mı!

Yaşam dediğin "insana dair" olmaktan çıktı çoktan.
O artık, hilesiz kırlangıçların
 zorlu ve çoğul gücü...
Yıl be yıl, gün be gün
 saat saat, dakika dakika
 uçacaksın sürü sürü...
Arkandan sığana sığana kalaylamayacak senden doğan!
Kıran mevsimi insan puştunun
 tırpan salladığında o yiğit kanatlarına
 dökülürsün belki güren güren
 yağmur tanecikleri gibi peşpeşe
 damla damla.

Ve yem olabilirsin her an
toprak ananın bağışlamaz kursağına...
Ne gam!

Artık yeni yaşamındasın;
örneğin pırıl pırıl bir çiçek kökü
yada tiril tiril bir pelit palamudu...

Yani demem o ki, çoğul uçacaksın her şeye rağmen
yılmadan yılışmadan yakınmadan
zamanın derin gayılarında.
Yontacak seni yaşamın keseri
kamga koparacak rendesi
ciğerine batacak çivisi
küd-yanını aşındıracak
ince egesi, çelikdişli törpüsü...
Ne gam!

Çentik çentik ayıklanıp,
çürüflerinden arınıyorsun ya...
İnsan çürüğü değilsin sen,
artık destanlara küskün İda kadın bile sever seni...

Bostanlarda ürkek dana
fistanlarda etek deliği değiliz;
yılık yılık destanlarda şahlanırsınız!

İki tarih, iki destan dağıymış İda ve Olimpos.
İkişini de gördüm şükür, ikisinde de yürüdüm
soğuk sularını içtim
gebeloş karınlarına insan elimi sürdüm.
Tarih, bir önce yaşayanın, yaşamı bıraktığı yerden başlanıp
yeni atlarla katedilen yol mudur?
Destanlar da yürür mü insanlarla...
...dağlar da göçer mi obadan obaya
ovadan ovaya, yayladan yaylaya
sağrıları demli atların sırtında...
Ya da ne bileyim, bol sütlü koyunların...
...kıllı tiftikli keçilerin arkasında dertli kavalla...

Ölüm taşırlar mı ölüm,
kargılarında kalkanlarında oklarında yaylarında...
Zulüm götürürler mi zulüm,
terkilerindeki deri heybelerin haral hurçlarında.
Destanlar ve dağlar da Aka savaşçıları gibi şarap
şaman Orta Asyalılar gibi kımız içerler mi, kımız!
-Tövbe haşaaa! Şimdi günah ya! -
Destanlar ve dağlar da, Aşil gibi oku yeyince topuğundan
elikanlı ölür mü, birden Truva topraklarına atar mı kendini
serinkanlı bir kuyruklu yıldız!
Mysia Olimposu, şimdiki adıyla Uludağ,
kiminle koşulmuş zencefil boyunduruğa.

Olimpos demek, dorukları bulutları yaran yüce dağ
demekmiş eski lügatlarda...

Kendine tanrı diyen insanların,
insanlar adına insanlardan uzakta toplanıp
insanları hangi mengine de terbiye ederek yöneteceklerini düşündükleri
insanların keşmekeş sorun yumaklarını insanlarsız çözdükleri
insanların kuyruklarını çapsiz cenderelerde düğümledikleri
kendi aralarında ıķınıp tıķındıkları, içip eğlenip döllendikleri
başı bulutları aşan dağ yani!
İda da bir olimposmuş zamanında anlayacağınız!
Peki, İda hanım hangi destanları saklıyor sıcak koynunda!

"Dur dur, fazla ileri gittin! "
Şimdiki insan çürüğü destanı n'etsin!
Keser birkaç asırlık çınarları
yakar saçları bulutlarda uçuşan çamları
ya dörtbaşı beton kazık çakıp tatilevi yapar yerine
ya bol şeritli yol, ya aşna fişna villası...
Ya da ateşe verip ormanları, körce tarla açar bağrıyanık toprakta!
Şimdiki insanın destana zamanı mı var,
onu Homeros düşünsün!
Biz en doğurgan bezeklerine dağların ovaların
bir ok gibi kat kat bina saplamakla
meşgulüz... işlerimiz çok yoğun...
Şimdiki insan çürüğü destanı n'etsin!
Artık atsütü yerine, itsütü içeriz zararı yok!
Ahh! Tutun şu sinirlerimi, zıplayıp duruyorlar.
Ah, anam göstermişti,
zühre yıldızı
şu firari çiçeklerden hangisi!
Gülmek istiyor
bir kardelen
bir çiğdem...
Aaaah ah!
"Gülmek
uzuuuuun bir acı.
Ağlamaksa
gülmenin tek ilacı..."
İki tarih, iki destan dağıymış İda ve Olimpos.
İkişini de gördüm şükür, ikisinde de yürüdüm
soğuk sularını içtim
gebeloş karınlarına insan elimi sürdüm.
Mysia Olimposu Uludağ, zamanın behrindeki
atsineği tanrılardan temizlendi çok şükür,
şimdi burjuva züppelerini ağırlıyor doruklarında.
Sahipleri yerli yabancı, ne farkederek?
Bolbayraklı bolpencereli çokodalı çokyatakli
otellerle motellerle palaslarla kalaslarla zaptettik ya,
en güzel koyaklarını
mavi soluklu yaylalarını.

* * *

Uludağ eteğinde post kurmuş Kirazlı yaylasında
acı bir sabah:
Gök kar atıyor ıkına sıkına.
Mart karı değil,
anamin aklınızdan geçen yerine de değil,
ayazında bolca sevginin konuşulduğu bir gücük karı...

Kar yağıyor tipileye tipileye
yeşili soyulmuş gürgen dallarına
çam kozalaklarına iğneyapraklarına
kayınlara sedirlere köknarlara...

Kar yağıyor hışımla
bahçede tir tir titreyen alaca köpeğin kambur sırtına.
Pencereme pervazına
dama çatıya bacaya
saçakların buz sarkaçlarına...

Kar yağıyor hışımla:
Dört tekerleği zincirli grayderlerin
akşamdan yol kıyılarına kürüdüğü
biçimsiz kar topaklarına.
Çocukların dün gündüz oynarken bıraktıkları
neşeli patik izlerine
oyunlarına oyuncaklarına
kayaklarına kızaklarına
bebekliklerine çocukluklarına...

Kar yağıyor neşe neşe
kar yağıyor toza toza
kar yağıyor köşe köşe
kar yağıyor soğuk soğuk...

Soğuk, soğuk soğuk dalıyor
öhhölü göğsümden içeri!
Bir otel penceresinin arkasında lapa lapa
soğuk kaplıyor sevgi çiçeklerimi!

Kar yağıyor içinden öfkeli.
Kar yağıyor apak yüreği.
Kar yağıyor yaşımın yırtığına.
Kar düğül düğül, kar uğul uğul,
arısı soğulmuş kovan verir mi oğul!

Kar yağmıyor, kaynıyor
kar kaynıyor bir Olimpos göğünün
sisle kalaylı lengerinde.

Kar kaynıyor içimde
fokur fokur

yana döne...

Kar kaynıyor, kıraç akşamımın sombakır tenceresinde...

Darakşam bir garson, yarı yan yatmış yarı dikili
nice fırtınalar savuşturan budakları bol sekili,

asırlık bir çınarın dallarını buduyor soğuk soğuk
uğursuz elinde bir hırhırlı testere.

Dur be kardeşim, dur a be kör gözüm,
karakışta kol kesilir mi!
Dur allah lillah aşkına dur!
Duuuuuuuuuuu!
Ahhhh! İçim!
İçim, içim gidiyor
soğuk soğuk kanıyorum...
Tam dokuz dakikada yağlı bir kaz gibi
canlı canlı yolundu tek tek
ulu çınarın yetkin telekleri...

Ah! Kar yağıyor, bildiğimiz kar
buzunu yere seriyor çılgın bulutlar.
Toplaşıp akkuşlar gibi
ağaç kanatlarını süslüyor inim inim,
uzak bir destandan arta kalan
yünlü kuzular, semiz filik oğlaklar.
Kar yağıyor, bildiğimiz kar,
penceremin pervazına koyduğum
içinden ağırlı rakı bardağıma.
Kirazlı yaylasında ölümcül dert başımda
ufku yale yale bakırtozlu acı akşamlar.
Velhasıl, mutsuzum!

Ah, anam göstermişti,
zühre yıldızı
şu firari çiçeklerden hangisi!

Gülmek istiyor
bir kardelen
bir çiğdem...
Aaaah ah!
"Gülmek
uzuuuuun bir acı.
Ağlamaksa
gülmenin tek ilacı..."
Şu gördüğün kozalak, hemen şurdaki
gür meşenin güz dalındaki;
hangi gülmeyi, hangi nakışı işliyor dersin
karaltından değil, karın altından yekine yekine,
göğün maviş göğsüne...

Hangi anlatıyı
hangi ağıtı
niye ağılatıyı!
"Niçin bir serseri çarkı çeviriyor ha vira toprak,
kaburgalarının arasından püskürttüğü cıvık kanla? "
Niye örür ki bir şair sözcük hevenklerini, acıların sırma ipiyle.
Yırtınır böcek böcek
rakseder köçek köçek

bir şiir tınlatır, asi bir şiir
pürpak çocukluk damarından.
Sahi, bir şair niye çekinir ol tarihin
destan konusu olmaya bile değmez
iflahsız şamarından.
Artemisten mi öğrenmiş, çatalbacaklı elagözlü karakaşlı sırmasaçlı
gözütok ve dikendilli sözcüklerin aylasında avlanmayı.

"Dur dur, fazla ileri gittin! "
Gönlünün kızıl çatarını
yüreğinin mor atarını
öfkenin gölgede yatarını
hemen dışarı vurma!
"Kahpeye atacağın son kurşun" bu değil!
Öyle kenetleyip dişlerini; mazısı yağsız bir kağıt gibi
geceli gündüzlü gıcırdaşıp durma...
"Hırsını yemleme"
bol öhhhölü
bol nikotinli
ve ağır anasonlu
dişil gecelerin terli tirli soluğunda.

Maviş ninnilerle uyutmayı belle gayrı evlat
içinin yufka dürümü derinliğini...
Oynak bir türkü dinle
içli bir ağıt
ya da gelgeç gülümsemeli bir ağlatı,
şol köklerinde bahar beleyen ağaçların yalelli sazından.

Daktiloda çarmıha gerilmiş bir kağıt gibi
satır satır çiziktirip önce iştahla
hiddetle buruşturup sonra, atma kendini
umutsuzluğun ısıltısız kovuklarına!
Tarih gürzü tekmelemek için sana ayağın gerek,
tabanlarını kızgınsacı kalkanlarda dağlama.

Dinlendir mahzenlerini ara sıra
mavi yıldızların çiseli cömert serinliğinde...
Gönlünün kızıl çatarını
yüreğinin mor atarını
öfkenin gölgede yatarını
ninnile! Ninnile canın çektikçe!

Niiiiinnnnnnnniiii... Niiiiinnnnnnnniiii...

Eeee.... Eeeee... Eeeeeeh!

"Kahpeye atılacak son kurşun" bu mu?

Beynimin çılgın labirentlerine
peşpeşe kılıç sokuyor bir soru.

Çıkış kınından bi kez

dönmüyor geri yuvasına, dönemiyor.

Civcivden daha civciv bir yumurta melun,
beğenmiyor kabuğunu...

"Niçin bir serseri çarkı çeviriyor mukaddes toprak ana,
kaburgaları arasından püskürttüğü kardeş kanında? "

Boşuna demiyor gemsiz kırlangıç:

"Gülmek

uzuuuuun bir acı.

Ağlamaksa

gülmenin tek ilacı..."

Her cevapsız sorunun son batağı,

gö(z) üne bir avuç kızgın höllük mü, dedin!

Amenna!

Sıcağında uyusun da büyüsün çakal azması!

-Dan... dan... dan...

çaldı çamur çan- mı!

Sonra amentü mamentü, fatiha matiha mı, dedin

Amenna!

Güle güle... güle güle ey acı küpümün sirkesi

güle güle ey yağsız çökeleğimin yiti küfü!

Allah tafsiratını mafsiratını affetsin ey ahali mi, dedin!

Amenna!

Kürünsün gömütlere bütün ninniler mi, dedin...

Orda dur!

Kimbilir, maviş ninni kimlere,

nerde niye, nasıl söylenir!

Ninnimle üşüyorum dostlar, çok üşüyorum,

insanlığın zifiri daldasında zil çalıyor dişlerim.

Çalınmışlarımı istiyorum oysa, insanyüzlü canavardan.

Geri istiyorum, gür saçları bulutlarla aklanmış yeşil çamımı

ve dibi ekili, budakları sekili ulu çınarımı;

dalını kolunu, yaprağını tenini

ince beline sarılıp ısınmak için...

Kavlim kavil!

Geri istiyorum, göğümü havamı, suyum yalağımı

taşımı toprağımı, ovamı yaylağımı.

Börtümü böceğimi, arımı karıncamı

balığımı yengecimi, gözünü yüzgecini...

Geri istiyorum kazanımı kapağını

koyunumu keçimi, kuzumu oğlağımı

kılımlı tiftiğimi, yünümü yapağımı...

Allı turnamı istiyorum, dudaklarının közlü çıtırtısında yanmak için...

Çıkarın papatyalarımı girdaplarınızdan, destanlarım kanıyor

toynakları kırılıyor şahlanmış atlarımın,

geri istiyorum rüzgar yelelerini...

Şiir de ister mi, bilir mi istemeyi?

Tok gözlüdür ama, aç ruhludur hınzır; hep ister!

Şiirler öyküler sizin olsun, manzumlar nesirler de...

...destanlar fıkralar, masallar meseller de...

Göçüğe beleli beşiğimi istiyorum ben

maviş ninnileri belemek için...

Kavlim kavil!

Beni siz üşüttünüz zifiri daldanızda,

geri istiyorum sıcak kendimi...

Geri istiyorum demli iççekişlerimi ve ucu kınalı düşlerimi...

Bırakın terli avuçlarımın, sivri dilimin ak yakasını

bırakın kendi mayamı kendi köküne kendim çalayım!
"Beni siz üşüttünüz zifiri daldanızda...
...beni siz üşüttünüz zifiri...
...beni siz üşüttünüz! .."
desem,
yatırıp kırlangıcın minik kanatlarını
sıcacık bulutunuzun karlı korlu hamağına
kanı çekilmiş damarlarını
azıcık ısıtır mısınız!

Muzaffer Koç

Göçüğe Beleli Beşiğe Maviş Ninniler-Betik 6

Ey göğsümün ateşböcekleri
gecemin aygünçiçekleri
nerde küdleştiniz küskünleştiniz!

Ciğerim Afrika
yüreğim Nil...
Yanım yanım yanıyor bereketsizlikten
altı kızıl üstü kızıl, iki kubbenin parmaklıkları arkasında hapis,
bir damak bir çene arasında közüm közümken,
hephelal anasütü gibi akıyor
sözcük sarmaşıklarının uçkurundan içeri
sürç-ü dil...

Ağızığında peltesiz gezdirirken;
pis kokularını yaşamın; kokuşmuşlukları köhnelikleri,
gidermeye yetmiyor bazen
çığit çığit bir karanfil!

Ey tırtıklı göğsümün aygünçiçekleri
gecelerimin ateşböcekleri!

Killi ağınız
ballı ağlatınız
selli çağlatınız
yelli bağlatınız

"suskun hıçkırığınız
sessiz çığlığınız"
göğün hangi merdiveninin çağdışı kovuğunda
mahpustur şimdi:

Kupkuru iki damak arasında gıdıklanan
altı yaşhasırlı
üstü timsahnasırlı

yapyalın bir dil gibi!
Kırıkyüzlü bir gülü upuzun yatırmışlar musallaya,
yaşamyası yüzü geçmiş dediler;
gidip kınalı alnından apak öpsek mi!

Dicle gibi mavi; masmavi ve nazlı
Amik gibi yeşil; yemyeşil ve morhazlı
yeni tomurmuş bir günü,
birgünü taşıyor omzunda ahali;
-birçift de postal koymuşlar sandukasının üstüne
katilinin sembolü müymüş ne...-
gidip kanlı toprağını ağlaşmadan örtsek mi!

"Kıpkızıl bir ateş damlamış" dediler
"denize bu sabah"

süzüle süzüle inmiş arş-ı aladan
şu içi korkaynayan bulutun
allı ucundan...

-Güneşin zevcesiymiş
yarasından değil, yarısından kanamış...-

Kaysaklara gömülmüştür;
donanıp yıl pırıltılarını ay şırıltılarını
dalsak, bulur muyuz
kaydığı korkuğunu!

Dışı yasemen
içi akışkançıra
yarası yakutmuş...
Açık bıraksak;
açsak döşümüzü bağrımızı
salkımdalı düşer mi içbacamızdan!
Şifalıymış karamukkökü gibi;
katran gibi de doğal.
Keline sürenin beyni zenginleşirmiş.
Gepgeniş olurmuş bakarkör penceresi...
...falan... filan... fiş-mekan...

Durun be kardeşim abarttınız iyice;
şiir mi karıncalanıyor yoksa
dilinizin suskemiğinde...
Öyleyse örün, kurun
çalın çatın dökünün!
Yada, ah etmiş gibi olmayayım,
apağır bir taş olun; rahatınızdan sökünün!
Acıyı avudu bilirim ben
ve hüznü ve efkarı
fakat şiiri bilmem.
Onu ustaları
sözcük sözcük demetleyip
ve yükleyip arşa sığmaz şileplere
beşbin rakımlı deniz dağlarının
avlanmaz ve ayakgitmez zirvelerinde
zevkle yüzdürürler;
hem gerine gerine...

Şahangözlü bakışları bulutların arkasından
yılanın yerde gevşediğini görür...
Ve öfkesiz kinsiz aşar dağdalgaları
göğüslerinin lades çatalları!
Can Baba'ya gelince:
O da gerinir muhakkak.
Evde ve dışarıda; hem çırılçıplak.
Okkalıdır da sunturlu mübarek küfürleri!
Söz, hak edenin çukur yerine
cuk otursun yeter ki,
hiç kaçırmaz fırsatı alimallah!

Safiye'den geçer,
kafiyeden geçmez!
Sığına sığına değil
sığana sığana dimdik yürür
hakkın can-evine...
Gediği de görmesin duvarda;
zırh kuşanmaya hacet-etmez bir şövalye gibi
alıp mızrağını eline
pattadak sokar üstüaçık sözünü
"meclis"ten içeri...
"Son yolculuğu" öncesinde bile
geride kalan "boşçakallar"a

“arkasının fosforundaki aydınlığı”
ikram etmekten de çekinmez hani! ..
İyi mi eder, kötü mü eder...
“Forumu yorumu” haddim değil;
o ustaların işi...
Ama kendi adıma derim ki,
“böyle bir aydınlığa
şapkam saygıyla
başımдан elime düşer! ”
Dipnoto uzattık epeyce, eh anlayın, kırlangıçta bol laklaka...
Bunları koyalım bir kenara
şimdi oturalım ilk sözümüzün başucuna:

Acıyı avudu bilirim ben
ve hüznü ve efkarı
fakat şiiri bilmem.
Ozanın bilmediği şey sazı
şairin bilmediği şey şiiridir.
Her iki deli de bilmez çünkü
şu “ey ahali” denilen bir sürü insanyığını,
nerde
nasıl
ve ne vakit
Denizli’nin “teke zortlatması” gibi
tını ve söz zortlatmasını
toprak bağrının yarımıyamalak burçlarında taşır.
Bu biiiiir!
Ozan ve şair kelaynakları
her daim ya bir tınıya takılır
kanca yutmuş balık gibi çırpınır da çırpınır...
Ya birçift sözsalkımı arasında
aylarca yıllarca, beynini yırtar yırtar
itlenir
bitlenir
ve kaşınır!
Ama ulaşamaz ne yapsa
kendi bilmediklerinin son sınırına...
Bu ikiiiiii!

Bu işin erbapları,
göğün en derin; bir deri bir kemik zifiriliğine
yıldız dizerler...
Çömezleriyse; sazı ve şiiri düzer!
Bu da üüüüüç!

Belki bu yüzden; korkumdan
yaşadıklarımı söylemekten de
yazmaktan da çekinmem amaaaaa;
tövbe haşaaaaa
“şiir yazdım şairim
roman yazıyorum yazarım”
demeye kalkışmam!

Sonra çatlar ar damarım!
Neme lazım,
Can Baba'nın diline dolanmayayım!
* * *

Cigara emerim, ciğerlerimi dumanlarım ölesiye;
anamın memesini emer gibi hfüüp hfüüp.
Ekin ekmeyi, burçak yolmayı
orak kavramayı, tırpan sallamayı
öküz koşmayı, döven sürmeyi, uslu durmayı...
Karasaban tutağına da alışkındır sağ elimin nasırı.
Sol elim maestro gibi şaşmadan yönetir fındık öğendereyi.
Bulgur dövmeyi de bilirim setenin dibeğinde,
tokmak sallamayı da sokunun çukuruna...

Eski değirmen taşı çevirmeyi de bilirim, ve bulgur seçmeyi...
Başak kemirerek fareleşmeyle
insan seçmeyi bilmem...

İnek sağmayı, dana yaymayı
tiftik ditmeyi, keçi kırkmayı bilirim;
Ama insan yaymayı yalanın otlaklarında
insan sağmayı
insan kırkmayı bilmem...

Ateş yutmayı
yalana jilet atmayı
ve silah çatmayı bilirim,
sözcük çatmayı bilmem.

Bilirim "yağ satarım bal satarım
ustam ölünce ben satarım"ı...
Ve "tazı tut, tavşan kaç"ı...
Kaçmaya başladım mı, kurşun yetişmez peşimden.
Kovalamaya başladım mı da,
ne hiçbir pabuç kurtulur önümden
nede herhangi bir postal...

Ve düşünürüm bir de;
çenemi kenetli yumruklarımın arasına alıp.
Gariban bir çoban gibi
-kavaldan anlamam da-
kendi kıllı kılsız keçilerimi güderim
kendi içimin sarp ve derin yaylaklarında.
Sık sık da koyun sayarım;
-yalan olmasın-
uykusuz darakşamdan, mahmur sabaha!

Bir de top yapıp sığır kılından
oynamaya bayılırım
aklım yetti yeteli.
Bazen çivileme şutlar atarım

rüyalarımda bile
karanlığın dörtbaşı karton
möhkem kalesine!
Haksızlık gördüğüm yerde ise,
"la havle" çekip geçemedim ömrümce.
İkirciksiz girdi burnum olayların içine
kendiliğinden... -ne hikmetse...-
Bir de; hangi mekanda ve koşulda olursa olsun
çok da arkadaşım vardır, ama gerçek dostlarımla
demli çaylı demli sohbetlere
hiç itirazım olmadı; olmaz da!
Hala felekten gün çaldığımız olur arasına.
Buluşup görüşme anını ipe çeker;
günler öncesinden
heyecanlanırım!
Cıvıl dalımda ötsen bir üveyik,
pır pır titrer kanatlarım
duygulanırım.
Gençliğini dağa atsa bir çömez keklik,
tüyü tüsü ıslanır diye
kaygılanırım.
Vahşi sahra savaşlarında
ninnisiz kalsa bebeklik,
insanlığın utançlı güruhu içinde
bütün ömrü incinecek diye
sancılanırım.
Çarpıkbacaklı bir postal bassa
topal karıncamın kış rızkına
silahlanırım! ..

Nice yıllar yuvalandı
uz saçlarımın aktellerinde.
Nice günler ağırladım
tez fişegimin evzesinde.
Nice "an"lar döndü
sağ işaret parmağımın boşluğunu çoktan aldığı
sus-tetikten...
"Elim tetikten döndü" diyorum;
basmayın nasırıma...
Bırakın ...
Bırakın da
topal karıncam
kıt kanaat aşısıyla başıyla
körletsin aç nefesini
tok nefesini...

* * *

Kimi turuncuyu istedi
portakalı limonu; tatlısını ekşisini.
Kimi çatır çatır bir Amasya elmasının alını balını.
Kimi gülhatmi beyazlığını... Gelgeç, bana dokunma, sen bin yaşa yılanım"ı...

Gün hatmini yaşadı kimi; yaylangacını hamağını, yamağını çomağını...
Ben büyük uçmadım; narçiçeğiymiş tercihim; minyatürü,
gönülbahçemde her mevsim açsın diye.
-“Yanılmanın yaşı yok” derler.-

Şu kurukıraçlarımda açan çiçek
nar değil.

Göğsümde çıtırdayan kösnül ateş
har değil.

Ağustos'ta uyku derdiyle bunalan soğuk
kar değil.

Ben nerede
ben niye

üşüyorum!

Beyin rafımdan bir şey koparılmış aparılmış;
közlü ağlatımın yeri boş... boş...
acep kimin kirli kasasında
kimin harami cebinde...

Aklımda açlık benim,
aklımda kıtlık;
soframdaki tokluk bana
kar değil.

Ağzımda toplaşıp kıpırdaşan
sinekkaydı tükürük bana
yar değil!

Kanayıp duruyorum kiraz dalında,
narçiçeği... narçiçeği...
Narçiçeği gibi!

Biraz sarıdır o, biraz kırmızı biraz turuncu
biraz yeşildir çimeni, biraz mavice, turkuaz
biraz siyah, biraz da beyaz...

Ne sarıdır ne kırmızı, ne de turuncu...
Çeneğinde ayın aylası dem tutar, denizin ipekyaprağı hışırdar!
Krallıksız tacında göndoğumu ve günbatımının
kısrak şahlanması var...

Azımsamayın narçiçeğini;
nar ağacının derin ısıltısıdır.

Geçici soyununca yaprağını,
kurudal diye tekmelemeyin n'olur
sonbahar hışırtısında
narağacının dipten çıldırışını.

Gözleriniz görmese de
duymasa da yamuş yumuş kulaklarınız
perçem perçem
kökleri,
bahara çiçek hazırlıyor, çiiiiçek!

Yazsonu bir avuç nar may-i hoşluğu
tanem tanem dökülecek murmul ağzınıza;
tanem tanem...

Çokrenkli bakacaksınız sırrı keşfedip; şu ıssız mevsimlerin
küllü koruna
küll-iii oyununa...

Ve narağacının gizemsiz ısıltısı gibi
apaydınlık olacak kafanızın içzemherisi
çiçeğine ibretle baktıkça!

Bir sır daha var; onu da kaçırayım ağızımdan:
-Anlaşılması bir hayli zor gerçi...-
Nardalında akşamlayan bulutuçlarında
yağmursuz göğün
avunusuz yıldızgözleri;
yeşil bir bakıştan
artan
ışıklı birer kalbur deliği!

Gülsusuşlarında gecenin
yıldızlı bir karamsarlık!
Bir karamsarlık altüstü;
toprağın anaç damarında
yılık nalları gibi uçuşan
yedi-şen-renkli bir ıssızlık!

Azımsamayın diyorum size, a be kardeşlerim;
bir ıssızlık ki,
narağacının anaçdamarımnda nalsız uçuşan
anafora düşmüş ayçırpınışıdır.
Ve yakamoz yakamoz kırpışır
yakamoz yakamoz kırpışır...
...kırpışır... kırpışır... kırpışır...

Ben narçiçeğini istedim, isterseniz idam edin;
ve elbette isterim!
En melanet karanlıklarda, en boğucu çavlanlarda
dönene dönene kırpışmak için...Kırpışmaaak kırpışmak için!

* * *

Ey serkeş topraklarımın kırbenekleri
şaşkınlığımın sadık pırtelekleri!

"İşleyen demir ısılarmış! "
Ya işlek olmayan insan?
Akli hurdalaşmış demiryığını gibidir;
dura dura çürür çürür çürür...
pasa pas tutar.

Uyanırsa gafletinden
yatırır hurdalarını bazen
içinin körükönüne;
kızdırır erime kıvamına kadar...
Sonra döve döve inziva mahzeninin
çelik örsünde
lehimler kaynatır içdokusunun anadireğine...
Tüm örselenmeleri incinmeleri çürümelerden dönmeleri

söngüt söngüt elmas tutar.

Bir kez şaşsı baksan aydedenin güleçyüzüne;
sigem sigem açamazsın
sırmayıldız ağlarını...
Yanlışlıkla yırtılmaya sun; içinin engin atlaslarını
yoldan geçen başı kel sırtı kambur
pişkince makas atar!

"İşleyen demir ısılarmış! "
İşlemeyen insansa devinmezmiş!
Kim demiş?

İtirazım var: Devinir.
Yineletmeyin bana;
pas... pas... pas... tuuutar!
Bir kaşık suda boğar beynini.
Sonra çöküp kendi aylak kabrinin karataşına
dövüne dövüne yas tutar.
İncinik yüreği, kötürüm içküsüleri
yıllanmış taşnasırları
gerim gerim kas tutar...

Kimi insana yaşam, ar gelir.
Kimi insana dünya, dar gelir.
Kimi insana sıcak, kar gelir.
Kiminin delinse kevgirinin dibi,
bulutçuk kuşlarının sesiyle
süzüle süzüle içinin ovasına inen bahar
yitikleşir... yitikleşir...
Kırlangıç kanadının göğün mavigözünü öptüğü mayısta,
sonbahar gelir!
Sonbahar;
bulutlanmanın kodadıdır.

Bir eşkin esintinin
bir dörtünl rüzgarın
bir esrik gazellenmenin
bir toprak soğumasının
bir de deniz kararmasının...

Bir ağaç dövünümü ve dal dökünümü
bir de yaprak dökülümü
usulca fısıldar kulağımıza, geldiğini
aklımızı çeldiğini...

Bir ıssızlaşmadır sonbahar;
karıncaların börtüböceklerin
kışlıklarına çekildiği hiç acelesiz
bir ıssızlaşma!

Kışuykucuları, yerlerini yataklarını döşer
postunu yağını depolar bu ıssızlaşmada.
Ve bir kırımdır kırandır sonbahar;
göçmenlerin uçma kırımı...
Leyleklerin

turnaların
ördeklerin
kazların...
bir de kırlangıçların...
Bir kırlangıç kırımıdır sonbahar;
düşer o, kalkar
kalkar düşer
kalkadüşe
düşekalka
uuuuu-çar!
Uçarlar!

Sonbaharın yol haritası yoktur;
tek sözü vardır: "Haydi hışma hazırlan! "
Oysa bir yol haritası vardır göçmenlerin her birinin başsepetinde
gizgisiz
resimsiz
boyası doğadan!
Çiftrenkli leylandidir boyası
bir elvudi selvi
limoni selvi
mavi mazi
altuni mazi
kayın kreptomarya
şimşir çinçamı...

Penceremden içeriye başını itaatsız uzatan
acı yemişleriyle barışçıl bir zeytindalı...
Sarı papatya beyaz papatya
pembe sardunya al sardunya
solukyüzlü melisa
balkonlara kırmızı kırmızı tırmanan arsız bir gelinteli
ev köşelerinden köklenip çatıyı saran hanımeli...

İçi yağmurkabarıcığ bir bulutkararması
bir okyanus; derini koyu, kopkoyu, kumsalı mavi...
Arkası dinmez; kanatkeser bir çöl fırtınası
uçsuzbucaksız bir ova, yemyeşil kıvıl kıvıl...
Bir orman... bir cavlak bozkır... uç uç bitmez
ve bir kaya ve bir uçurum, düşsen iflah etmez...
Ve bir köy, ahşap damlı
bir bacaksız bücürüm
elinde yaramaz sapanı...
Bir de teller... teller... teller...
Bayırlar çayırlar ve dağlar...
...işte Toros görkemi... Akdeniz...
Ve nihayet kara, kapkara Afrika...

Ciğirim Afrika
yüreğim Nil
göçmenlerin yol haritasına rengini verir!
Ve göçmenler nerde ne yapacaklarını;
nerde aç uçacaklarını örneğin
nerde doyacaklarını
nerde mısır ekmeği kemirip

nerde çorbayla iç ısıtacaklarını
nerde hızlandırıp kanatlarını
nerde konaklayıp dilleşeceklerini

çok çok iyi bilir! ..
Yol arkadaşlarından birileri ölür yolboyu.
Bağırıp çağırmazlar,
çil cücükleri gibi dağılmazlar.

Namazları ve haçları yoktur;
ne Allahları, ne peygamberleri, nede tapınakları...
Ama anıları vardır; güçlüdür, bellek yığ-yığ-yığınakları...
Ve dilleri vardır ve bazen es geçen, bazen ses seçen kulakları.
Truva'dan geçerken kuşbakışı bakarlar, uyduruk ata;
gülerler kıs kıs moderniteye... Selamlarlar Homeros destanlarını.

Hasan Dağı'nda Ruhi Su'yu dinlerler,
Yıldız Dağı'nda Pir Sultan'ı...
Yol arkadaşlarından birileri ölür yol boyu.
Acılarını dürümleyip yüreklerine, okşarlar ömür boyu.
Birisi de düşünür; en ufacığı, adı kırlangıç olanı
oldum olası şaşar bu işe:

"Ulan der, ulan gardaşım
romanı şiiri, masalı öyküyü
efsaneyi destanı, şarkıyı türküyü
posa insan yerine
şu göçmenler yazsa ya...
ne cevherler fışkırırdı gagalarından
kimbilir..."

"Ulan der, ulan gardaşım
milyarlarca insan gelip geçmiş bu dünyadan, bu koca boşluktan
aydınlıktan içmişler, çeyiz dizmişler karanlıktan
açlıktan otuz doğurmuşlar, tokluktan göbek şişirmişler
çalıp çırpıp doğanın doğurma uzvundan, meskeni tavaf etmişler...
Bunların içinde; farz-ü misal bizim Anadolu'dan
toprağın iliğini emen, kemiğini kemirenlerden
kaç kişi çıkmış ki, kuşlar gibi sahteciksiz öten! "

Homeros'tan Pir Sultan'a...
Yunus Emre'den Köroğlu'ya, Karacoğlan'a...

Gelelim beriye:
Kemal Tahir, Orhan Kemal, Yaşar Kemal...
Sabahattin Ali, Azra Erhat, Aziz Nesin
Daimi, Mahzuni, Aşık Veysel...
Enver Gökçe, Ahmet Arif, Attila İlhan...
Can Yücel, Nazım Hikmet Ran...
Başka başka...
Yıldız Kenter, Yılmaz Güney; adı yasak
Saysak saysak...
Listeyi uzatan uzatacağı kadar uzatsın;
Abidin Dino'nun kaburga sayısı kadar daha...

Sonra bir de adsızlar var; asıl kuşgözü onlarda!

Herbiri boğulup gitmişler, Osmanlı zulmünün
ve sonraki baskıcı erklerin
kanlı batıklarında...
Yani kendi suyunda yüzemeyen gemilerin,
kaptan kalpazanlıklarında!
Eh ne diyelim; yaşamın sestten sözden ötesindeki
"kuşgözü atlası" ile şimdilik yetinelim.

Bilinir ki,
açık yaraya tuz ekilmez
kevgirle kuyudan su çekilmez!
Kimimiz kül basarız yaramıza
kimimiz taş doldururuz kovamıza...
Arımız Bağdat'a kaçır kovanımızdan,
son çaarımız, dü-çaarımız Londra'ya...

Oysa Nazım Usta,
kalaylı bakır tasından
süzüm süzüm bal dağıtmış.
Azgın uçurumlarda yüzme bilmeyen acemilere
"Şu 1941 Senesinde" cezaevinden
balıkkanatlı sal dağıtmış.
Gölgesini çiğnemeye yeltenen
çanakçı miyavlara
yalak yalak yal dağıtmış.
Keloş tepelerde yekkeyek
ıssızlık içen ağaçlara
dikenleye dikenleye yüreğinin sürgününü
yeşil yeşil dal dağıtmış.
Bize de kala kala Usta'dan; bir ilmühal
bir de arzuhal kalmış.

Arzuhal ettik dağataşa
arzuhal ettik uçankuşa
arzuhal ettik yarıkkşa
arzuhal ettik kesikbaşa...
Çıkınımızda bir dürüm sıcak fırıncala!
Bir kaşık da hayrımıza helva...
Sunalım dedik, "haklı olma" zırlılarına.
Sunalım dedik; aça çıplağa, köre çora, sağıra...
Sunduk da...
...uçurum diplerinden darağaçlarına...
Ne alan var
ne gören
ne duyan
ne koklayan
ne yaşayan
ne tüküren...
Öptük koyduk zulamıza!
Baktık; akfincanımızda
bir Nazım fallık
telvemiz tortulanmış!

Hayli ilerlemişiz dedik; umutlandık.

"Umut fakirin ekmeği" denir.

Tövbe yalan: Umut, kıyasız arayışların hem açlığı
hem ekmeği aşı çorbası tuzu biberi, yavan çöreği
hem de anadireği!

Sıvayıp tortumuzu,
yaramıza basılmış kanlı mendile
okşayıp sunturlayıp
övünmesiz dövünmesiz...

...özenle ve incitmeksizin
elma kabuğu gibi katlayıp koyduk
başyastığımızın altına!

Elde oldu bir!

Üstünde ne haram bulaşığı, ne de kir!

Sonra oturup kıraçlığımızın
uğralı çalığölgesine
birçift kelim gönderdik
Ahmet Arif'in namlusuna:

"Biz Anadoluyuz
anlıyor musun? "

Sözümüz yok, avlumuzu ağıl eden
yekyürekli Çoban İbraam amcamıza.

Ne de olsa içimizden çıkma ve ruhu ruhumuzla.

Konuşa tartışa, görüşe cebelleşe, kargaşa burgaşa
biz buluruz be "birader" eğrimizi doğrumuzu!

Ama dayanamayız; alimallah

nişanlarınız ortasını alnının,
taşbaşıyla Adana'da tank güden
aklı dışmaşanın oltasına feyz-eden

"sahibini sesi" aymazın utanmazın hayının hayınlığına...

Unutulmasın; bir kez daha uyaralım:

Açık yaraya tuz ekilmez...

Kevgirle kuyudan su çekilmez...

"Biz Anadoluyuz
anlıyor musunuz? "

Çoban amcam, her zaman keçi gütmeyiz;
silah da taşır, aklının en dolaşık kıvrımında!

Asileşip çeteye çıkmasın tezayakları,
beynini bir daha dağdan indirmez!

* * *

"Biz Anadoluyuz
anlıyor musun? "

İlmühal ettik Anadolu'ya:

Dağ taş

aklıselim baş
bağrıştı

derisi yüzüleni!

Nesimi... Nesiiimiiii...

Bir kırat yaklaşıyordu acem diyarından
dingin ve emin adımlarla;
yürüyüşü rahvan ve gururlu.
Bulut ve toz kokuyordu;
sırma saçları sırtına dökülmüş kadın gibi
uzun ve kırçıl yeleleri,
toynakları asil ve vakurdu.
Nalları Süphan eteklerinde bir dağköyünde
kürt bir nalbant tarafından çakılmıştı.
İyi ustaydı.
Çeliğini İskenderun'dan getirtmişti
suyunu Zonguldak'tan.
Doldurup ocağa Aşkale kömürünü
kızdırıp kızdırıp Horasan körüğüyle
Tebriz örsünde kavanın isyancı çekiciyle
dövmüştü...

Tam kırk gün
kırk gece...
"Aşınmaz çeliktir gurbanam
bencileyen hedayem ola" demişti;
"enel hak" dediği için.
Yine "enel hak" dediği içündür ki,
"ol fermaan" ile asılmıştı.
Hallacı Mansuûr idi divana doğru yaklaşan kıratlı.
Atının terkisinde küfkokulu
ve içinden kurtlu
asıldığı darağacını
ibret-ü aleme
gösteriyordu...

Peşinden bir kuş sürüsü gardaşım,
bir kuş sürüsü...
koptu Yıldız Dağı'nın sisi dumanı
karı boranı arasından;
kışlasından sökünmüş bir Yemen ordusu gibi
uçuyordu semah dönercesine...

Ağıt akımıyordu gagalarından fakat;
sözdü sadece, bir söz; hepten yasak olan;
"yanüya kim, haşmetlüüü sultaaanuun taa İstanbul'dan yassahladuğu..."
"Yassah" dertop edilip, alındı ayaklar altına,
"ferman padişahınsa, dağlar onların" idü
hepbir ağızdan fısıldıyordu bazen kuşlar,
bazen gırtlakları yırtılıyordu çığirtıdan
"şah... şah... şah..."

Bir darağacı da onlar taşıyordu;
sombakırı
simgümişi
kanatlarında.

İpinde Hızır Paşa'nın dönecliği
ve acuzeliği asılıydı.
Üstünde Pir Sultan Abdal'ın aşık kaytanı,

bayrak şanıyla
dalgalanıyordu;
kuşşahları
arasında...

Birden kuşlardan biri ayrıldı
kanatları diğerlerden sıyrıldı,
başparmağını götürüp dudaklarına
niyaaaz etti piiiire;
Dedi ki niyaz ederken "enel hak piiiirim, enel hak..."

Döndüler birbirlerine; belli ki, herkes herkesin "enel hakkı" ydı.

Bağdaş kurup, helali postuna oturdu.
Aldı sarı tamburasını kucağına; tamburası gösterdi kim,
"Hızır Paşa orda-dur! "
Acıyarak baktı Paş'aa'nın tükrükle yıkanmış şirret yüzüne;
Döndü ahaliye: Bırakın gitsin bu mel'unu
"Kadısı gibi onun da
Sırtundadır pal'aanu
Onun gibi hayvan var mu..."
O ömrünce sürünmeye mahkum, ah-ali'nin ayak altında...
...kim, ol tarih nic'ola, nic'olmaya; hep başa bela!

Vurdu tellere;
yüzünde gizden sırdan ker'ametten arınmıış,
gen-iiiş bir gül-ümseme...

Yüzün çevürdü; ah-alilerden birüne:
"Benim uzun boylu servi çınarım
Yüreğime bir od düşmüş yanarım
Kiblem sensin yüzüm sana dönerim
Mihrabımdır kaşlarının arası..."

"Enel hak" diyerek niyaz ettiler,
halkadakiler.

"Özü öze bağlayalım
Sular gibi çağlayalım
Bir yürüyüş eyleyelim
Tevekkeltü taalallah..."
"Enel hak"la niyaz ettiler yeniden
birbirlerine...

Çırpındıkça teller, incindi parmakları, akli isyandaydı.
Teller bitkindi... bezgindi... ama sezmişti kendi dilinin kainatını!
Ağır ağır kalktı yerinden,
yuvadan yeni uçan bir turna cücüğü gibi
hafifti ve kınalıydı kanatları.
Postundan aldı, sazını eline; içi nariçi gibi kıvıl kıvıldı
düştü isyancıların önüne.
Dile geldi sazı;

bakalım ne söyledi:
"Kadılar müftüler fetva yazarsa
işte kement işte boynum, asarsa
işte hançer işte kellem, keserse
dönen dönsün ben dönmezem yolumdan.
Ulu mahşer olur, divan kurulur
suçlu suçsuz gelir, anda derilir
piri olmayanlar, anda bilinir
dönen dönsün ben dönmezem yolumdan..."
Yolu yordamı, ehli piri olmayanlar, bilindiii!
Kuruldu divan;
hikm'eyledi Pir Sultan:
"Pir Sultan'ım dağlar ben olsam
üstü mor sümbüllü bağlar ben olsam
alem çiçek olsa arı ben olsam
dost dilinden tatlı bal bulamadım..."
Sonra bir ağaçta üç fidaaaan indi divana,
üç dalında üç elma;
genç
dinç...
...kıpır kıpır
dipdiri...
Kanları çevgen savurur gibi
yumrukluyordu tezcanlı göğüslerini
güp
güb
güpgüpegüp...
Selamladılar divanı; pir adına kendi ellerini öpüp...
Dediler üç ağızdan, "pirim biz de tattık, dilindeki tatlı bal
dönen dönsün biz dönmezek yolumuzdan..."
29 Nisan'dı,
onlar, Mahirler
ile beraber
devrim andını
Ankara'da böyle içmiştiler...
Bindokuzyüzaltmış, 28 Nisan'da
Beyazıt denen bir kocaaaa alanda
Turan Emeksiz'in
"anasının Yılmaz'ının
palet altında
yürek fırlatışının"
anısında;
tek bir yumruk gibi göğü kuşatan
belki onbin belki yüzbin
genç yürektiler...
Bindokuzyüzaltmışsekizdi;
tam sekiz yıl önce ve şimdi
"dış mandaya bağlanmak"
ve "Amerikan babalarına yaranmak için" sürülmüştü
İstanbul ve Ankara meydanlarında,
bağımsızlık çığırışan

yurtsever gençler üzerine paletler.
Ve henüz kahrından dünyasını değıştirmemişti Enver Gökçe!

Bir uluma vardı havada;
"Tanrı dağı kadar türk
Hıra dağı kadar müslüman..."
uluması.

Bindokuzyüzatmışdokuz şubatının onaltısı;
"Kanlı Pazar" günü
salyalarını kustular Taksim'e;
bakın allahın işine ki,
iş altıncı filoyu buyurlamaya gelince
"müthiş milliyetçi" ve "bilcümle müslüman"
"bir teki bile dünyaya bedel
türktüler..."

"Emperyalizme Karşı Yürüyüş"te
"Kanlı Pazar" günü katledildi;
yurtsever Turan Erdoğan ve Turgut Aytaç...
Ve "toplumsal uyanış, ekonomik gelişmeyi aştı" diye diye
ortalığı kana bulamaya karar vermişti;
cuntacı Memduh Tağmaç.
Bu sözü meşhur Lerner Kuramı'ndan
"kapkaç" yapmıştı; ayenbeyan kapkaç!

Sözde ülkenin "işgalcilere karşı ithal edilmiş ordu"nun tankları
ve polis panzerleri,
fabrikalarda işçileri
tarlalarda köylüleri
yani "toplumsal uyanışı"
susturma emirlerini;
Ankara'daki uydu meclis yerine
Londra'dan ve Washington'dan almaya başlamıştı.

Ve oniki marta kadar
tam yirmibir gözbebeğimiz,
"toplumsal uyanış" iççeliğindeyken avlanıp
"dışmanda" kazanında
kalleşçe haşlanmıştı.

Ayniya vaki ki, her yurtsever katliamının altında
"tanrı dağı türk ve hıra dağı müslüman"
yani katışksız... x ...olan
birilerinin imzası vardı...

Ama o yiğit gençlerin, "sinsice pazarlanmış" bu kanlı topraklara
yad postal bastırmama kavgası vardı...

Çok geçmedi aradan; mayıstı.
Göçdili getirmişti kuşlar uzak diyarlardan;
Ankara'yı şenlendirmek

ve Anadolu'dan gecekondu'lara öbeklenmiş
göçmenleri neşelendirmek
için.

Çokdilliydiler
ve çokrenkli...

Kendi tomurcuklarını keşfetmeye başlamıştı
kırlarda katırtırnakları
ve gelinçiçekleri kökleri.
Kankırmızı bir sardunya, çiçek kömlerini itekliyordu
aşağıdan yekinenek; demirparmaklıkların ardındaki
pencereden içeri...
Ve bir kumru su taşıyordu gagasında; sardunya dostuna
yuvada çığırışan yavrularından
ve kendi sesinden daha önce
bu güzelliği; bu kömleşmeyi içerdekiler
görsün de mutlansınlar
ve umutlarını bezesinler diye...

İçerde "idama mahkum" üç suçsuz delikanlı;
mutlulukla değilse bile
metanetle bekliyorlardı
"o gün"ün kesinleşmesini...
Ve zevkle dinliyorlardı, baharbahçelerinden şenşakrak
kısmetlendikleri kuş türkülerini...

Avukatları Çelenk dokuz doğuruyordu; "adalet mefh'umunun
dışarıda; meclisteki suçlulara değil,
yurtsever gençlerin sırtlarına suç sarmak için"
dışardan yönetildiğine tanık oluyordu;
yaşamında ilk kez bu denli açık
"ve bu denli kepaze..."

Başka hücredeki arkadaşlarından biri,
korka korka "aklından geçenler"den;
düşündü kederle:
"Şu hoşbahar, şu coşkun Ankara bahçeleri,
üç civan gence ve ailelerine
ve bize; içerdeki ve dışarıdaki devrimcilere
ahü-zaar olmasa bari..."

Bir kartal gördü mazgal delikleri arasından,
sakin ve yavaş hareketleri.
Germişti kanatlarını
sermişti kanatlarını
özgürlüğün mavi atlasına
denizde yelken gibi...
Kasım kasım kasılarak çevriniyordu havada...
Kafası döne döne;
büyük bir ihtimalle gözleriyle
radar gibi tarıyordu yeri...
Gördü ve hemen yitirdi...
Ve daldı gitti çocukluğuna.

Aslen Livanalıydı. Dedesinin dedesi, Çar'ın zulmünden kaçıp
yerleşmişti Artvin'e. Çerkeşti.
Büyük anneannesi Ermeniydi.
Tehcirde,
büyükler gönderilirken bilinmeyen yerlere
"korusunlar diye"
büyük büyükbabasının babasına bırakılmıştı...
O da kız serpilip gelişince
evlendirmişti kendi oğluyla...
Bir tarafı Çerkes, bir tarafı Ermeni olsa da
Türkiye vatandaşıydı kendisi.
Biraz çerkescesi vardı gerçi,
konuşulanı yarımyamalak
anlayacak
kadar.
ve tarzanca ermenicesi...

Ve bilmezdi türkçeden ve ingilizceden başka bir dili...
Üniversite okuyup "adam olması için" gönderilmişti Ankara'ya.
Kartal depreştirmişti anılarını.
O, çocukken çok görmüştü bu kartalları.
Yumurtadan bir hafta önce çıkan civcivlerden birini kapıp
kaçmıştı maviliğe, pençe görkemiyle.

Ertesi gün yine savulmuştu koca kanatları
ve hin gözleri yıldırım hızıyla
anacın ve yavrucakların üzerine
ikincisini kapıp kaldırmak için.
Önce anaç çıkmıştı karşısına; tüylerini bir kabarttı heybetle,
onu kaldırmaya gözü kesmedi herhal!
Bir tur daha yaparken, babası evden alıp gelmişti tüfeği;
kartal savuldukça ateşledi
savuldukça ateşledi...
...bir... iki...

Babası dedi:
"Bu cavır sanki izliyor saçmaları
gözleri tetikteymiş gibi ne zaman ateşleşsem tufengi
kavislenip aşağı yukarı
sağa sola
atlatıyor badireyi..."

Civciv kaptırmamışlardı o gün şans eseri;
ama patates çuvalı gibi patlatıp döşünü
aşağı düşürememişlerdi de cavırı.
Düşündü içerdeki:

Nazım Hikmet çaylak için demişti;
"bulutlarda avlanmaz bir kuş olmak..."
bence kartaldı sözettiği...

Bu kuş efem bir uyanık; felaket...
yalnızca kurt ve çakallar avlayabilir;
o da yeni uçma öğrenen yavrularını...
Yeter ki, yere düşmesin acemi kanatları!
Bu düşünce irkiltti onu; "yahu" dedi kendi kendine

"şu Ankara'nın kurt sürüsü,
avlamasın bizim üç körpe yüreğimizi..."
Efkar bastı; sırlıklam oldu gözleri,
yaktı erlerden birinin zuladan toka ettiği sigarasını...
Çok geçmeden daldı yine, takılmıştı beyni yaşadıklarına.
Zordur diye düşündü; hem çok zor
dağda bayırda meydanlarda bir arkadaş,
hayır bir yoldaş başının kucağına
düşmesi....
Nail Karaçam geldi aklına...
1970'in Aralık sonlarında...
salyasümük ağlayan bir Ankara...
Salyasümük ağladı o günkü gibi...
Elleri soğuk parmaklıklarda
dona dona!
Sonra düşündü:
"O yaşasaydı eskaza,
nerede olurdu şimdi..."
O Toros'un çocuğuydu, belki orada
belki Karadenizdekilerle
belki Malatya'da..."
Ürperdi yine, Allah etmesin der gibi;
"belki şimdi Mamak'ta benimle beraber..."
Aklından kovduğu en son kanca gırtlığında kaldı sonunda;
"ya 'idam mahkumu' olsaydı üç yüreğimiz gibi..."
Çıldıracaktı; başladı duvarı yumruklamaya...
Belki biraz dipçiklenerek hafifletmek istiyordu genç acılarını...
Aynı anlarda aşağı yukarı;
Karadenizdekiler deliriyordu "belirsizlik"ten...
Düşündü Karadenizli olanı Karadeniz'e bakarak
ve düşündüklerinin olmasından korkarak;
"Karadeniz, Karadeniz olalı
yutmuştur hep, kendi sırrını anlamayanı..."
Çıldırılmıştı Karadeniz,
mayıs akşamının günbatımında;
ağzından güneş kanı kusuyordu
kıpkızıl köpürerek Ünye sahillerine...
"Ula" dedi Karadenizli Karadeniz'e;
"ula Mustafa Suphi ve arkadaşlarını kusuyorsun
kumsala serdiğimiz hüzündolu
içtenliğimize..."
Ve o da ürperdi, Ankara'daki gibi;
kendi düşündüklerinden...
Dilinin ucuna gelip, ucunu gıcıklayıp gitti aklından geçen:
"Bitmez katil Ankara'nın kalles oyunu,
bu işin sonunda bir kahtelik çıkmasın..."
Kaldıramadı yüreği aklından geçenleri;
terden ıpsıyordu kısıklı fanilası
kabanında yama gibiydi sıkıntı suyu

ve apışlarına yapışmıştı donu...
Çarçabuk soyundu üstündekileri; kaldı anadanüryan,
bağırdı, kahpelikleri tükürmek için köpüren dalgalara;
“ula madem yuttunuz Mustafa Suphileri,
ben sizin çocuğunuzum
yiğitseniz ve yutacaksanız
cıldak yutun beni...”

Hava çabucak karardı.
Bir saat sonra belki,
onu canlı attı kıyıya dalgalar...
Birazcık avunmuş,
hayra yormuştu
Karadeniz’in
başılamaz
öfkelerini...

Ama şurasında bir körbıçak
oynuyordu durmadan
bir ileri
bir geri...

“Bu içimdeki ölme deprenişi
hiç hayra alamet değil...
Aklımdan geçen başkent soysuzluğu
başımıza gelmeseydi bari...”
Söyleyemedi kimseye, yoldaşlarına bile.
Gizledi, kendinden gizlediği gibi.
Ve Karadeniz,
Karadeniz olalı
ilk kez böyle moşmor etmişti
kendi bağrından söküne söküne
ufkun makaskesimyerini...

İstanbul hiçbir şey demedi:
Susmuştu kendi şehir uğultusunda.
Vermiş kurtulmuştu, kendinin bile dayanamadığı gürültü kirliliğinden;
Ulaş Bardakçı’yı
Hüseyin Cevahir’i...
...ve diğerlerini...

Bu arada İlhan Selçuk,
akrostiş yazıyordu “ifade veriyorum” hinliğiyle,
Ziverbey Köşk’ünde...
“İlerde işime yarar” diye düşünüyordu belki.
“İfadem çıkarsa ortaya yanlışlıkla
apaçık kanıtlarım işkenceyi...”
Yada şöyle düşünmüş olabilir:
“Mahkemede önüme koyarlarsa ifademi,
gösterip akrostişimi; kanıtlarım,
ifademin tarafıma zulmedilerek alındığını
ve düzmece yazıldığını...”

dolayısıyla
kolayca
yırtarım
böylece..."

Yada ne bileyim...

Düşünce zortlatmasına meydan vermeyelim:

Bunu saygıyla kendisine bırakalım...

Ankara kaynıyordu hala.

Karadeniz'e gidenlerin Ankara'da bıraktıkları o güvenilir delikanlı,

harekete sızmış bir ajanı,

oltaya taktığı bir apartman bodrumundan

yeni kaçırmıştı...

Her nasılsa bir biçimde tüymüştü ajan.

Peşinden hemen başlamıştı "tezgaha toplamalar..."

Yanıyordu da ona yanıyordu...

Uyku uyuyamıyordu hederinden...

İçerde miydi dışarıda mı,

dalgın mı arşınıyordu

Ankara sokaklarını...

Yada volta mı atıyordu hücrenin birinde

kim bilebilir...

Ama her neredeyse, o da Karadenizli gibi düşünüyordu;

düşünde düşündüğünü

düşünmemeye çalışarak...

Kaygı dolanmıştı bulutların karauçlarına,

geziniyordu apak alınların derin çizgilerine yapışarak.

Karabasan oluyordu üç civanın pürpak tüten aile ocaklarında

analar babalar, bacılar kardeşler

lokmalarını yutamıyorlardı.

Ateş topu olmuştu helal lokmaları gırtlaklarında.

Beş mayıs bitti; tükendi saniyeler.

Altı mayısı gonk etti saatin tikitakları.

Kuşlar mosmor bir baharı taşımıştı prangalara

taa Afrika'dan, Latinlerden...

Yapraklarda cıvıldaşıyordu seher esintisi.

İnsan yüreklerinde kapkaranlıktı sabah...

İçeri kapkaranlık, dışarı aydınlıktı;

dışarı kapkaranlık içerisi aydınlıktı.

Karanlığa gömülmüş karanlıkçılar,

karanlığın zebanilerine yalvarıyordu:

"Aydınlıktan gizle bizi..."

"Aydınlıktan gizle bizi..."

Altı mayıs sabahı, idama götürülenlerin beyinleri

APAYDINLIKTİ.

"İdama mahkum" edenlerin beyinleri yoktu;

KAPKARANLIK bir başları vardı yalnızca

omuzlarının üstünde;

ortaçağdan devşirdikleri otlarla dolu...

Destelediler üç fidanı, prangalarını vurdular ayaklarına,

"gidiyoruz" dediler "haydi gidiyoruz..."

Devamını hepimiz biliyoruz! ..

Bahar fışkırıyordu,
Şarkışla'da ve Gemerek'te
kartozu bulaşmış
delifişek başlarından.

Altı Mayıs sabahıydı.
Ve Hızır Paşa hortlamıştı,
kokuşmuş çuk'uurundan.
Birer kement attı celladı, bu üç körpe fidana,
sıktı boğazlarını...

Deniiiiiz....
Hüseyiiiiin....
Yusuf Aslaaaaaan...

Cevahiiiir
Ulaaaaş.....
Mahiiiiir
Ve daha nice.. niceeee... niiiiiceeeeeeeeeee.....
Ve Nurhak.....ve Kızıldere... Kaaaaannnnnn... kaaaaaaaannnnn....
.....kaaaaaaaaannnnnnnnnnnnnnnn!

Katl iam....katl iam... katl iam...
Baaaşıiiiiiiii kaaaaaldıiiiiiiiiip Enver Gökçe
hüzüüüünle baaaaaktiiiiiiii toooopraaaaaaktaaaaaaan;
Yarım kalmış sözlerinden birini sıvadı
üüüüüüç fiiiidaaaaniiiiin tooopraaağiiiiinaaaa:

"Yavriiii
Heyyyyy..."
(En Yetkin)
"Meyvelerimizi
Kopardılar
Dalından."
...daaaaaaaliiiiiiiiiiiiiiiiiiiizzzzdaaaaaaannnnnn!

Can Yücel yaslanmıştı elma ağacının genç gövdesine;
"Aşk olsun çocuk!
Aşk olsun!
Acırsam sana
anam avradım olsun
Aşk olsun! " deyip

hilesiz hıçkırıksız öptü
pürpak alınlarından!

O zamanlar,
şu satırlarda tırnaklarını bileyen kırlangıç;
kavga ediyordu, öğretmen okulu üçüncü sınıfında
kendi sınıfından Niksarlı Veyselle yumruk yumruğa;
karabeyniyle karatahtaya
asılanların karikatürünü çizip
altına "zıbardılar"
yazdığı için...

Ondört yaşına basmasına onüç gün kalmıştı tam!
Niye damladı durupdururken boğazımdaki kırıkalem ucundan
şimdi bunlar diye sorarsınız ey meraklılar!

İlk siyasal kavgam olduğu için!
Hayır efendiii, soru "cevapsız" kaldı!
O zaman şöyle diyelim:
Düşman ve hayat
 hayat ve vicdan
 vicdan ve bizden önceki
 insan çileleri;
 bizi erken olgunlaştırdığı için!
İşte size tarihin daha usturuplu kılıfı!
 Ben çiğ bıraktım, siz pişmiş yutun!
 YUTABİLİRSENİZ!

"Ezildik un olduk."
Gündüzdük; meşale yanıyordu körpe beyinlerimizde.
"Kuzu postu "giydirip kurt sürüsüne
 gıdıklayıp arka uyluklarını nişadıyla
 saldılar üstümüze...
 Tun olduk.

Ve indik dibe...
Yanmamayı öğrendik, magmanın içinde
 demem o ki, çekirdeğine indik kainatın...

Albenekli çiçekler gibi
 düşüncelerimiz en olmadık zamanda filizleniyor;
 en beklenmedik yerde.
Biz kendimizi hiç anlatmadık efendiii,
 başkaları türküledi magma yürüyüşümüzü.

Ne diyor Leman Sam "Ağıt"ında; "Ne oldu çocuksana..."
"En kolay katlanılan,
 başkasının acısı.

Ben anayım,
 ağızımdaki tükürdüğün kan tadı..."
"Ağına sağlık abla" dedik;
 "çok şey anlatmışsın saygıdeğer sanatınla."
"Lakin, çok zordur bizim analığımızı üstlenmek.
Ne büyük sorumluluktur bir bilsen.
İsteğin başımız gözümüz üstüne..." dipnotunu
 yazdık "ağızımızdaki paramparça
 otuzüç kurşun" ile...

Ve madımakta yanmamış ellerimizi bağlayıp karnımıza,
 hürmetle sunduk ilmühal divanına...

Pir Sultan sordu divana;
Ey zamane çocukları,
 başıyaştığınızın altında saklı tortular
 bunlar mı?

Divan dedi: "He! Daha böyle çok var! "

"İyi etmişsiniz evlatlarım,
 iyi etmişsiniz zamanınızın hünkarlarını
 içlememekle...

Yine de tanımayın,
zalimin zulm'etini
kadının müftünün hikm'etini
zenginin mihn'etini
paşanın mahf'etini...

Sakin... Sakınıın...
Amaaan ha amaaan,
kimseye
bir caaaan
bir de diyyyyeeet
borcunuuuz kalllmasıın! "

Izdırabı anladık pirim dedi, kırlangıç;
lakin anlatamadık...
Yaklaştı Hızır Paşa'nın yanına
tetğin boşluğunu aldı;
alnından vuracaktı:
Pir yapıştı koluna
çektirdi elini tetikten...

Eğildi pirinin önüne minik kuş, enel haktı.
"He" dedi "he! "
Sıvadık tortumuzu
yaramıza basılmış kanlı mendile
övünmesiz dövünmesiz
katlayıp koyduk
başyastığımızın altına...
Umutluyuz!
Umut, kıyısız arayışların "arayışsuz" çiçeği!

Bir elini Simav'dan
bir elini Mısır Çarşısı'ndan uzattı Şeyh Bedrettin,
elini tuttu Pir Sultan'ın, dedi;
Ol ki sen yirminci asır kişisisin,
"iriş sultanım iriş..."
bu çocuklar şerefliiii
bu çocuklar geçmiiiiş bizi çoktaaan
şu kanlı kavgayaa
gözüpeeeek girişmekteee;
ve "yarin yanağından gayriiii"
her şeyiiii hep berabeeer,
adiiiilce bölüşmekteee...

Gözümüz arkada kalmasıın, çocuklarımızı
"özü özzee bağlayaraaaaak"
yaşamın çil-eee kazanlarındaaaa
iy-iii pişmekteee!

Bu övgülere değer fazla bir şey yapamadık henüz şeyhim,
dedi kırlangıç;
Senin destanını Nazım Ustam yazdı,
amma velakin, Pir Sultan üstadımın destanı
yazılamadan kaldı.
Sırtını tıptışladı Pir Sultan pirim, minik kuşun ensesini okşadı:

Elleri sıcacıktı,
ve bir güvercin yünü gibi yumuşacıktı.
"Her birimizin yaşamı yaşadıkları
çektikleri ve ser meydanlarındaki kanı
hangi deşanın kösnül kasnağına
sıgar ki! .."

"Vargit (çocuk)
vargit yoluna! "
Banaz taraflarında azizim, -söyleyeceğim biraz uçarı; -
kasnağa büyükbaş hayvan mayısı doldurulup
tezek yapılır...

Kışın bilinir kutsallığı!
Çünkü, oranın insanına böyle emretmiştir Yıldız Dağı!

Bağışla pirim, haddimi aşır terbiyesizlik ettim!
Şimdilik bunları ilettik size,
ama ilmühalimiz henüz bitmedi.

Ne bizden öncekilerin çilesi sıgar
kitap kapaklarının kör mahpusuna
ne de bizden sonrakilerin çekeceğı...
Magmada, çekirdeğinde kainatın,
yanmadan yürümeyi öğrendik ya...

Gelecek denilen şey azizim,
yani şu nazlı kıvrınma;
kıvrana kıvrana
erişiyor kıvamına...

* * *

"Biz Anadoluyuz
anlıyor musunuz..."

Şimdi diyecekler ki gagasız arkadaşlar,
kırlangıç da tutturmuş bir "magma yürüyüşü..."
Öyledir azizim,
ne bilsin ateşte yürümeyen
doğanın hikmetini...

İşte bugünkü ikibin beşin onsekiz mayıs günü,
faşizmin kalça eğlencesiyse hala;
bizim İbo'nun karlardan
ve korlardan diriltişidir
kırlangıç cikciklerini...

Magmada fırınlanmamış bilgi;
çiğ kalır çiğ... ve iğreti...
Ve ne hikmet-i ilahisi
ne hükmet-ü ilahesi
yoktur.

Pişmeyi yakar elbette;
ama pişirir pişme bileni.

Ne parası
ne pulu

ne evi barkı
ne çaputu çulu...

Magmadan bahsediyorum, magmadan.

Başta dedik ya kardeşim,

"Aklımda açlık benim,
aklımda kıtlık;

soframdaki tokluk bana
kar değil...

Kanayıp duruyorum kiraz dalında..."

Biraz önce dedik ya kardeşim;

"Zordur; hem çok zor

dağda bayırda meydanlarda bir arkadaş,
hayır bir yoldaş başının kucağına
düşmesi..."

Evet magmadan bahsediyorum;

buzlanmış ateşten

közlenmiş aysberglerden...

Göçükten bahsediyorum; başlığı da mı anlamıyorsunuz;

göçükte beşikten

ateşe belenmekten

ateşçe göllenmekten

çatlayıp püskürmekten...

Kainatın

çekirdeğindeki

ninnisizlikten...

Maviden bahsediyorum;

içimizdeki maviş menevişlenmeden...

...özgürlükten bahsediyorum, anlayın artık!

İçimizde tutuşmuş, tutuşturulmuş kor şalesinden...

Pişmekten; pişe pişe

kainatın çekirdeğine erişmekten...

Geliyor işte kervan; ucu gözüktü turunç ufukta,

bir gemi dumanı gibi

sisliiii...sisli...

sonra tepesiiii...

sonra gövdesiiii...

sonra mavisi...

Yok işte, kesinlikle yok kardeşim, hiçbir tövbesi...

Ve işte ummaaaan...

...ve işte ummaaaannnn....

Kimseyi kurtarmaz Nuh dedenin gemisi!

Hele insan diye adlandırılan doğa münafığını;

hiç mi hiç!

Mevta'ya

uğurlar ol'a!

"Demek yürümekten bahsediyorsun;
yörünge denilen elips cenderenin
şu yuvarlak çemberin;
suskun çekirdeğinde
dilsizleşmekten..."

Dilsiz
düşlerden...

Gelecekte bahsediyorsun yolu kösteklim,
kivrana kivrana
kivrılan
görülmesi zor kervan
kivamından..."

Dur hele, sen de kimsin; nerden aldın sözlerini
uçuş delisi kırlangıcın.

İki kol
iki kanat
bir gövde; bakıyorum narin
ve bir çift de yüzgeç...

Nasıl süzülüp çıktın
magmanın yarıktoprak yerinden...

-Ben mi? Denizyıldızı!
Unuttun mu; dalgaların kıyıya kustuğu zamandı
yeyip yuttuklarını
ve insanlığın pis artıklarını...
Ben yanlışlıkla sürüklenmişim kumsala;
malum; yaş da yanar kurunun yanında...
En uzağa fırlatıp bütün gücünle,
buluşturmuştun beni yeniden; dalga püskürtüsüyle.

-Hı hııı! Görmeyeli bir hayli değişmişsin!
Kol kanat, yüzgeç gaga, ağız burun...

-Sen savurunca baktım, uçuyor bir kırlangıç;
minicik kanatları
küçücük başı
ve daha çömez denecek kadar genç yaşı...

Sallamaya başladım kollarımı,
aniden kanatlaştı...

O gün başladım
Hezarfen Ahmet Çelebi gibi uçmaya...
sonra tanışıp dost olduk...

Baktım, ağzımın altımda bir işi yok;
onu da aldım üçüncü kolumun orta ucuna;
oldu gaga...

Göz ve burun dersin; görmem ve koku almam gerekliydi.
Kanadıyla görüp, ince bağırsak ucumla koklayamam ya;

onları da insana bakarak yerleştirdim keleyi şerifime...

-Ya şu yüzgeçler neyin nesi?

-Haaa! Sadece uçmuyorum;
diplerine iniyorum sık sık!
Kah kainatın

kah dünyanın...
En yakıcı yerine; taa çekirdeğine uçuşan sırların! ..
Onlar daha dayanıklıdır saf çelikten;
ne magmada erir
ne toz bulutunda kainatın
pesucundan eğrilir...

-Şaşırdım değişikliklerine.
Oysa ben seni denize savururken...

-Susss! Anımsıyorum ağzında gevişlediklerini:
"Kuş olsan kanadınla uçardın
at olsan ayağınla koşardın
balık olsan yüzgecinle kaçardın
şimdi ne yapayım ben seni...
Atsam denize, onun deliliği
yine sürecektir seni kıyıya
ölüm mü senin kaderin!
En iyisi
dalgalardan geldin
dön git dalgalara..."

-Bunlar benim düşüncelerim, öyle mi?

-Evet!

-Hiç anımsayamadım, belleğim silinmiş mi?

Bir kolunu uzattı Bingöl fayının yırtığından içeri
diğerini uzattı kainatın görünmez mağarasına
bir salkım begonya çiçeği gibi çekti aldı magmadan,
o gün düşündüklerimin demetini...
Bu demet, gör-elinin işaret parmağında asılıydı;
ateş damlıyordu toprağa,
pembecik çiçeklerinin isli uçlarından...
Diğer kolunu çekti, yağdan kıl çeker gibi,
minik minik bulutçisecikleriydi;
bugünkü düşündüklerimin demeti...
Bu demet, sor-elinin serçe parmağında güneşleniyordu;
bir de pırıldıyordu ki kerata, sancısından
ateşböceğinden daha küçük
alyuvardan daha büyük...

"İşte" dedi
"kıt kanaat geçindiğin düşüncelerin bunlar değil mi?"

gör-yanı ateş, sor-yanı su
ortasında yanık yürek kokusu..."

-İyi de, sen nerede nasıl sakladın
kuyrukları birbirine örülü bu çağrışımları?

-Doğanın doğal uygarlığında,
yaşamın ayraçsız uyum çevristanında...

-Ne bu kırık düşünce kemikleri
ne bu öykü bana ait sayın denizyıldızı kardeş;
ben okudum, yazanını da hatırlayamam şimdi!

-Biliyorum be biliyorum.
Ağız burun, göz kulak, deri ten...
...kanat yüzgeç...
...geç bunları geç!
magmada yanmamayı
buzulda donmamayı...
-tersten oku-
buzulda yanmamayı
magmada donmamayı
kimden öğrendim, kimden! ..

-Bilmem denizyıldızı; uçtun iyice.
-Gerçeği arıyorum; ufaklık.
yalını, çıplığı.
Bozatl Hızır'a sorsan; der ki büyük ihtimal;
"insan, öğretirken öğreneyim
öğrenirken öğreteyim... diye;
-tersten oku-
insan öğretirken öğreteyim
öğrenirken öğreneyim... diye
uğraşmaz!"

-Hiçbir şey anlamadım!
-Sizde ya herkes tam kahraman
ya herkes tam hain...
buraya kadar tamam mı?

-Tamam.
-Oysa insan hem kahramandır,
hem de hain...
biraz kahramandır,
biraz da hain...

-Anlamadım, ne düşünsem zülfü yare giriyor mızrağın ucu.
Diyalektiği astık çarmıha!

-Bozatl Hızır'ına sorsana.
-O der ki büyük ihtimal;
"neyi nasıl düşünürsen düşün,
son tahlilde diyalektik çarmıhta!
kimse ne kahramandır
ne hain...
İnsan,
etten kemikten

insan işte...

Yapyalın! "

-Bunlar düşünce zortlatması mı?

-Hayır, kainatın başaklarında dizim dizim vahyedilmiş tane hortlatması...

-Yani! ! !

-Yani kafam aşure çorbası.

Demin senin dediğin gibi;

"gör-yanı ateş

sor-yanı su

ortasında yanık yürek kokusu...”

-Belki...

Başka yeteneklerim de var kırlangıç;

“Dile benden ne dilerseñ!”

-Iuuuhhhmm!

Usandım göçüğe beleli beşiğe

maviş ninniler söylemekten...

Ve usandım ninniler dinlemekten...

Kapat şu çatlakları;

Her yanımız göçük

ve harap ve yıkım...

Usandım serap görmekten!

-Bir tek onu yapamam, ufaklık!

-Neden?

-A bre kırlangıç, magmanın soluklanması lazım...

Sen soluk almaz mısın! ! !

Ölüm kalım

ve viran ve yıkım

kendine zulmü insanın!

Bunları doğa yapıyor sanma,

insan insansa;

tıkamadan doğanın

ve doğallığın

nefes borusunu

doğru yerde hem doğru hem hırslı yaşasın!

-Ne diyeyim denizyıldızı, haklısın.

Köpek köpekken bile

hırlamaz sahibine.

Ve hirlica, vefa borcuyla oturur

kapısının önünde.

Haklının denizyıldızı

yerden göğe haklısın!

-Bak kim geliyor kırlangıç, Hezarfen Ahmet Çelebi.

İlmühalde onu atlamissın,

belli etmiyor ama, içi kırgın!

Biraz da onunla kaynatın kazanı,
küsünün düğümünü açar belki!
Yorulдум; zor insansın
doğrusu hamlattın beni
Hadi bana müsaade!
-Sağol denizyıldızı;
senden kırıntılar da teptik tikiştirdik
beynimizin solaçık küfesine!

* * *

-Hoş geldin Hazerfen, Hezerfan; yine olmadı Hezarfen Çelebi!
-Dilin dönmüyor adıma, kırlangıç kuşum;
adım uymadı alıştığın büyük ses uyumuna,
bozuldu ezberin!
Sadece "çelebi" de geç,
en iyisi, ne diyeceğini sen seç!
-İyi olur Çelebim, nerden böyle...
böyle yepyeni kanat
gıcır gıcır araç...
Üstün başın toz; çelik, bakır
ve çinko ve bor ve çamur...
-Benim işim uçmak; şu kainat mekiği kendi icadım.
Nerden geldiğime gelince;
arşın en dibindeki gönül köşesinden.
Toz ve çamur da malum,
yolcu halidir üstümün bulaşığı...
-"Arşta gönül köşesi" mi var?
Kandırma ben gibi beyni dolaşığı!
-Var var.
Bütün güzel gönüller
ve gönüllü sergüzeştiler salkım salkım
yerleşirler yerlerine...
Onların fikirleri, zikirleri, hacatları icatları hepsi.
Hatta eski fotoğraf usulü Arapları bile!
-Demek bunlar uzay boşluğu denen muallakta
ve muğlaklıkta tutunup durur
kopup dalından sapasüllem gezer ha!
Güldürdün beni Çelebi, sen ne yaparsın; iş güç...
icat micat... Sıkılmaz mısın?
-Hayır! Fikir ayıklama
ve zikir tırtıklama bölümünde çalışırım:
Anot... katot...
siyah... beyaz...
ve gri...

-Anlayamadım Çelebi!
(Bafa Gölü'nün kıyısında
Hızırım da
buna benzer şeyler geveledi;

bir tıkınma boyunca!

Bu sonradan ekleme,
kısa ilişmeye kızmaz umarım...)

Açık anlatsan ya şu alengirli bilmeceyi:

-Peki!

Arşın gönül köşesinden bakınca
ne kadar yer kaplıyorsunuz kainatta
biliyor musun çocuk?

-Hayır.

-Manda boku kadar bile değil...

-Oncacık mı; ya biz insanlar?

Kahkahayla güldü Çelebi!

-İlahi kırlangıç, Allah da seni güldürsün.
Karıncı bacağından daha küçük.
Aç bıraktığınız bir Afrika kadınının saçındaki sirke...
Yada bokun içindeki bakteri...

-Hepsi hepsi bu ha!

-Ne zannediyorsunuz kendinizi...

Kainatın şahı mı,
yıldızların yaratıcı mı...

Üşüşmüşsünüz birbirinizin üzerine
cirmalaşıp duruyorsunuz boş yere...

Yok ev, yok kapkacak, yok kitap kalem, yok söz kelam
yok deniz, yok tatil, gezme, tozma zart atma...

Yok tank tüfek, yok bomba; nükleer, nötron mötron...
yok araba, tren, uçak, mekik

yok teknoloji; biyoloji, fizik, kimya fen...
bilgisayar virüs vesaire...

Tepinin tekmeleşin siz;

ışığınız bile yok içinizde;
bir yıldızdan içiyorsunuz aydınlığı...

Güneş atanız bir anlık kesse çevrimli huzmelerini
ne atmosferiniz kalır nefeslenmeye

ne toprağınız kalır nefislenmeye...

Ne yaşam

ne insan

ne hayvan

ne doğa!

Ağaç orman

deniz tuz

su ırmak...

Yada çıkıp bir dağın doruk katına

avazın çıktığı kadar bağırmak...

Hepsine hak getire...

ALTÜST!

-Ne demek bu şimdi;

ne demek "ALTÜST" Çelebi?

-Şimdi gel, bak bu dağ İda.
Şurası Boğaz, şurası da Kışla tepesi.
En yükseğe çık; Sarıkız...
Dikkat et, her dağın bir çukuru; her çukurun tam andacında
çukur derinliği kadar bir tümsek... bir yükselti...
Gördün mü?

-Gördüm.

-Haaa, şimdi kapat gözlerini; başla katlamaya...
Yükseltileri geçir çukurluklara...
Her tümsek kendi yuvasına...
Buradan başla;
kıtalara kadar katla...
Ova

yayla

dağ

tepe

çöl

dere

ırmak...

Ve su ve toprak...

-Hepsini mi?

-Hepsini...

-Kaç yılını alır bu katlama
ve bu katlanma!

-O kadar uzun boylu değil;
taş çatlasa beş saniye!

-Farzet ki katladım.

-Hayır "izafet" tezi yok bunda;
dediğimi yap, herşeyi olduğu gibi...

-Peki peki... (.....)

-Bitti mi?

Bitti.

-Bana sonucu söyle!

-Korkuyorum, dilim dolaşüyor.

-O zaman ben kıssadan söylerim;
soğuk katman dediğiniz kabuk içeri
magma dışarı...

Kim kalır şimdi bu afetten geri!

-Magma yürüyüşündekiler, şu an dipte eşinenlerdeşinenler...

-Siz kabuğu tırmalamaya
buzulları kaynatıp çatlatmaya devam edin;
inatla güdün bu deveyi...
Hepinizin sonu...

...pu... pu... puuuuu!

-Beşik

göçük

ve kızıl akıntı!

(Minik kuş dalgındı!)

-Kahyanız Berlin
kiziriniz Paris
kabeniz yankee oldukça;
kaçınılmazdan kaçacak değilsiniz ya!

-Durduramıyoruz küffarın kılıcını!

-Durdurursunuz durdurursunuz!
Ben boşuna inmedim ya, arşın gönül köşesinden.
Ateşle akmayı
çiçekle kokmayı
belledi aykırı
sümüklüler
ve ağlaşa sızlaşa
betik dizenler.

Göçükler pırtlıyor sıkıştığı yerden ateşin; gün be gün
ve gün be gün diriliyor "ateş içenler! "
Farkında değil misin?

-Kafamı "altüst" ettin hazreti Çelebi,
gafletimden
koparmaya
uğraşma
imdi!

Ben gidiyorum gayri...

-Nereye kırlangıç?
Şunun şurasında laf beli kırıyorduk!
-Şu ulu çınarın gölgesini düşlemeye...

-Gerçeği görmekten ödün koptu, değil mi!
Sizi kendi böbüründe boğulan
kainatın bokböcekleri...
Ayinenize bakmaktan bile acizsiniz öyle mi...
Gönül köşesine tutunmaktan
bakalım daha ne kadar
kaçacaksınız hümküre sümküre...

Uçtu gitti kırlangıç,
uzandı çınarın gölgesine;
derin derin düşündü:
"İnsanın icatları; mazisi, şimdisi
ve hatta gelgeç geleceği
kendi düşleriyle sınırlı...
Ancak keşfedebileceği şeyleri düşleyebiliyor insan!
Duygusu, düşüncesi; örfü ananesi ve belki özgür iradesi
manda boku üzerinde topluca böcek devinimi..."
"Ya gerisi
külliye yalan..."

* * *

Huzursuzdu; kırlangıç.
Fare sidiği damlası kadar bir düşünme,
bir de düşünme acizliği kainatın gizsiz çevrinmesinde;
uyutmadı onu çınarın gölgesinde.
Kalktı gitti cem'aline!

Cemal, hem üçkardeş bildiklerinden biri,
hem içkardeşidir kırlangıcın;
hiç hazetmez ortalıkta dolanmayı
laçka sulara lağıma bulanmayı.

Ama çok atılgan ve gözüpektir,
o otursa bile yerinde uslu uslu
bela gelir minderinde bulur onu.

Doğrusu kendisi de biraz sırnaşıktır,
sever yılana çiyana dalaşmayı.

Eskilerdendir.

Dağa bayıra sırtını kaşıtanlardan,
eylüllü sintinilerde!

O günlerde çoklukmuşlar
canlarını başlarını ortaklaşmışlar
Cem-al ismi oradan.

Haydi cem olalım, toplanalım
yüzyüze gelip konuşalım demekmiş.
Dert babası, çor anasıdır da,
kendi düğümlerinin dolaşığında
boğulmaya başladı mı;
kimse geçemez sağından solundan.

Allah gazabından saklasın!

İşte böyle anlarında,
ağızağıza soluklanmak
içiçe geçip ayıklanmak
için;
aklı estikçe uğrar yanına
kırlangıcın.

Sakin ola,
bunları size çıtlatıp
kulaklarını çınlattım diye,
ona deli damgası vurmayın.

Öyle yağma yok!
Divanedir yalnızca,
havasında olursa
gereğinden fazla da geveze!

Biraz da espri avaresi...
Kaniyla damarıyla moralimizin gırgırısıdır o!
Ayrıca "uuuvv" soyadlı bir arkadaşımızdan sonra,
ikinci gelir geçmişi anımsamakta.

Canlı belleğimizin ve sözlük anahtarımızın ayaklarıdır o.

Yalnız bir farkla ki; "uuuvv" olduğu gibi;
tarih ve gün sırasını şaşırmadan
ortaya döker herşeyi...
Hem de eksiz
ve eksiksiz!

Cemal'inse olaylar ve kişiler dizilidir aklının raflarında,
ama düzensiz!
Bir de genişlemeye başladı mı beyni,
teşrihinden yandınız...
Artık dırdırından duramazsınız.
Zorlar da zorlar, bırakın düşünce dünyasını
düş ummanının sınırlarını...

Ona sorarsanız;
bir ara teyyareymiş,
uçmuş ondört onsekiz yaşının
palaz kanatlarıyla.
Sonra seyyareleşmiş,
tüfek atmış dalına
almış dağların boyölçüsünü.
Şimdi peyyareymiş;
kendi deyimiyle,
"son işi sevginin ve yaraların
güvence bilgeliği
ve istifleme belgeliği..."
Umarım anladınız; niye bunca laf ebeliği!

Cemal'i tavaf etmemin nedeni efeler,
onun bilgeliğinden bir şeyler aşırarak
şu "çelebi altüst"ünü
kör kafamda ısıtmak!
Bulamadım evde, nerede sürtüyorsa,
döndüm geldim;
deli koyun gibiyim.
Çekiyorum ipini, çekiyorum ipini,
olmaz olası aklım dönmüyor
esas yuvası kafatasımdan içeri.
Kırlangıca dedim; "gel miniğim,
en iyisi beyni rakıyla uyuşturmak! "
Koydum mini cd çalara "uyu Memik oğlanı..."
başladım duble diplemeye.
Zaten bu türkü çaldı mı,
kırlangıç hiç içmeden de kaybeder kendini.

Ağlaştık epeyce kırlangıçla,
yalnız başımıza;
kiminle ağlaştığımızı bilmeden!
Ve ağzımızı burnumuzu, gözümüzü yanağımızı silmeden!

Neden mi?
Adı başkaydı da, Memet derdik biz ona.

Memet, kulunuz kırlangıcın
çocukluk arkadaşı;
türküyle birlikte
kucağında kanlı başı! ..

Çelebi'ye kalırsa, arşın gönül köşesinden
karınca bacağı kadar bile görünmez
bir acı ve sancı bu!
Kırlangıca kalırsa, bu ve bunun gibi ağlaşmalar
hepimizin candamar ilacı!

Yani yaşamlarımızın
inatla gürüldeşen
en berrak ırmakları...

Ağlaşırken ağlaşırken sızmış kalmışım kanepede.
İçten duyumsamış herhal, ona şıppadak ayan olur;
Cemal gelmiş, cem olmaya.
Basmış zile, basmış zile...
bir iki de tekmelemiş kapıyı.
Nafile!

Duymamışım.
Heyecandan çıldıracakmış,
sağdan soldan içeri girecek bir delik ararken, bakmış;
anahtar kapının üstünde.
Bugünlerde anahtarı
-dalgınlıktan mıdır ne-
üç beş günde bir
kapıya takılı unutturum.

Açıp dalmış içeri,
ölü gibi yatıyormuşum.
Bir ara sarsıldığımı hissettim
dürtükleniyorum da habire.
Aslında modullanıyorum demek daha doğru
mıh gibi çakıyor parmağını böğrüme.

Hala düştüyüm sanıyorum.
Doğrulamak istiyorum; örüklenmişim kanepeye.
neyse oturdum ıhılaya tısılaya.
Gözlerimi açmaya çalışıyorum;
ıııı- ııııı!
Kilitlenmiş kahrolasıcalar!

"Çok şükür" dedi Cemal, "yaşıyorsun! "

Sesi duyunca araladım gözlerimi,
baktım; bizimki
gözleri nah böyle
faltaşı gibi...
Üstü açılmadık küfürlerinse, beşibiryerde!

Bundan sonrası laf-ü güzah!

Diyalog miyalog...
Anlatsam n'olur, anlatmasam n'olur;
bildiğiniz gibi "karınca bacağı..."

-Ne var ulan gecenin bu saatinde, yatağından yılan mı çıktı?

-Oğlum atalarımız ona "yılan" değil "su" demiş,
atasözlerinin ırzına geçme!

Ağladığını hissettim.

Geldiğimde "uyu Memik oğlan..." çalıyordu,
hemen kapattım.

İlmühalinde "onu" mu anlatıyordun.

-Ne ilmühali, ne anlatması... Neler saçmalıyorsun sen Cemal!

-O zaman ilmühal defterine ben bir şey anlatayım.

-Şimdi mi?

-N'olmuş şimdiye? Bu çok önemli.

-Ulan görmüyor musun halimi,
bütün önemliler "karınca bacağı! "

-Ne demek oğlum bu;

-Hezarfen Çelebi söyledi.

-O kim, onu nerede gördün?

-Uçtuğu için Osmanlının defettiği adam işte.

Senden önce buradaydı, konuştuk uzun uzun.

-Oğlum sen sıyırmışsın. Böyle giderse sonun Bakırköy.

-Benim beynim bende değil Cemal, anlamıyorsun.

Ne arzuhalciyim

ne ilmühalci

yazı çizi

el izi parmak izi

ayak izi bacak izi...

Hepsinin canı cehenneme!

-O zaman yazdır.

-Kime?

-Ne bileyim ben!

-Nazım Hikmet olsa yazardı, ben kırlangıcım.

O adı üstünde, minicik bir kuş ulan,
minicik bir kuş.

-Onun kalemini al sen de.

Keramet sende değil ya

aha şu kalemde.

Eskiden hem kellemc

hem kallemc değil miydik?

-Ne değil miydik?

-Kellemc, kallemc.

-Ne uyduruyorsun sen gene, ne demek bunlar?

-Kellemc, kelle koltukta;

kallemc, en zor koşulda bile,

allem edip kallem edip bir çıkış bulan...

Kellem kallem, kelle koltukta da olsa "yok"tan "var"ı yaratan!

-Edebiyat!

-Oğlum, ben o bölümü okudum tamam da,

sen de fazla nazlandın ha...

Benim bayramlık ağzımı açtırma.

Bunları yapacak çok insan var biliyorsun;
Ama içimizde konumu şu an en uygunu sensin.

-Anlaşıldı, yararı yok senden yaka silkmenin.

Bir uyladın mı, kargayı usançtan altına kaçırtırsın.
Öt bakalım. Birkaç şartım var, uyarsan; tamam!
Uzatmadan bir

edebiyat yapmadan iki

kendi derin yorumlarını katmadan üç...

-Eeeee? Başka yasağın var mı?

Men etmede Abdülhamit istibdadını yaya bıraktın be!

-İyi hatırlattın! Siyasetin sloganın çarşafına dolanmadan dört...

-Başka?

-Yani az öz, kısa söz

nesnel

yapyalın

olduğu gibi...

"uuuvv"ca!

-Denerim!

-Öyleyse başla.

-Bizim orda bir köy var. Bu köyde de bir kadın vardı.

-Köyün adı ne?

-Orta Anadolu'da, adını söylemem.

-Peki, sen nerelisin Cemal!

-Söylerim, ama yazma.

-Eeeh! Buna da peki. Kadının adı ne?

-Adını ondan izinsiz söyleyemem;
soyadını da söylersem şifreli: "Şelale"

Kadın öyle bir yaşadı ki,
tam soyadı gibi!

-Uzattın ulan, başla başlayacaksan.

-Doğu'da hala çok da, ağalık Orta Anadolu'da
bir tek onların köyünde kalmıştı.

Ağa, tam ağa!

-Siyasete girme, sadede gel.

-Ağa insafsız mı insafsız.

-İnsafli ağa var mı ki!

-Bu başka, bütün köylü kölesi.

Çalıştırır kömüş gibi
dağıtırken gıdım gıdım!

Köylüler aç susuz, çoluk çocuk feryat figan
anaların memeleri büzüşmüş yokluktan
bebelerde, gece gündüz kesilmiyor avut sesi...

-Sadede gel Cemal!

-Sadetteyiz kırlangıcım.

Bu bahsettiğim kadın, tek başına

taşlaya taşlaya köpeklerini
dalmış ağanın avlusundan içeri.

Demiş:

"Ağa! Ağa!

aç şu ambarların kapağını görek
buğday varısa biz de yiyek
buğday yoğusa,
çekek dizlerimizi karnımıza;
yokluk kaderimizmiş diyek! "

-Sonra Cemal, ağa açmış mı ambarların kapağını?

-Yok kırlangıcım yok, nerde onda o cömertlik!

Demiş kahyasına:

"Atın şu kahpe avradı
avlumdan dışarı..."

Kadın çekmiş bıçağı, koşmuş ağanın üstüne
lakin haylayamamış göbeğine...
Korumalar tutmuşlar.
Almışlar bıçağı elinden,
saçlarını dolayıp ellerine
sürümüşler dışarı...

-Eeee?

-Eeesi meesi yok.

Bizim oralarda efendiii,
başkasının karısına kaldırdın mı elini;
namus meselesine girer!

Tüm köylü toplanmış başına;
Sormuş ehli kamilden biri:
"Kız kadın niye sürüdüler seni? "

O da anlatmış bir bir...
olanı biteni...

Köylüler demişler kendi aralarında
"kadın, kadın başıynan söylüyor
Allah'ın doğrusunu.

Bizi bu hale sokan, bizdeki gaflet uykusu...
Varıp dayanmak hak oldu gayrı ağanın kapısına...
Köybirlik girmişler ağanın avlusundan içeri;
demişler: "Ağa! Ağa!

Aç ambarların kapaklarını görek
buğday varısa biz de yiyek
buğday yoğusa,
çekek dizlerimizi karnımıza;
yokluk kaderimizmiş diyek! "

Ağa köpürmüş, bağırmış bunlara;
"ula dürzüler
ula kahpe avratlar
ambardaki hasat babağızın malı mı? "

Demişler "hee, bizim malımız,
onları biz sağa verdük..."
Ağa'nın Nuh'u var, ruhu yok!

Bağırıyor ha vira:
"Ula gebereceksiiiiz,

korucularım kurşun yağdıracak üstüüüüze..."
Köycek varmışlar ağanın üstüne; demişler
"yağdursunlar ulan şerefsüz,
zaten öyle de öldük, böyle de."
Yüklenmişler kapıya, kırıp açmışlar,
ambarlar çuvallar tekneler külekler sile dolu;
arpa buğday
mısır mercimek
yağ bal pekmez
çökelek peynir ekmek...

Samanlık da tıka basa;
kes saman
fiğ burçak
yulaf persek...
Yağmalayıp götürmüş herkes evine;
kendilerinin
ve hayvanlarının
ihtiyacı kadar...

-Hepsini mi Cemal?
-Yok gardaşım, herkes ihtiyacını aldıktan sonra
yarısından çoğu, gene kalmış ağaya!

-Niye anlattın bunu Cemal? Türk filmi gibi oldu bu!
-O kadını daha sonra Mamak cezaevinin kapısında gördüm.
-Ne yapıyordu orada?
-Bir oğlu, bir kızı içerdeydi solculuktan;
oğlu Metris'te
kızı Mamak'ta!

-Orada ne yaptı?
-"Tezgah"tan yeni çıkmış kızını görüp anlamak istiyordu;
sağ mı, sağlıklı mı
yoksa ölü mü...

Kadının kaderi kapalı kapılara nikahlı!

-Edebiyat yok Cemal!
-Rahat bıraksan güzelce anlatacağım ama, dirlik vermiyorsun.
Yasak da, yasak!
Oysa dilime vurduğun kilit,
kendi beynine vurduğun kilittir...

-Uzatma, sadede gel!
-Kapıda nöbetçiler var, biri Erzurumlu.
Gelen gidenle cebelleşen o.
Cezaevinin önü mahşer yeri;
ana baba

kardeş bacı
çoluk çocuk...
...genç yaşlı...

Kiminin sırtında ceket palto
kiminin üstü yırtık dökük
kiminin üstünde gocuk
kimi kazaklı hırkalı...

Ahali iknaya çalışıyor nöbetçi avuşunu,
Çavuş inatla sürüyor öne Erzurumluyu:
O diyor "yassag, gumütenim izin vermiiir!"
Kadın kalabalıktan sıyrılıp, yanaştı jandarmanın yanına:
Dedi ki herkesin duyacağı şekilde:

"Ula cenderme, oğlum cenderme
a şu kapıları çocuklarımızı görek
ölüler mi, diriler mi
biz de bilek..."

Ortalık şöyle bir kaynaştı, kargaşa süredursun,
Nöbetçi avuşu geldi hiddete;
iteleyip yere kapakladı kadını küfrede küfrede.

Kadın, kalktığı gibi ayağa
bir tekme vurdu avuşun hayasına;
Çavuş kıvrım kıvrım,
uğunmaya başladı yerde...
İçerden bir grup asker saldılar gardaşım;
nizamiyenin önüne;
ben diyeyim yüz
sen de ikiyüz...

Bir sopa çekti jandarma bunlara
yen mi, yemen mi...
bir sopa ki,
ne sen sor, ne ben anlatayım
eşek sudan gelinceye kadar...

Ne insaf, ne vicdan gardaşım,
ne desen, bu insanlık mundar!
Bir genç kız dipçik tekme altında bağıırıyordu;
"sahip çıkın arkadaşlar
Şelale anayı saçlarından tutmuş
sürüklüyor jandarmalar..."

O bir ana
yüzü gözü paramparça..."

Bir ana sürüklendi
bu memlekette heeeeeeyyyy
bir ana;
saçları yolma yolma
sokakta, ayan açık sokakta
yüzü gözü paramparça...

Yaaa!
İşte böyle kırlangıcım,
şu senin hayali ilmühal divanına
bunu da bir arzet bakalım
ne diyecekler!

-Bırak şimdi divanı mivanı, Cemal
sonra anaya n'oldu
onu çabuk söyle bana?

-N'olacak, hepimizin ilahi hicretgahı...

-Öldü mü?
-Öldü. İstanbul'da, yalnız başına!
-Yalnız başınaaa... Haaaa!
-Yaaa, öyle işte!
-Çoluğu çocuğu?
-Çıktılardı hapisten. Ev bark kurdular.
Herkes işinde gücünde
karısında, kocasında
çoluğunda çocuğunda...
Malum, ekmek davası...
-Ziyaretçileri yok muydu?
-Pek yalnız bırakmazdık;
iyi olmadığını anlayınca
onda yatırırđık bir arkadaşımızı
hergün olmasa da, arasıra!
Hem can şenliğı olsun
hem de -Allah gecinden versin! -
başına bir iş gelirse
hemen haberimiz olsun diye...
Çocukları da ya sık sık telefon eder,
yada sık sık gelirlerdi yoklamaya!
-O çocuklarının yanında kalmaz mıydı?
-Giderdi birkaç gün,
sonra dönüp gelirdi evine!
Hem biliyorsun, insan yükü ağır.
Gelin damat, kaynana...
ama o çok gururluydu
çok da alingan olmuştu
yaşı da ilerleyince...
Bırak burası dağınık kalsın;
babam derdi ki, o deliğe mum bas!
-Peki Cemal, mumladık. Ruhiyatı...? İntihar mı?
-Hayııır, o nasıl söz! Vadesiyle de,
ulan bir ana
saçlarından sürükleniyor
bu memlekette...
Bir ana ulan, bir ana
bizim orda
namus meselesi bu...
Bir ana sürüklenirse,
ruhi durum
sağlam kalır mı
şu çirkefin içinde!
-Ulan Cemal, gene uydurmuyorsun değil mi?
-Hayır tersine, birazını da atladım.
-Neyi atladın?
-Cumartesi Anneleri'ni! Taksim'i!
-Ana orada da mı vardı?
-Hem de en militanlarından biri...
-Yine sürüklendi saçlarından desene...
-Hem de kaç kere...

Polis, asker
cop dipçik
tekme tokat
sokak ortasında işkence...

Boşveeeeer, hatırlanması bile zulüm!
Bir türlü çekemediler;
n'ettikse çekemedik kırlangıcım
kıkırık birkaç Hızır Paşa'yı
dar-ü hakim önüne...

Yanarım da buna yanarım!
-Şu anda gerçek hükm-ü hak önündeler Cemal, emin ol!
Hiç hayıflanma... Ağzına sağlık.
Ben çekileyim mahzenime, düşüneyim biraz.
Belki bir şeyler de karalar, içimi oyalarım!

Zaten her şey yaşanmış;
ne yazıp karalasan
gerçek yalanı
kat kat aşmış
çoktan!
Bir ananın, ayan açık sokakta
saçlarından sürüklendiği
bir memlekette;
mukaddes toprak,
anaç memesini
hiç emzirtir mi
ite köpeğe!

Velhasıl, bunları yazmadı kırlangıç,
yazdırdı bizden öncekilerden herhangi birilerine...
Bir anlığına kırdı kalemi,
devretti yol ermişlerine...
Ne yazabilirdi ki zaten,
pirim doğru söyler hoş söyler;
ve boş söylemez asla:
"Ne bizden öncekilerin çilesi sığar
kasnaklı kitapların arasına
ne bizden sonrakilerin çekecekleri..."
Gelecek denilen şey azizim,
bazen fecrikazip
bazen fecrisadık ıkınma,
yani şu nazlı tan kıvranımı;
kıvrana kıvrana erişiyor
kivılcım kıvamına!

* * *

Bu aralar rüyalarımın yolu işlek;
gelenin dönenin ne haddi
ne de hesabı.

Dün gece uykumun ortasına dikildi Hoca!

Hangi Hoca biliyor musunuz;

bildiğimiz Nasrettin Hoca!

Eşeği değiştirmiş Nissan yapmış.

Dedi; "bir şey fısıldayacağım kulağına."

"Buyur Hocam, söz senin."

-Dünya değişti çocuk;

artık gölü mayalamak akli daraltır.

-Hocam ne diyorsun sen, mayalamak tamam da,

akli daraltmayı anlayamadım.

-Evladım tüm suları; okyanusları da mayalamak lazım.

-Sen asrileşmekle kalmamış,

hedefi de büyütmüşsün Hocam.

-Zamane hali.

Şu masanın başındakileri görüyor musun?

-Evet.

-Tanıyor musun?

-Hasbel kadar.

-Kim bunlar...

-Doğu var, doğulu bijili var...

diğerini de ölmüş bilirdik;

oysa yaşıyormuş

mandacı Bayar!

-Bunların üçü niye bir arada peki;

kardeşler mi!

-Bilmiyorum Hocam!

-Ne iş yaptıklarını görüyor musun?

-Evet, çorap örüyorlar...

-Kim için, kimin başına?

-Hocam bunlar ahret sorusu,

bu üçlünün bir arada ne işi var?

-Sizi darkafalılar; ne işe yarar şuradaki katarlar!

-Yük ve para taşırlar. Bir de ziynet eşyaları; mücevher filan.

-Bak bakalım yüklerinde neler var!

-Hocam Bergama var, Artvin var

Balıkesir, Batman...

ve Diyarbakır...

-Başka başka...

-Aşağı yukarı tüm iller ve ürettikleri...

Demir, çelik, bor, çinko, bakır...

...altın, gümüş, sikke, tarih ve eserler...

....para, bankalar... daha neler neler...

-Şimdi bak şu katarların rotasına!

-Berlin, Paris, Zürih, Roma

ve kıtalaraşımı Amerika...

-Şimdi soru sırası bende;

bu "düşman kardeşler"

saklı gizli biryerlerde

bir araya gelmeseler

bu katarlar bu rotaya
güven içinde varabilirler mi peki?
-Amaaan Hocam, sen ahret sorularından vazgeçmeyecek misin!
Ben kendi başımı taşıyamıyorum...
Kolum kırık, saçımı bile kaşıyamıyorum...
Nerden bileyim!

-Sizi çağdaş budalalar,
bunu anlamayacak ne var!
Rüyaların var, sezgin güçlü...
Söylediklerimden başla düşünmeye;
ulaş sonuna kadar.

-Hocam zor iş, sen mayalamana bak mayalayacaklarını,
benden bir şey çıkmaz; uğraşma benle!
-Sen bildiklerini kullan yeter!
-Ben ne biliyorum ki, kapalı kapıların arkasını göremem...
Bilmediğim aşı yiyemem...
Ama ateştir baruttur
zehirdir ahlat armuttur
yutarım ikilemeden.

Altından kalkamayacağı yükü yüklersen eşeğe
çöküverir; çamur çaylak demeden...
Başım kendime bela; bildiklerim attı yele!

-Alçaltma kendini; abarttın iyice! Hem biraz da gül!
-Neye?
-Hiçbirşeye!
Ortada "hiçbirşey varsa" buna gülünmez mi?

-Aklımı derine sokma Hocam!
Sen git nereyi mayalayacaksan mayala!
Dolapta bir kilo yoğurt var
umarım yeter mayalamana!

-Sen de toprağı mayala!
-Bunu düşüneyim Hocam,
yüreğimde bir avuç tortusu var!

Sonra Hoca bindi Nissan eşeğine, çekip gitti
kimbilir neyi mayalamaya!

Dedim giderken; "iyi yolculuklar Hocam,
sakın kaza yapma!

Rüyamın burasında Cemal aradı telefonla.
"Kendini çabuk hazırla kırlangıç; acı haber!
hıçkırıkları ok gibi saplanıyor kulağıma..."

"Ne oldu Cemal, çabuk söyle şu acı haberi! "
"Bizim Havzalı Sefer,
kaza yapmış Düzce'den gelirken..."
"Nasıl? "

“Tır arkadan hızla gelip almış altına...”

“Dilim varmadı kendime söylemeye,
içim kalktı... ve midem boşaldı...
demek Havzalı Seferdi
uykumun ortasına dikilen...”

O Eğitim Sen’e yetki çalışması yaptığı için
sürülmüştü Düzce’ye...
Karısı Ümraniye’de otururdu, ve öğretmendi o da.
Sarıgazi’de, Turhallı bir arkadaşımın evinde...
Ve nasılsa yasalara rağmen ayırmışlardı eşleri.
Bir kızı bir oğlu vardı;

Oğlunun adı Özenç,
kızının adı Alçay!
İkisi de at toynağı gibi kıpır kıpır
yakamoz gibi pırıl pırıldı.
Dönüp dönüp soruyorum vicdanı olana;
“kim şimdi, bırakın devrimciyi
baba Sefer’in katili...”
Sonra... çıkınca düşüm ayan aşık ar meydana.
Düşündüm Hoca’nın diğer söylediklerini:
Hani şu masadakileri...
“Doğu var, doğulu bijili var...
diğerini de ölmüş bilirdik;
oysa yaşıyormuş
mandacı Bayar! ”

Ne arıyorlar gerçekten aynı masada,
“düşman” kardeşler!
Bu işin bir yerinde bir yamukluk, bir topallık var!
Çünkü total, totalik yapmadan duramaz!
Uç gün sonra yine rüyamda hissettim bitiyeniğini!
Azıcık bir kıpırdanma dostlarım
ufacık bir silkelene
bünelek tutturur ayıyı ininde.
Dünya denen yuvarlak firdöndüyü
çokuluslu katırlarının
tepişme harası sananların
bitmez kahpe oyunu!
Bulurlar iki kıkırık uydu;
sürerler asalarının iki ucuna
kavgalaştırıyor gösterirler...
Biri bölümden
diğeri bölmeden...
Açıktır çarpmanın ucu!

Bulurlar bir asanın iki ucunda iki elisatırlı;
önce ufak ufak doğratırlar
önce ufak ufak doğratırlar
önce ufak ufak doğratırlar....
...sonraaa takılmadan kılçıkları boğazlarına
asa sahiplerinin;

cupbadak yutarlar
cupbadak yutarlar
cupbadak yutarlar...

Doğudur
doğuludur;
iki kedidir öndeki tüy resmi...
"Küçük kedi"ler doğrar
"büyük kedi"ler yutar!

Doğudur;
doğu insanı doğranmaya meyillidir
aşılıdır ve alışıktır birbirine düşmanlığa...

Ve en söz dinlemez kuzulardır
ilk doğradıkları, doğrattıkları...

Türktür
kürttür
gerkestir
ermenidir
rumdur
süryanidir
F A R K E T M E Z
F A R K EEEEETTT MEEEEZZZ...

Öğrencilerdir gençlerdir
öğretmenlerdir köylülerdir
işçilerdir emekçilerdir
kurtların önüne ilk attıkları...

İstemezler birliklerini
istemezler dertop olup
tekbaş yekvücut olup
zarına sığmayan bir çekirdek gibi
magmadan dışarı sökün etmelerini...

İki peyk bulup kemirtirler içten içe;
içimizden bir el bulup, verirler eline enjektörü
çekerler kanımızı iliğimizi...

İki peyk bulup kemirtirler içten içe;
çınarkökü dişleyen
yumuşakça bir kurt gibi...

Doğudur adresleri,
Doğuludur...
doğratırlar diyorum size
doğratırlar diyorum size
en dinamik silkinişimizi!

Ve yutarlar
"içgüven krizi"ne sokulmuş
emeklerimizin en "ballı incirleri"ni
emeklerimizin en "ballı incirleri"ni...

Saplayıp sinsi "kontrol kalemleri"ni
çevirirler beynimizde

gevirirler beynimizde...
Ve şase... şase... şase... şase... şaaaasseeeee...

Bulanık kafamızın içi
bulanık kafanın içi...
benim senin onun bizim...
bulanık.... bulanık...
Suya bizi değil, kendilerini katmışlar;
bulanık... aynanın içi...
Eeeyyyy Bozatl Hızır
doğudur adresleri
doğululudur adresleri
satır onların ellerinde
yine doğrayacaklar bizimkileri...
Eeeyyyy Bozatl Hızır
Bari sen, bari sen doğratma bizi
doğratma bizi
doğratamazsın bizi...

Eeeyyyy Bozatl Hızır
Sen kuzu postundaki kurdu
nasıl görmezsin...
Doğa aşkına
derinimizde göllenmiş acılar aşkına
kucagımıza düşmüş başlar aşkına
gençliğindeki düşler aşkına
sen bu alicengiz oyununu nasıl göremezsın!
İki yıl sonra örneğin,
yüzyıl sonra örneğin
çocuğum kırlangıç olarak
ben bir dostum için ne derim!
Diyebilir miyim aklımdan geçenleri!
Uyarmıyorum seni,
göğün zifiriliğindeki mahzenimden
sesleniyorum sadece; ama sessizce;
diri yanım yen içinde
medet ya hızırım medet;
bu yol, yol değil
bu yol bizim değil...

Taslağı 1940'da yazılmış;
bu yazı go home...
bu kader bizim değil...

Acı... acı... acı...
nah, nah nah şuramda sancı
senden ayrıldık ayrılalı...
Kaç haftadır
tanımlayamıyordum!
Üç gündür düşteyim
üç gündür ölüşteyim;
yeni çözdüm beynimin girdabını!

Aynaya bak ya hızır,
kırlangıcı öldürdüğünü göreceksin!
Yani fark etmeden öldürdüğünü,
32 yıldır bağımsızlık çığırtkanı...

Aaaah! Ah!
Herkes ıstırap içinde,
herkes çile içinde!

Beşir Ayvazoğlu da demiş:
"Git git bitmezdi eskiden
ne güzeldi yollar.
Yeni bir yol başlangıcıydı
her yol sonu..."

Geçmiş denilen muamma azizim:
Temiz gide
hak gide...
Alını açık
yüzü ak gide...

Bugünden fatihasını hazırladığımız;
gelecek denilen mevta azizim,
illaki ve illaki:
Elleri temiz
içi pak gele...

Alını açık
yüzü ak gele...
Acılı, sancılı gelse de
billur su gibi
berrak tan gibi gele...

Aslım Pir Sultan gibi gele...

Aaaah! Ah!

Herkes ıstırap içinde,
herkes çile içinde!

Benim bugünkü çilem de bozatlının sendeleyişiyle...
Eeee, aynı yolun yolcusu serkardeşler;
çilll-eee gönüldaşlarım,

"şu çilelerini kırlangıcın
şu onulmaz ıstıraplarını
hadi soluyun soluyabilirsiniz"
DESEM

bir dağ havası gibi
içinize çeker misiniz!

Muzaffer Koç

Ilıcak Bergüzar

Anam kevser
babam hazer
bensem Anadolu torpagında
biçar damaram;
kanımda imbad eser...

Anam afşer
babam mahşer
bensem Anadolu torpagında
naçar kovanam;
petengimi aru düzer...

Abam meddah
atam seyyah
canım gögün torpagıdır
aşgım kür ürüzgerlerde
ılıcak bergüzer! "

Muzaffer Koç

Kırlangıç Yangını

İ L K K U L A Ç

Şiirleri ve öyküleri de yoldan çıkaran; "baştan savma"ya eviren, "ciddiyet"ini yokeden, çığırını sapıtan adı "belirsiz" konmuş gerçeklik! Hayali gerçekler! Bugünün en "ulu sığınağı" bu!

Bu "sığınak" sanatı da uyuşturdu. Doğadan ve toplumdan kopan "sanatçı" hayali "gerçeklikler" üzerine oturttu cüce çadırını... Temelsiz ve dipsiz bir kör laubaliliğin üzerine otağ kurdu.

Yeşili yok!

Damarı yok!

Estetiği yok!

Sırnaşık ve yalaka bir dilin ötesinde üslubu da yok!

Hatta onca laf kalabalığı ve dil lagalugaları arasında sözü de yok!

Elbette geçici yılışmaların hayatı da yok!

Uzun ömürlü olamaz zaten.

Yani istisnai birkaç onurlunun dışındakiler "Ciğercinin Kedisi": Miyavlamaktan ibaret "eserler" ortalığa büyük büyük salınmış durumda.

Orda burda, darmadağınık isyanlar ise sokağı henüz zaptedemedi... Yalnızca kendi çevrelerinde ve yerellerinde yutkunup yekini duruyorlar. Onlar da asıla asıla kopmayan bir kasırgayı kendi içlerinde korku korku dokuyup emzirip büyüterek "ihtiyatlı" davranıyorlar! Meltem göğüslemekten öteye geçmeyen bir sınırlanmışlığı ve daralmayı aşamıyor gariplerim.

Oysa hayat, görüngülerden kopalı nic'oldu!

Rakamların ve yargı matematiğinin nimetleri, çoktan indi sıfırın altına; buzlandı! Hatta dünkü tüm kişilikler ve akıllar donma noktasını aşip nasırlanmaya başladı. Geçmiş de, kendini de tüketti. Öte yandan artık ne hiç kimse hiçbir şeyin erbabı; ne de hiç kimse başka kimsenin ustası! Saygı da elini eteğini çekti sanat hayatımızdan. Geçmiş üretenlere ve üretkenliğe şapka çıkarmaya ilişkin mayanın ve ahlakın yerinde yeller esiyor...

Patlamamış bir havai fişegün, göbeğinde taşıdığı rengarenk ışık dökümlerini görmek için geceye gereksinim varmış meğer! İnsanın göbeğinde ise hangi pırıltının kuluçkada olduğunu anlamak için karanlık ve zor günlere... Yakamoz böylesi günlerde kusar karnında biriktirdiği kıvılcımları.

Sanat da, insandan insana ve dünyaya saçılan bir demet ışık işte. Seyrine doyum olmayan doğa ve insan manzaraları dize dize, satır satır buradan akar yüreklerle.

Miyavlamamanın ve ihtiyatın da tükeniş noktası, hayatın damarını emen bugünün onurlu insanını salmaktır verimli yeşilliklere... Haydi hepimize kolay gele!

Dünya ve doğa, senin düşündüklerinden küçük,
benim tasavvurlarımdan büyük.
Dünya ve doğa, öyle gözde kadındır ki,
Herkese ayrı sunar yar dudaklarını...

Dünya ve doğa, öyle delişmen kahpe ki,
Tanıyıp bildikçe huysuz ve kıyısız.
Dünya ve doğa, göğsünde yağmur;
Bulutça gezinip durur içindeki
Kapkaragöğün mahzenlerinde...
İnsansa, ömrü birkaç yılla daraltılmış
Onlarla oynaşan birer yaramaz hırsız.

"Nenni De Nenni Nenni
Dost Nenni Nenni..."

Kendini ninnilemek saatlerce...
...günlerce...yıllarca... asırlarca...
bulutlarca, damlalarca,
yağmurlarca, gökkuşağıca
Ninnilerin getiremediği kuytu uyku...
Irmaklar gebe gebe,
yükükarın hiç uyur mu!

Yıllardır kapalı bir midye gibi kendi mahzenlerine yığdığın incilerini incelemeye ve ellemeye, uzun süre önce karar vermiştin. O belleğindeki zifiri labirentlerde elini kolunu sallayarak dolaşamayacağını biliyordun. Zordu. Ama zoru başarmak için vardın. Zoru başaramayacaksan dünyada boşuna kalabalık etmenin alemi yoktu. Ciddi, yürekli ve kararlı bir "önhazırlık" yapmazsan yüzüne gözüne bulaştırırdın. İnceden inceye düşünmeye başladın. Daha ilk dalışa geçerken bile dışarın sana kapanmıştı. Dalıp gidiyordun adsız mahzenlerine. Neşesiz, sinirli ve sindirimsiz oluvermiştin birden. Sözcükleri birbiri peşine dizip, ağzından sigara dumanı gibi tellendire tellendire üflemeden acıydın. Rahatsız ediyordun çevreni. Kimse dokunamıyordu gözeneklerinden sinir püskürten derine. Kimse yanına yaklaşamıyordu... "Burnundan kıl" aldırıyıordun. Suskun bir bakış fırlatman yetiyordu herkese. Kim nereden bilebilirdi ki senin meşgaleni! Kendi belleğinin derin ve karanlık kıvrımlarında elele tutuşup yürüdüğün hiçbir ortağın yoktu ki!

Nicedir kimseye yazmıyordun. Yazsan da postaya vermiyordun. Zaten kime, niye yazacaktın ki!
Pimi çekilmiş bombayla yangına yürünür mü!
Belki gerçek dostların anlarıydı: "Ölümün erken daveti"ni karşılayalı çok olmuştu. Onu etinde birkaç kez konuk etmiştin, bilirlerdi. En azından birazını bilirler, birazını da anlarıydı.

Bugünlerde sonbahar yaprak tükürürken arsız yüzlere; martı kanatları, gökgözlü güleç ölümü götürüyordu gökkuşağına. Pendik'in donuk parkında yine acılara ekmek banıyordun. Tesellin dayanılmaz ağrıları azıcık dindirmek için aldığın ilaç ve şarap... Kulaklarında "gel gel" çağrısı ölümün.

Ne oldu, nasıl oldu anlayamadın. Ağız dolusu tiksiniş olacaksın ki, kusarak uyandın. Aslında uyandın demek doğru değil; park yoktu, gökyüzü yoktu, deniz yoktu. Denizde akşamdan bıraktığın dibe doğru mızraklaşan ve beynine batan ışık zıpkınları da yoktu. Issızlık vardı. Ve loş buhurun içinde kıpırdayan tek canlı seni geriye itekleyen ananın silüeti... "Kanter içinde" bir silüet. Yeniyetmeliğinden bu yana sana hiç "kaşında kara var" demeyen anan, kızgındı. Aklarını kınaladığı saçlarından denizce köpürüyordu. Seni olanca gücüyle dünyaya yeniden itekliyordu, canhıraş. Yüreğin adeta ağzından

burnundan dışarıya pompalıyordu kanını. Damarların giderek boşalıyordu. Oysa artık ne dünya, ne de sen vardın: Etin de yoktu, belleğin de...

Yalnızca başlama noktanı anımsıyordun: İlaç ve şarap. Ve sarsıntılarını; narkozdan uyanmışçasına titreyişlerini kıtsat... Başka hiçbirşey...

Acıyla uyandın. Etteki acı yaşamın muştusudur. Evdeki kocaman masanın yanında rüzgar çarpmış bir kavak gibi yüzükoyun yatmış buldun kendini. Kan içindeydin. Yüzün, saçların, ağzın, burnun, kolların dizlerin ve elbiselerin... Kan senden başlayarak sağa sola yayılmış ve bir metre öteteki halıyı kanlamıştı. Dizlerin, dirseklerin ve ellerin yara bere içindeydi. Ne yaşadığını, nasıl eve geldiğini bilmiyordun. Aklını aradın, yok! Belleğini aradın, yok! Başın omuzlarının üzerinde miydi, anlayamıyordun. Çevrendeki kanı gördün, elbiselerinin soğuk ıslaklığını hissettin. Miden sökülüyordu, yaraların acıyordu. Bu hayra alametti. Yaşıyordun galiba!

Demek martı kanatları gökkuşağının kanına banıp ruhunu, gerisin geri savurmuştu dünyaya. Ağız dolusu tiksintin sürüyordu. Tiksintin insanla başlamıştı; ama insanla mı sürüyordu, anlamam olanaksızlaşmıştı. Anan azraille bedeli ağır bir "sözleşme" imzalayarak canını onun elinden çekip almış olmalıydı. Kendine çekip kucaklamadığı ve öpmediği; ona olan yirmi yıllık özlemlerini dindirmedeği için çok kızdın. Buna hakkın vardı; çünkü yalnız anana geçiyordu nazın!

Karadeniz'in yeniyetme coşkusu, Akdeniz'in sıcak tuzu, Ege'nin kıpkırmızı gündoğuşu yavaş yavaş yeniden yerleşti beynine.

Ninnilerin getiremediği uykuyu okudun peltek duvarlarda.
Kanlı ırmaklar hiç uyur mu!
Duvarları, Kızılırmak'ın kanlı;
ama vazgeçilmez akışını yazarak doldurdun gözlerinle.
Yaklaşık onüç gün!
Bir mavi
çiçek açmıştı içinde,
yağmur kokusunu içmişti kökün...

Yaraların kabuk bağladı. Acıları doldurdun yürek ceplerine. Dışarıya çıktın. Herşey yabancıydı. Sonbahar, yaprak tükürmeyi sürdürüyordu arsız yüzlere...

Tüm kırık-dökük parçalarını toplayarak "erken davet"i kabul ettiğin gün sahil parkına bıraktığın, içi "acılardan bal eylene" dört tekerlekli alatına doğru sendeleyerek ilerledin.

Ölümü küçümsedin. "Çok sıradanmış meğer" gülümsemesiyle karşıladın onu. Bu, dördüncü ve en çetin kavgaların biriydi. Kimin kazandığı, kimin arkasına dolanıp puan aldığı belirsiz bir kavga. Maç gibi... Maç boyunca Kızılırmak köpük yığmıştı ağzına; tükürdün. Kan yoktu, ama arsız insanlara yaraşır piskokulu bir balgam...

Kuzu anasını emerek büyür, sense hayatın baştan çıkarıcı meyvesini yiyerek dolu dolu yaşıyordun. Ve kısa yoldan yeniden hayata döndün. Gerinerek özgürlüğe uzattın elini... Bir sigara yaktın, derin bir nefes çektin; duman beynine doldu. Gözlerin karardı: Etrafını çevreleyen her şey gözlerinin önünde uçmaya başladı. Başın döndü, dizlerinin bağı çözüldü, düşecekmiş gibi oluverdin birden. Sigarayı sinirle fırlattın yere. Silktin tüm bedenini iradenle; yeniden kendine geldin.

“Özgürlük, insanın kendi aklıyla oynadığı kirsiz bir oyun” diye düşündün. Kire tutsak insanlara gülmek geldi içinden. Kıvamını bulmuştun. Aklın, tüm bünyenin kaptanlığını yeniden aldı eline!

İşte böyle!

Nicedir kimseye yazmadın. Yazacak bademgözlü yarin mi vardı ki! Kire tutsak, onursuz bir hayata tutunan insanlara ilişkin yazmaksa zaten gereksizdi.

Bir de, hayat, pimi çekilmiş bombayla yangına yürünürken yazılır mı? Kimin nefesi yeter böylesine ıssız bir mahşeri üfleme kavalından; kimin eli böyle çabuk ve hünerli! Ve ne için?

Hergün insan beyninin en üretken ve en doğurgan mevzisi bombalanıyor: Kalabalık sokaklar insansızlaşıyor ve insanlıksızlaşıyor. El-bel vereceğin insan gün güne tükeniyor. Kendi sırtını kendi sırtına dayıyorsun. Sözün ve paylaşımın yalnızca kendinle anlam kazanıyor. Kuyruğundan tutup çamurdan çıkardığın insanların zulasında sakladıkları karasaplı bıçak, arkayı döner dönmez sırtından saplanıveriyor vs. vs.

Gülmez de ne yaparsın!

Sevmekten korkmaz da ne yaparsın!

“Dost dost diye nicesine sarıldım

Benim sadık yarım kara topraktır...”

isyanını

derinliklerinde duymaz da ne yaparsın!

“İnsan insana yaşayamadığın bir dünyayı, insansız bırakmak en doğal hak” mı diye düşünmez de ne yaparsın!

İnsanlar, “bükemedikleri bilekleri öperek” yaşamayı kendi içlerine sindirmiş ve süreklileştirmiş olarak yaşayacaklarsa; onların içinde yada yanında ne işin olabilir! Onlarla yüzyüze gelmek yerine çevik ve centilmen sincaplarla gözleşmek daha insani değil mi?

* * *

Ama umutsuz olmamak için nedenlerin de çok!

Şurada dolu dolu üç renk biriktirirsin: Siyah diplerin, kırmızı kanın, mavi ise göklerindir. Onca arsız yüzkıvrımlarında hilesiz bir gülücük istersin. Çit çekersin hayatın ortasından kıyılarına; yürü yürü “yol çakırkeyf”, ıkın ıkın “kazık çatal”dır... Çizersin üzerini: Diplerinde karanlık değil; kan ve gök toplaşır. Yüreğindeki topraktavı, rahmine gömülecek tohum bekler.

Ömür işte, hep kendinle dilleşerek tüketirsin.

Meleştirirsin mayıs kuzularını.

Çayırları kan yeşillersin.

Elverirsin çöllere:

Çölleri yüreğinden püskürten ve gündeğuşundan sökün eden deliyele!

Çünkü çiğdemler her bahar yeniden muştular topraktaki göze görünmez devinimi... O çirkin yumrusu, sapsarı ve incecik çiçeğini kış boyunca bahara biriktirir. Uzuuun soluklu bir sabırdır onu bahara eriştiren. Askerliği içselleştirememiş bir “asker” gibi günleri sayarsın. Yüzüne ve alnına hergün derin bir çentik yerleşmesinin de, giderek derinleşmesinin de ciddi bir önemi kalmaz artık.

Bilerek dayanmak, müthiş ve vahşi bir direnç yaratır insanda. Hayatın tadı, saz

tellerindeki tını gibi dolaşır damarlarda. Ne yakınma, yüksünme; ne küs müs! Büyük bir hınçla, mızrak bir bakışla yariverirsin insanın durmadan içinde genişlettiği karanlığın karnını. Kir değil dışarıya.

Kapatırsın o pis kokulara burnunu, dönersin kendine: Sabır yuvana kuluçkaya yatarsın. Çiğdem sarısını beslemeyi sürdürürsün. Zulanda yarına burç kuzulayacak acılar emzirirsin. Ve kuzunun bahara doğacağından o kadar eminsindir ki, aynı yuvaya biteviye besin taşırsın karınca dinamizmi, ivediliği, heyecanı ve coşkusuyla.

İnsanın kendini aynı anda insanlığına ve ölümüne götüren enerjinin kaynağı, işte bu cevherinde. "Her ırmak kendi kaynağından doğar; kendi yatağından kendi tadında akar." En kötüsü Haliç'te balçığa bulanmak! Billur gibi akarken, umarsız ellerin suyuna daldırdığı çomak, içini bulandırabilir. Ama o içsel akışın doğal saldırısı çarçabuk durultur seni. Ve kendi tadında kendi sesinle akarken, dağdoruklarında yankılanır çağıltın. O senin bile çok önemsemediğin küçük ve ince çağıltını, bazen insanlar değil dağlar emer. Dağlara salarsın enginliğini: Bozkırlar yeşerir.

"Cepkenine cep, silahına ses, ölenine ağıt" ve zor günlerinde gırtlığında soluk olmayan insanlardan uzaklaşıverir yüreğin. Göğün haznesine sürersin birikmiş kişiliğini. Kendi ateşinle eritirsin kendi buzul yanlarını. Ve... kurulup sabrın sıcak yuvasına, kıvam ararsın: Yağmurlama kıvamı...

"Yağacak..."

"Yağmayacak..."

"Yağacak... Yağmayacak..."

"Yağacak, yağacak, yağacak..."

"Ne zaman?"

"Hemen Şimdi" ve sürekli!

Yağarsın elbette. Yağmak varlık nedenin, sürekliliğin çünkü.

Bu, bir kaçınılmazlık!

Bilirsin ki,

Sen yağmazsan,

"yeşil ördek su içmez gölden",

nazlı balık ırgalamaz yüzgeçlerini,

merdinli yavruları bulutlara çepik vuracak kanat

büyütmez yuvalarında,

ekin hamaklarında kıpkırmızı gülmez gelincikler...

Kömürgözlü çocuk gözleri, yarın aramaz

göğün uçsuz tarlalarında.

Bilirsin ki,

Sen yağmazsan,

ne gök göktür...

ne toprak toprak...

Bilirsin ki,

Kışı bahara ayartan

kışın burcundan fişkırان incecik bir yaprak.

Mevsimlerin...dördüz... beşiz... altız...

perdelerini

ışık hızıyla çevirerek! ..

Bu kadife yapraksa

biriktirdiğin can

verdiğin görkemli döldür.

Ve bir ninnidir;
ölümlerden
kuytu uykulardan gelen...
Dipsiz uykulara giden...
kuytu çocukluğundan gelen...
Dipsiz çocukluğuna giden...
...gelen... giden...
giden... gelen...
Ninnilerle uyuyan, ağıtlarla uyanan...
Bu kadife yaprak
biriktirdiğin can
verdiğin görkemli döldür.

Nokta... Nokta... Nokta...

Elbette sonbaharını; dökülüşünü, sararıp soluşunu ve düşüşünü de toplarsın
mevsimlerden.
Dökülüş,
sararıp soluş
ve sessizce düşüş...
Hepsi senin vazgeçilmez parçandır.
Mevsimler, her dönencede başkalaştırarak öper seni.
Uymazsa mevsimine;
ağının siperi çeperinde
görkemin tavus tüyü etinde
söyleşir de söyleşir
hayat bezgini dilsizler gibi...
Görkemin de, ağının da hurcu vardır içerisinde.

Gerçi ağ ne ki;
akrebin kuyruğunda, yılanın dişlerinde...
Yalnız dostlar ağılamasın seni:
Gecelerin gam olur
gözlerin nem.
Yüreğin gazal her şeye rağmen.
-Ağılara gelmeyesin hani! -

Gazal gözlerinle bir nokta koyarsın ıssız ve sonsuz karların adsız bir yerine...
Bu senin ayak izindir;
hayatın karlı sayfalarında.

Yanına bir nokta daha;
...bir nokta daha...
...bir daha...
...bir daha...
...bir... bir...
Upuzuunun bir çizgi oluşturur noktaların içiçeliği ve yanyanalığı.
İşte senin hayatı nokta nokta işleme becerin;
ve ona biçim verme özgüvenin...
bu karışık sanılan "denklem"de dirilir ve sadeleşir.

Amaaa...

Hani göç yolları uzun gelir de korkutur ya geyiği yaşılanınca:
Dal dal dallanan görkemli boynuzları bile yük olur başına;
yol tepmeye, göçe kesmez fersiz gözleri,
iliklerinde yola dönüşen enerji biriktirememiştir
mevsim boyunca.

Çıkınıni dolduramamıştır
onca bolluk akışırken etrafında:
Karakışa mahkum eder yaşı ve dökülen dişleri;
o onulmaz karakışa.
Hayat akar onun ötesinde bir yerlerden, bir yerlere...
Kimbilir, daha kaç yılı vardır yolun sonuna;
o bir varmış bir yokmuş görkeminin
yuvarlanışına
dağ doruklarından "intihar" uçuşumuna...
...kimbilir, kaç yılı...
Ve ne dayanılmaz manzara; ne acıtıcı!

Nasıl anlatmalı, anlatmalı mı, ne önermeli geyik "dostlar"a?
"Ölüm bir şey değil,
aman güzellikler parçalasın sizi;
çakallara, çaylaklara yem olmasın görkeminiz...
hani" mi?
Bir nokta daha...
...bi...bi...bib!
Bu derin yaraya "neylesin tabib! "

Dalgalarda okunur, ışıkların yürek kırıkları.
Usançsız uyaksız sallanırken yapraklar,
gündoğuşu sızarken ağaçların kevgirinden;
gün başlar; nabız oynar!
Şahlanır damar!
Acıyla sızlanır, uykusuz gecenin kan kızılıtsı.
Usulca ayak dibinden akıp geçen
bir kıraç yılanının
kıvrımlanarak akışı
dağların arkasından yukarıya çeker sabahı!
Çınar ormanlarının yeşilinde
yitip gider fısıltısı hışıltısı mışıltısı.
Kimse anlamaz, kim vurmuş bu yorumsuz kapıya
şu açılmaz bukağı kilidini!

Üzölmek birşey değil!
Deli işi depreşmek.
Delirmek, depreşmek ve ölüm en kolay "teselli":
Bulut çökmüşse bahar doruklarına
burçlarında gülüşler yeşertmek
issiz bir kaynak gibi can salmak kıraçlara
akarlarda köm köm ninni büyötmek...
Serpilmek kova otları gibi...
Zor der, anlaşılması olanaksız yapıtlar!
Kimse anlamaz, güröl güröl akan bu pınar

neden iniverdi toprağın gerigelinmez
derinliklerine,
birden o çoğul, o yaygın çağıltısını
neden kesiverdi!

Ağır oturur insan bilincine,
hiç yazılmayan ve yazılamayacak olan
şiir kavurgalarını okuyup,
kaburgalarını ovuşturmak...
Dizeler yaşanır, kısa kısa; kestirmece
pirinç fidelerine can verir sulak.
Sözcükler uyutulur, beynin surla çevrili koğuşlarında.
Küfurbaz şiirler kurulur, kudurgan deniz köpürtüsünde.
Boğaza kılçık takılır böyle yalın günlerde;
zordur, içinde ırmaklar çağlayarak
yut-kun-mak!

Kimse anlamaz, nedir
kuluçkada cenince gün sayan
bu arsız dölün dili.

Nokta!
Bir nokta daha...
...bi...bi...bib!
Bu derin yaraya "neylesin tabib! "

Yanına koyacak başka nokta mı var?
Bir fırtınayla dağıtıverirsin bulut yoğunlaşmasının güneş neşesini, olur biter!
Avucunda kalan son noktayı içgüdüsel, bilinçli ve tarihsel olarak peşinden hayat
dokuyan yeni dinamiklerin avucuna ekersin. Artık onlar çoğaltırlar kendi enerjik
damarlarında yağmur damlacıklarını... Ve gökkuşağını...

* * *

Son nokta henüz avucundayken, onu genç hayatın tavllanmış tarlalarına ekmeden önce
neyi hayaller insan; belleğinde dışarı üfureceği neler vardır?

"Hangi yılları
hangi ayları
hangi günleri
hangi saatleri, dakikaları, saniyeleri ve saniseleri
hiç yaşamadım,
nasıl hesaplarım?
Gerçek yaşım şimdi kaç,
Nasıl çetele tutarım?
Kaç çizgim, kaç noktam, kaç damla terim
ulaşılmaz dağ zirvelerinde
lapa lapa kar?
Hangi tutkularım, sevdalarım, sevgilerim
ummanların derin gelgitlerinde
yunuslar gibi coşar?
Hangi acılarım, gözyaşlarım, hüznlerim

hayatın ballı gözeneklerinde
arılarca vızıldar?
Yaşamadıklarımı yaşamdan niye sayayım?
Yaşamadıklarımı düşsek yaşım denen yıllardan,
şimdi acep kaç yaşımdayım? ..” diye düşünmek;
yeni bir yaşam tasavvuru mudur?
Yoksa son nokta... maddeciliği mi?

* * *

Son nokta belki de en uzun ve en bilinçli yaşanılan anıdır yaşamın. Ve belki de en özenle ve titizlikle korunan cevheri insanlığın! İnsanlığın insanca yaşamına adanmış yaşamların ve kişilerin bitişi yoktur. İnsanın ve insanlığın sürekliliğidir bu. Güldalları sürgit çoğaltır burçlarını... Çiğdem sürgit yumru büyütür... Ve yüzünde hep ağırlı bir gülümseme vardır. Kıraçları kaplayan bir gülümseme. Kire tutsak insanlara sunduğu güneştir kıraçlardan! Doğanın kıyısında yaşanmaz! Yerçekiminin yüzügözü hürmetine ona tutunursun...

Bazen bademgözlü yarinle, bazen bedemgözlü yarinsiz, ama onun özlemine tutunarak doğalaşırsın, doğallaşırsın.
Yağmur yağmasa da, bademgözlü yarini içinden doğurursun. Adını anmasan bile, o hep mahzenlerinde koşturur yalan atını. Truva kalesinde çekmiştir kılıcını; bulut biçer, damla kurutur, gökkuşağı kırpar... Diri diri gömmeye alıştıktır çünkü insana ve insancaya ait ne varsa... tüm güzellikleri!

Kanatlarda Kelep Kelep Dolunay

İşte böyle! Kimseye, ama kimseciklere hiçbir şey yazmazsın!
Bademgözlü yarin olsa, uzun uzadıya çağıldardı sayfalarda!
Ne yazık ki yok! Yada iyi ki de yok!
Hem bademgözlü yari neden isteyesin: Kimin altını açsan sayısız civcivsiz yumurta. Kire tutunanlarla neyi; nereye kadar birlikte yaşar insan! Yazılacak yalnızca gülden kalkıp şeftali çiçeklerine, sonra erik çiçeklerine, zambak ve begonyalara... aceleyle ve iş zevkiyle dolaşan arılar kalıyor geriye. Bir de dolunay...

Çiçeklerle arının devinimli ve dinamik aşkı balı doğurur.
Senin aşkınsa, bugün dolunayla: “Ayın ondördü!”
Nazım usta ayın ondördünü resimlemiş:
“Paris’te aç gezen, İrlandalı bir polis, Londralı bir lord, Fatihli hırsız, şair Salih Zeki, kızaran bir parya, bir çay tarlası...”

Acaba sevgiye, sevdaya, tutkuya, aşka ve devrime adanan Benerci’nin yaşamı da gördü mü “ayın ondördü”nü! Yıldızlaşan yumruğunu salladı mı utançlı karanlıklara dolunay! Ateş böcekleri gibi uçuşarak gecenin göbeğinde, keleplendi mi kanatlarında!

“Dolunaynan uğraşma,
kuduz it gibi delirtir seni” der
Anadolu köylüsü:
Sen küçük bir bulutsun
ateş avuçlarında yeşil uçuşan,
vede duygularının anaforuna kapılmış
sefil bir hayalci...

Kanatlarında ay,
ayçiçeği açmış yaldız yaldız
kanatlarında keleşlenmiş dolunay!
Sevgin, aşkın ve tutkun
yağışın, yağmurun ve suskun
hergün biraz
hergün biraz
dolu dolu...
Dolunay...

Sen küçük bir bulutsun.
Eski kasırgaların hışımıyla darmadağın.
Hangar kışlığında yalnızlığına aşık.
Vede sefil bir hayalci.
Yalnız hayalinde ovuyor ipek elleriyle yağmur,
yaralarını ve kırık döküklerini.
O derin köklerine yağmıyor can.
Anadolu dağlarında papatya açmıyor yaran.
Bebek renkleri paramparça gökkuşağının.
Acıların şahlanmıyor sevgi tembeli avuçlarda...
Kanaviçe yüreğin
göz göz-oda oda
işlenmiyor
işlenmiyor neyse nedeni!
Yok mudur yağmurun elinde hünerli iğnesi...
Batsa çıksa,
çıksa batsa...
hergün biraz
hergün biraz...
dolu dolu...
Dolunay...

Sen küçük bir bulutsun.
Toprak sensin
gök senin.
Kanatlarında ay
ayçiçeği açmış yaldız yaldız...
hergün biraz
hergün biraz...
dolu dolu...
Dolunay...

Sen küçük bir bulutsun, "dolunaynan uğraşma! "
Dolunay, yırtıp karanlıkları, göbeğine saplanır denizin. Heyecanlandırır ve coşturur,
medcezir. Ortaklık, orada açar pandora bohçasını. Sevgi, adacığını yalnızlıkların
iniltisine ve denizin köküne orada kurar. Aşk, sevdâ, devrim... dipten dalga dalga
oradan eser ve yayılır yüreklerle... Parkasını omuzuna atıp silahını zafer işareti gibi V
yaparak dağlardan orada gelir dostlar. Eşarbını bayrak gibi sallayarak allı yeşilli mor
elbiseleriyle, yıllardır sıkmaktan ağrıttığı dişlerinin ağrısını unutan gülüşleriyle oradan
fabrika önlerinde toplaşır ihtilal ruhlu kadınlar...

Öyleyse Benerci kendini niye öldürsün be usta; olsa olsa belleğinden ve direncinden

çetin bir nokta devretmiştir dolunaylı yumruklara.

Dolunay büyüteç gibidir:

Küçük ayrıntıları çırılçıplak resmeder.

Dolunayın dili vardır, konuşur.

Dolunayın eli vardır, dokunur.

Dolunayın dudağı vardır, öper.

Dolunayın eti vardır, oynar.

Dolunayın yüreği vardır, sever.

Dolunay omuriliklidir.

"Omuriliğe değende sürgün

'Mavi Gözlü Dev'i anlarsın.

Kelep atar gözlerin uzaklara;

çook uzaklara..."

Ufukötesi

şatır şatır tepinir hasret damarlarında.

İşlersin maviyi

işlersin atlas atlas

nasırlanır aklın!

"Kelep atar gözlerin uzaklara,

çook uzaklara..."

Yatağında taraklar sivriltir uçlarını:

Hayatın sütlüman kolyonlarında dillenmek

felekten çalınmış ayyaş bir dolunay gecesi

tam da ölüm pazarlığa girişmişken;

özlem olur araya;

tek bir harf anmadan

somuta ve bugüne ilişkin;

tek bir paragraf yaşamadan

hayat okyanusunun

bildiklerinden sarhoş dalyanlarında.

Tek bir satır yazmadan,

yarına sabırsız koşulardan...

Yalnızca anıların kutsal öpücükleri dudaklarda...

Islak bir yağmur nemi, kasıklarda...

Felekten çalınmış ayyaş bir dolunay gecesi;

zevkten dörtköşe

ensende onurlu yaşamın kesirsiz kumkumasız nefesi! ..

Hayatın sütlüman kalyonlarında kendince dillenmek

bir an bayılıp uyumak sırtüstü; gerine yellene,

bir an kurtulmak yatağındaki taraklardan.

Amaaa...

Hiç rahat bırakır mı dolunay; ayrıntılarına tutar şavkını:

Yün yatak bile "baldırına" batar böyle anlarda.

Siğamazsın ne ahirete, ne de dünyaya.

Etine köz dokunur, kaçarsın balkona.

Balkonda dikkatle gezinirsin,

aklındaki mayınlara basmamak için.

Gözün kapalı daha iyi görürsün aklındaki mayınları;

içeriye ve dışarıya:

Bakarsın,

rüzgar iğde tozuyla doyuruyor karnını,
deniz ışıklarla,
sen aç!
Geceyi yutuyor deniz,
çiftetelli havasında emiştir rüzgarla;
umursamaz bir ılık
makyajsız dudaklarında;
sen kendine muhtaç!
Balkon yataktan şenlikli,
burun direklerini sızlatan doğa,
şen cascavlak kıraç!
İğde kokusu, ışık kokusu, deniz kokusu, rüzgar kokusu...
Hüzün dolu hengame arasında
issiz gece kokusu... kayan yıldız kokusu...
Yok, yok!
Issızlık kokusu.
Sahillerin çakıl çakıl sancı döşeli;
köpük köpük ağaran yalnızlık kokusu.
Kokla kokla yalnızlık
kokla kokla insan...
Kuşku yok!
Dağarcığında hayallerin; elbebek gülbebek çocuk kokusu.
Özlem kokusu, ana kokusu.
Gülüş kokusu, ana kokusu.
Kucak kokusu, ana kokusu.

Bulutlar azıttı iyice:
Gök sinirini kusuyor
kozalak kozalak.
Ahşap oda camları
ha kırıldı
ha kırılacak.
Güzene sobada meşe odunu
Fırınında endüstrisiz patatesler
ve fosunlanan lokum pelidenler.
Bir diz başının altında
bir diz...
Sağlarında bir el,
süvari
kıymıksız
ve dikensiz.
Ananın yapmacıksız eli!
Okşuyor... okşuyor...
Gürül gürül sevgi!
Okşuyor ha okşuyor bugünlerini.
Bu ırmak
çoktaaaan ulaştı okyanuslara
arama diyorsun, artık arama...
Gök sinirini kusuyor
kozalak kozalak.
Göğsünün ahşap duvarları
ha çatladı

ha çatlayacak!

Gök sinirini kusuyor
kozalak kozalak.
Ananı anıyorsun;
hiç eskimemiş bir yaşamın tazeliğinde.
Ve şaşıyorsun,
kıymıksız yıllara sondaj atarak.
Anan çıkageliyor fırtınalardan,
elleri elektrikleniyor
çıtır çıtır
ak saçtellerinde.

Anan çıkageliyor fırtınalardan;
gülüşü, kucacı ve kokusu...
İraden-dışı, bellek liflerinde karıncalanan bu içoynama,
ne W.Reich'in
"aile-içi zina bağıllığı" gibi bir bilinçaltı kasnağı;
nede "ölümseverlik" gibi Ganj kurbanlığı.
Yalnızca dünden, bugünden ve yarından
taa iliklerine sinmiş dayanılmaz koku:
Artık gelsene
artık sarsana
kokusu!

"Dolunaynan uğraşma delirirsin" der Anadolu köylüsü...
Delirmek hangi dik dağa tırmanır.
Depreşmek, delirmek ve ölüm
en kolay teselli!
Sessiz çığlıklarla delirmekten daha yoğun ve daha ağır bir acı yaşayabilir mi insan!

Yürür mü geçmişin puslu serinliğine;
sek sek oynayan çocuklar gibi hilesiz.
Körebe mi, yoksa tek gözü görür mü! ..
Geçmişin, bugünün ve geleceğin birbirine karışır:

Bugün geleceğe ayak bastığında geçmişine doğru; geçmişin o göz gözü görmez
bulutlarına daldığında geleceğe doğru sarsa sarsa götürür gemin seni. Rotası kendi
firdöndüsüne, kendi şaşkınlığına kırılmış gemin.
Yakıp fenerini, dalarsın uzun zamandır ziyaret etmeye zaman bulamadığın ve
örümceklerini temizleyip içine dalmaya çekindiğin kendi mağaranın kıvrımlarına:

Ne zaman çakışmıştı durgun bulut gözlerinde
gök, oğlum
o yeşilgözlü "dev" in
içhapishanesinden dışarıya açılan
iki yeşil mazgal deliğinde!

En son ne zaman dökülmüştü,
bir içtenlikli
"güle güle geri dön" dileği,
ve bir kova

hasret suyu ardından.
Sular gibi aktı mı ömrün...
Hangi derelerden çoğaldın okyanuslara,
hangi sel yataklarından devşirdin verimli çağıldını.
Ne zaman keleplenmişti dolunay göç kanatlarında!
Anadolu-Afrika göklerinde mi?
Yoksa daracık kuş adasında mı buruldu
minik yüreğin!
Nerde aldın yüreğinden o تنها yaranı;
sürgün iniltilerinden mi?
Dibine göleklenmesinden mi
zamansız yağmurun...
İçyumağından mı dolaşıklaştın
fırtınalı bulutun...
Yoksa ağustos seherinin
kaçamak çiftleşmesinden mi
yedin zıpkını? ..
Nerde aldın de hele;
şu ince yüreğinden
o onulmaz
o تنها
yaranı...
Yüreğinde kırpışırken
delişmen yıldızları gençliğin,
yanaklarında tadı kalan o meltem
ana dudaklar
o beklentisiz saran sıcacık kollar
o diri kucaklama:
O doğal yürekatişi anneliğin...
Yıllarca, ama yıllarca
bu güzelliği çeyizine biriktirdin.
Yüreğinde yıldızlar akışırken,
burcunu koparan doğurumsuz bıçaklar;
peşpeşe darbeleri eligülsüz "dostlar"ın...
Hatta özkardeşinin... özevladının... özsevgilinin...
... öz... öz... öz...
Yaşamın, saçtelinden körtırnağına
...köz... köz... köz...

Acın, hüznün, gamın ve kederin,
aşkın, tutkun, sevdan ve sevgin...
düğüm düğüm...
...kördüğüm...
Dolaştıkça düğümlenmişsin;
...çöz... çöz... çöz...

İçdüğümlerini öfkesiz kinsiz aç
ve kurtlar gibi "bildiğin dereye kaç"
öğütleri...
Bulutlanmış dağ ıssızlığında
...toz... toz... toz...

* * *

Mahşer günüdür ya bugün;
bildirbil oynarken çocukluğun,
bir yağmur küllersin
içindeki sevgi mezarlığında...
Neşterlersin, derininde seğriyen yararı
neşterlersin... neşterlersin... neşterlersin...
neşterlers... neşter...
...neşter...
neşte... neş...ssss!

Mahşer günüdür ya bugün;
bildirbil oynarken çocukluğun,
bir yıldız daha silersin
içindeki gökyüzünden.
Kimse anlamaz nerelerde nasıl oyuldun...
Silersin olur biter:
Silersin...
Silersin... silers...
Silers... siler...
Siler...
Sile... sil... si... sss!
Mahşer günüdür ya bugün;
kalabalık bir sofraya
ve kaşığına karavana...
Aşk sana, sen aşka küsss!
Aşk sana, sen aşka üsss!

...Yüreğin Kırlangıç Dökümü

Dilin varmaz söylemeye:
Alı al
moru mor
çiçek değildir –geç anlarsın-
Göçlerden
bulutlardan
yağmurlardan
mevsimsiz indi neden
yere kanatların, yere
kara toprağa!
Çok geciktin!
O sevgi göğertilerinin yıldızlı burgacında
çok, çokook uzun tünedin!

Dilin varmaz söylemeye:
Alı al
moru mor
çiçek değildir –geç anlarsın-
ne bugününde
ne yarınında.
Davul çalmaz bir türlü denginde, ayarında.

Dün ise çoktaaan dikmiştir nalları.
Billur su çıkmaz yüzeye,
kaynayı kaynayı!
Cenaze kaldırılır mı hiç
oynayı oynayı!
İçindeki faya yüklenir kopuşun ağır balyozu;
göllenener enerjiyi püskürtemezsin
daracık deri gözeneklerinin
daracık hortumlarından.

Diyemezsin,
"Sahi de bana kapı mandalım
de bana hayat kilidim
ne ararsın gönül bozkırlarımda.
İnan sana göre değil
özenbezen bahar emzirdiğim
nadas topraklarım.

Başka yerde kismet ara sen,
ama lütfen!
bugünsüz yarınsız sevgisiz
geçmişsiz geleceksiz gerçeksiz
bencil oltana...

Şansın güleç
aklın şaşbeş
toprağın bol ola!

Alı al
moru mor
çiçeksen
gönül bozkırlarımda
bulutlardan yıldız tozlarımı toptasana...
Bir aşk fısılda
o uzak adalardan
o yıllarca tepilerek dokunmuş
karakeçenin arkasından.
Alı al
moru mor
bir yağmur damıt,
bir bülbül hüznü yolla
bulutların üzgün sarkaçlarına
ve derin yaralardan yüreği sarkık oluklarına.
Bir yağmur fısılda, bir şakı hele
içerde gündüzleri bile karanlık göğün
mahşer gününe...
Bir yağmur...
...yağmur...
Bir şakıma...
...şakıma...
Gök yorgun
geceler uzun ağır

bulutlar mahzun!
İrmak soluğu mahmur!
Özün yitirmişse yağmurluğu
dokunmasın yaban ellerin
ölümün yeşilgözlü yürüyüşüne damarlarda.
Yağmur olmamışsa adın
çiçekli çarşafların yaldızlı çıplaklığında
çürük kabak gibi oydurmuşsan içini
taşkaşıklara... hah hah ha....
Şansın güleç
aklın şaşbeş
toprağın bol ola!

Yoksa don dokunur
zulalarda yeşermeye alışkın tohumuma:
Birden kahırlanırım! ”

Dilin varmaz söylemeye:
Yazarsın bir yeni yıl kartının arkasını.
Yanlama bir çentik kazarsın ortasına alnının.
Hangi duyguların tomuruna sürsen kuşyüreğini;
avuğların sancılı bir toprak,
hummalı bir sonbahar dalların.
İçin boydanboya suskun ve çıplak,
aklın masmavi...
Masmavi uyanmışsın.
Ve farketmeden,
kuytu bir gayya akşamına bulanmışsın...

Sözün yok, sus!
Midyeler şurandaki karakışta
sürekli, çoğul, sıra sıra!
Yıldızlarca kalabalık incileri,
dokuyan dokuyana...

Eksensiz dokunuşlar,
gözlerde yorgun yanar.

“Son Bahar”da sevgi,
yangınerine çevirir kuşyüreği...
Çorak bir öpücüğe susamıştır çünkü:
Yılların dilsiz hasreti
ortadan ikiye yarmıştır çığlıksız beyni...
Dokunduğun yer
ince ince kanar.
Sözün yok, sus!
Yum gözlerini meyveli ufka,
aklın kıvrımlarına koş...(ma!)
Ne önemi var!
Nasılsa döne döne sonbahar!

Sonbahar ki,

göç ve fırtına
sis, duman ve kurtgünü:
Yaşamın, anıların, yüreğin...
göç yolları gibi kırlangıç dökümü.

Yani hayat,
yazılmamış kitaplar gibi lal:
İslak ıssızlığında sapı ustura yemiş
isyankar bir karanfil, mas'üstünde
ruhu ihtilal;
kıpkırmızı, kat kat, dipdiri...
Gökyüzünün sırlı kapısı
"yolüstünde sandık" gibi kilitli!
Yani, aksayfaları
öksüren bulutlararasından gözkırpan
yıldızlar gibi sabırsız
tarıyorsun.
Son sayfada son nokta koyacak,
"haldenanlar" bir çamgölgesi
arıyorsun.
Ne garip "aşk" ve "tutku" ki,
hayatı değil sayfalarda
dönüp dönüp kendini... Kendini...
kariyorsun!
Yani, herşeye rağmen, "yeni yıllar,
burçlarında sevgiler kuzular
ve sevinçler çoğaltır"
diliyorsun.

Dağlara Tutku Mayalama Sevdası

Tutku mu,
kendi içinde tutsak...
Dağlara mayalamadın ki!

Yara ve acı yüzeysel,
sevgi sakız mı?
Defterlerin yazılmamış sayfalarını
hiç okumadın ki...

Suskunluk mu,
bir isyan...
Kendi içine kapalı bohça...
Anıların belleğinde karakına.
Bulut devinimleri belirsizlik mi?
Bulutların ergen ve ergin dilini
hiç anlamadın ki...

Onur mu,
ormanın alfabetesi...
Ağaç ormanın gelişigüzel yaması mı?
Hayır, onun öznesi, iradesi;

bu aşkla toprağa daldırır kepçesini.
Sürekli özgürlük solur;
...bir dışarı... bir içeri...
Yeşilgözlüdevin gözlerindeki çılgın özgürlüğü
coşkun dürüstlüğü
hiç görmedin ki...

Çatlak topraktır yüreği,
sahra sahra yanar çölleri:
Dokunup bulutun saçılğan devinimine
sicim sicim yağmadın ki...
Onmayası; yağmursuz koydun yarpuz elleri!
"Sus söyleme
herşey gereksiz artık..."
Hüznün toprağını
işleme artık
sürme artık
ekme artık!
Verimli göğüslerde yeşerecek tohumun
var mı ki, var mı ki...

Okyanus mu?
Okyanus dediğin insan yüreği;
suçu yakamoz
cezası akıntı.
Kıyıları kir, pas ve pasak.
Ortası pırıl pırıl; ışık içmiş bal süzmesi...
Yaşamsa dalgalanır tsunami tepelerinde;
bir ileri
bir geri...
Yüreğini okyanus gibi açmak
geniş ve delice.
Okyanusa sürmek gençliğini
söğüt gölgesinde ağustoslu içmek gibi...
Zevkten mayışarak,
öpüştüğü noktada gölgenin güneşle;
vicdanı kabe kılmak...

Ekmek kendini yalın evleklere,
adsız çıkarsız bahçelere;
müthiş eğlenceli.
İnsanca yaşamamanın başka yolu
var mı ki, var mı ki!
* * *

Yaşamsa yaşadıkların,
insana aitse çılgınlarla dışarı düştüğün yırtık;
nedir başlama noktan.
Bunu, ne böyle anlamsız büyük sorular soran bilir.
ne de böyle gereksiz soruya yanıt arayan.

Dillerde çürümeye mahkum kozalaklar;

özsüzdür;
ve çürük ve döküntü.
Sözler pörsüktür;
ve süslü ve püsküllü;
...ve ödlele ve papağan.

Bir dirsek atar devirirsin tümünü:
Ne gam kuluçkanda kımıldar,
ne yüreğine toz konar.
Dağlara salarsın bulutları;
yağmur olur maya tutar.

Bir bulut sıradanlığın ötesinde, bir bulut
bir sevdalı
bir tutkun...
Severse ölesiye;
gerçeğe susuz
yalana suskun...
Sabrını içer kanından:
Avunusu kendisidir; kendini emer Anadolu damarından.
Yaralanmış ciğerinden; silkinip atmış dünü palanından,
derisinde; hala seğriyen kalles hançer gözenekleri.
Kendi kanından sular
ayartutmaz gülçeneklerini.
Yarasına lokman kendi tükürüğü!
Teker teker belirir ufukta isyancılar!
Kelinin ilacı, alnındaki ter:
Uykusuzluklardan biriken kendi merhemi.
Güvenle sürer;
acı
acıtır.
Küpü kendi doluluğu çatlatır;
gam buharlaşır... buhar... buhar!
Damarında pıhtılaşır kan gelgitleri.

Bir bulut sıradanlığın ötesinde,
bir bulut
sıradanlığın ötesinde köklenmiş düşleri.
Kanatlarında umursamaz avunu çepikleri.
Sabrını sınar yürek gelgitlerinde;
paramparça oluverir,
içindeki ana-dolu yadigarı put!

Ama, hödük ardına tutar gülü:
Yeşil taşlaşmış şu kuşkonmaz adalarda.
O güzelim martı inadının salkımaralarına
sahte yalan
saçma sapan
yalıakçı övgüler yuvalanmış.
Yüreklerse çöplük; moloz, kir ve pis koku...
Yüzüne bakmak bile kusturucu.
En iyisinin alnı billur tükürkle aklanmış.

Uçkuru düşük kaşarlıkta kahrolası sıradanlık:
Gövdesi çirkin damarı kuru, kupkuru;
ne dalı yeşil, ne koçanı uyanık...
Varsa yoksa alaveresiye
"yağmasa da gürleyen" şaklabanlık...
Belden aşağı küfürleri hakeder haketmesine;
ah şu dilin kabuğu kışlık!
Söz biter, dil kurur!
Kendi iflahsız çamuruna terkeder hödüğü.
Yarasına lokman kendi tükrüğü!
Teker teker belirir ufukta isyancılar!
Ne gam kuluçkanda kımıldar,
ne yüreğine toz konar.
Dağlara salarsın bulutları;
yağmur olur maya tutar.
Şuursuz şelaleler gibi köpük köpük bulutlar;
kelepçe vurur dağlara, yüreklerinde devrim kaynar.
Dağboyunlarında gezen insan ayağı sağlam basar toprağa;
topraktır; "sadık yar" dir,
bildik tanıdık silahlara bağrından çiçek sunar.
Gürültüsüz bir şenliktir, karşılıklı yakışma:
Ne duyguların çelişkiyle irkilir, ne yaşamına bulaşır puştluğun pası.
Mahzeninde, yalnızca o mor yamaçlarda kıvıl kıvıl kaynaşan devinim...
Arasıra da kendinle şiirsel göğüsleşmeler; tınlayan tellerinde gerilim!

* * *

Bulut döller dağı.
Dağlar yeşilgözlü
aksaçlı aşıktır:
Tutunur salıncağına bulutun,
uyanır
dağın ateşli üçgenlerinde kımıldar bulut,
bulut dağın gülüşündedir,
dağ bulutun koynunda...
Çiftleştiklerinde güneşin andacında:
Beraberce kuluçkaya koydukları
bir deste ağıttır
bir tutam da umut.
Sevgiye adanmış insan yaşamı
"bedel kalesi" mahkumu;
konuşmaya hiç yanaşmadığın tercihin bu;
özveriyle ödeme günlerini unut,
...unut... artık unut!
İşin tutku mayalamak dağlara!

Gelgeç Duygular...
Gelişigüzel Günlükler... vesaire

Sevgi, sevdâ ve aşka ilişkin seleler dolusu sözler yazarsın "Günlük" defterine!
Yani adını "sevgi" koyduğun defterine.
"Aşk yaşanmalı: Söylenmemeli, yazılmamalı; sadece yaşanmalı" yazarsın.

Ama sen elikanlım, o kırık-hurdahaş kaleminden dökülenleri hiç yaşadın mı? Basit bir "duygulanma"nın(!) akıntısına kendini cömertçe sunarken; her fırsatta sevdiğini söylediğin insan damarlarına ezberindeki sözcük çıkınından sunduğun sevgi sözleriyle cilalanmış zehir akıtırken hangi aşkı yüreğinde eşinen? Aşk senin için gelişigüzel bir zavallılıktan başka ne? Gelgeç, elibıçaklı ve elibalçıklı!

Yaşanmışlardan hangi küpeleri takmalı kulaklara: Aşk özgürlüktür, özgürlük. Bir başkasını mutsuz etmeyecek denli özgür olabilmelidir seven insan. Özgürlük, yoz yüreklere ağır gelir. İnsan, kirlendikçe çürür; sevdaya ve aşka bağlılığı küdleşir. Oysa insan kendini, iradesiyle özgürleştirdiği ölçüde aşk, sevgi ve sevdâ kazanına katacak tuzu vardır. İnsanın özü ve anlamı budur. Bu bir "üretim"dır. Atölyesi ise insandır, insan yüreğidir.

İnsanın yeşilidir bu: Putlardan ve köhneliklerden arınım damarları, burada tutunulan ilişki ve sarmaşıktır. İşte sana yaşanacak duygu ağı! İşte sana yaşamda karşılıkları tamamen somut sözcüklerin emziği. Üretim sözde kalmayacaksa; zevkle ve şehvetle tadılacaksa hile-hurda katılarak gerçekleşemez. Tek başına, yoz ve içi kof yaşamın üstüne hiçbir sözcük makyaj olamaz. Böylesine ham çabayı neyle örtebilir insan.

Güneş,
sabah doğudan doğar;
akşam batıdan batar!

Bu gerçeği inkara kalkışan veya tersine döndürmeye yeltenen kim olursa olsun, yaşamın en insanca dilimlerinden yalnızca birkaçını oluşturan aşk, sevgi ve sevdâ gibi en insani duyguları bile ısıramaz. O, yalnızca bozuk motor gibi öksürüp durur hayatın utançlı kıyılarında.

"Yaşam, tüm güzelliklerin duyumsanabilmesi" olacaksa, sofrâ hazırdır. Bu sofrâ ise herkese açıktır. Buyur da istemez ayrıca! "Duygusal insanlara ulaşmak zor" mu?

"Ulaşamadığını ve bazen sana ulaşamadığını hisseder" misin?

Duyguların dili tamamen özgürdür oysa. Hatta düşünülen çok daha özgür. Duyguların dilini özüyle-sözüyle konuşabilenler için hiç, ama hiç zor değildir. Yalnızca özü-sözü ayrı olanlar, bu duygu dilini konuşmaya yeltenince...

Şapka düşer kel görünür!

Çünkü duygu dili, onurlu ve şerefli insan dilidir. İnsanın kendine yabancılaşmasından, dayatılmış verili yozlaşmadan ve bireyin özgürleşmesi ötesinde kurulmuş bencil bir yaşam tarzından kendi iradesiyle kopuşun dilidir. İnsanın insanlaşmasının dili... Duygu dili, sözcüğün tam anlamıyla üreğen, süreğen ve devrimcidir. "Sevgi, öylesine geniş ve engin bir duygudur ki, tüm kapılar kapatılsa bile yüreğine; o, kendi içinde umut üretir... üretir..." İmza!

Ne demeli, hangi küpeleri takmalı kulaklara!

Dilin varmaz söylemeye: Yıllardır biriktirdiğin billur tutkuların küçük heyecanıdır sevgi. Elleri koyacak yer bulamamandır abdestine güvenle görüşünce. Gözlerini kaçırmak beyhude çabasıdır; yada masaya, örneğin ayran dökme sakarlığı...

Yani bir aşk ve sevdâ sürekliliğinin, yıllanmış ve değerlenmiş kaçınılmaz dökülüştür gözlerden. Kurşun deliklerinden sızan kan gibi bütün deri gözeneklerinden sessizce püsküren; yıllar içinde kartopundan başlayarak büyümüş çiğ dağı gibi engel tanımaz bir heyecan ve terdir sevgi. Yüzünün kızıl kora dönmesidir yıllar sonra. Gözüçlerinde toplu toplu çiçek açmasıdır saklı duygu ocaklarının... Balkonu unutup, farketmeksizin gökte yitmektir sevgi.

Gece "Balkon Sefası"na çıkararak;

Kim
Yırtmış
Göğün
Sayfalarını...
Kırpık
Kırpık
Uçuşuyorlar...
Gecenin
Umarsız
Suskunluğunda
Ateş
Böcekleri
Gibi!
Hey yıldızlar
yıldızlar
Biraz
da,
Yüreğimin
Yuvasına
Yumurtlasanız
ya! "
demektir sevgi.
Geçmiş, bugünü ve geleceği birbirine karıştırarak dalıp gitmektir.
İşte bu, emeğin damıtılmış resmi!

Deli Hayal-Dilek Ağacı...
Kuruntuların Pervazlarında Kanadı Çabuk Serçe

Sevgiyi, içindeki deli hayallerde aradığın günler "şimdi" yaşıyorsun gibidir.
Hayalinde çok eskiden kurguladığın, niteliklerini ezbere bildiğin hayali insanı ararken;
ne ayağın yerdedir
ne başın gökte.
Ne gelenekte bulursun aradığını;
ne bugünde
ne gelecekte!

İçindeki küskü vuruşlarına dayanamadığın hayallerle yaşamaya zamanla alışırsın!

* * *

Sen hayatıma hiç girmemiş,
sen uzak insan,
sen hayallerdeki canlı raslantı...
Sen sıkıntılı anlar pervazlarında
kanadı çabuk gezinen serçe!

Birgün rastlamak sana;
gök dölleyen şafak,
kankırmızı etekliğiyle ormana sarılırken
gözleşmek...
Dolayıp kırpıkları birbirine
"Ağustos bir" sabahını içmek...

Tek bir sözcük
araya karga burnunu sokmadan
sözleşmek...

Ufuklarda
farfarasız yitmiş birçift kanlıgözle,
tüm isyanların ayakta...
-...dindik...-

Kendi ıssızlığında yemyeşil çayırlar gibi:
Doğurucu, güleç ve derin.
Seherde, çiçek üstünde çise gibi:
Duygulu, çekici ve serin.
Kumlarca çoğul
göllerce sonsuz
ateş gibi yakıcı ve kuralsız.

Öylecene işte; öylecene peşesiz örtüsüz!

Avucundaki kıpkırmızı sihirli şafak,
yarın dağeteklerine rengini saçarken
aşkla sarılmak;
omurunda çelik direnç...
-Tavında sıcacık ilik...-

Budanmış bir kent yozluğunun
balçık anaförlerinde yitmemiş,
kendi işliğinde, işçiliğinde
kendinden söz etmemiş...
Yüreği rüzgarda çiçektozları gibi uçuşan,
kendi mevsimleriyle sarhoş
yerinde duramaz...
-Sürmeli bir keklik...-
Yani hayal bu ya!
Karnında yarın bebeğini emziren -bir nitelik...-

Öylecene işte; öylecene peşesiz örtüsüz!

Bilirsin:
Sevginin geçmişi de geleceği de bugündür.
Sevginin de memesi bugün emilir çünkü!
Hayatın da!

* * *

Yıldızlar dökülür gecelerine,
yıldızlar üşüşür deniz seyrangahının çardaklarına.
Genç coşkuların avucunun içinde
dişlerin tango çalar.
Damağında deniz tuzu,
kupkuru...
Karanlık tarar gözlerin.

Çiğ çiğ büyüyen ufka kilitlenirsin.
Saklambaç oynamaz artık;
kızgın hayat sacında çiçeklenen
çılgin geleceğin.

Deli hayale tuttuğun dileklerin kör kuyularında dönenirsin:
Döne döne... başlangıç...
Başlangıç... ve geldiğin kavşakta
aslında aradığın geleceğindir;
o somut çılgin geleceğin.

Mahşer günüdür ya yüreğinin;
tırmanırken "Dilek Ağacı"nın pütürlü gövdesine
durmaz kahrolası kemiksiz keşmekeş dilin:
Dersin ki,
Yağmursa adın;
çiçekli gümüşlü çarşafaların çıplaklığında
kışkabağı gibi oydurmamışsan içini
altın kaşıklara...
kavağımda yelim olasın
bozkırımında yeşilim
gecelerimde uçuşan ateşböceğim
yüreğimde kımıltım.
Atlaslarda pusulam olasın
zifiri labirentlerimde ışığım
damarlarımda kanım
savrulma kavşaklarımda şaşısızlığım.
Duygularıma ahenk olasın
çalasın tellerimde acılar çalasın
vede aklımı başımdan alsın.
Sırtımdan vuranım olmayasın:
Ne yatağımda diken tarak
ne yüreğimde yemlenen çıban
ne gözlerimde çapaklı yalan...
Şiirime ilham olasın...
Ruhumun kumlarına dokuna ayakların.
Anlayasın acılarımı; okşayasın öpesin.
Tüketesin coşkularımı; paylaşasın...
Üretesin çoğaltasın kuzulayasın... kuzulayasın.
Kısır çöllerimi tohumlayasın;
olanaksız sahralarıma yeşil fideleyesin.
Tavlayasın alnımın akını; işve bağlarımda sürgün süresin.
Vede göçebe hayatıma giresin.
Elin elimde yürüyesin son nefese,
hüznümün susuz sonsuzluklarına yürüyesin...
Bulutlara;
o pırıltısı sinmiş yeşilgözlerine bulansın yağmurun.
Yüreğimin ağlarına tutunsun
o gökkuşağı uçuşan minik kuşun!

Yoksa hala Anadolu etimde
asırlardır sağır vicdanla oynayan

ağır mı ağır
kalleş mi kalleş
bir kurşun musun?
Ey deli sularımın bilgesi
"sevmişim bi yol"
yaramdan çıkmıyorsun!

Ucu Islak Mendil Hasreti

Dilek tutmak, hayatın akışı gibidir.
Ucu bucağı yoktur.
En hazırlıksız olduğun anda bile birden boşluğa iteklendiğini farkedersin "Dilek Ağacı"nın doruklarından.
Ucu Islak Mendil Hasreti kalır o coşkulu tırmanmalarından geriye.
Zamanı zamansızlığı şaşırır dilin:
Yüreğime azık olaydın dersin.
Cepkenime cep,
silahıma ses,
ölenime ağıt olaydın.

Ucu ıslak mendil yollayaydın peşimden.
Bir hasret öpücüğü geçireydin içinden.
Aç fırtınalarda yolum olaydın,
"uzun ince" yollarımda yolcu yüreğim
tiz baharımda yaprak kuşanan ağacım.
Açaydım sana lale tavında;
dayanaydım sahteciksiz sırtına
aşkımdan sarhoş, dayanaydım.
Yılkı yılık şiirler salaydım
kuytu duygu ocaklarına.
Şu yılık "salon özgürlüğü"ne sevdalanıp
dal dal budamayaydın dökük hayatı
canımı kurban koyardım "dilek taşı"na...
Başımda tacım olurdun, başımda tacım.

Dileğin tutmaz,
terlersin ılık ılık.

Ve dizersin yıldızları ipe:
Bunca yıldız varken,
gökyüzü
neden hala karanlık!

Pırıltılar yalan olmuş,
gece yas kuşanmış;
sahteci zırhını giymiş yozluk yavanlık
Kimseye kapısını açmadığın mahzenlerine kışnetmiş azgın atını...
Mevsimsiz açan menekşeleri
kadife uçlarından çalmış kırağı.
Engin yalnızlığa
mahkum edilmiş bulut
neden hala uyanık!

"Bekledi bekledi cücü  çıkmadı.
Boşyuva beklemiş yoz kuşa döndü..."

Ne anladınız düşler?
Yıldızlar yaylıma çıkmış...
Gezgin bulutun
yana döne aradığı
bir namuslu ıslık...
Anadolu kavalı gibi;
masalsı ve yanık
bir ıslık...
Yalnızca bir namuslu ıslık!

"Anlamadın bir türlü,
örttü   kopuş nedenlerini
kaçınılmazdır ayrılık..."
dersin dilin dolaşa dolaşa.

Düşlerimde pembeydin;
hummalı gecelerimde taşkın samanyolu
deli gökyüzümde inci inci yağmur...
Karanlığımda yağlı çıra
toprağımda cemreydin.

Düşlerimde pembeydin;
yaprağımda yeşil can
yeşil damar...
Yıllarımda hamam, yollarımda yar
harmanımda taneydin.
Nehirlerce seslenen umuttun avuçlarımda;
serin dokunuşuna yıllar biriktirdiğim...
Şarkılarımda seni, ezgi ezgi can düşledim!

Kanımda
karakabzal  silah gibi dolaşmak,
nerden esti sıska aklına...

Ama... ama
neden hiç geçmedi düşlerimden
birinde günün
azgın bir dipsarsıntısıyla
  keceğı tozpembe düşlerimin...
  l vereceğı
kendi saf havuzunda
yeni d l tutmuş ceninin.
Neden hiç geçmedi düşlerimden,
bir deprem faykırığına dayalı sırtım
pişkince vurulacak
ve akşamdan buzkesecek
yağı yüreğimin.

Ama... ama

neden doğrusuz gözlerinde
kekik sarmış dağdoruklarımdan
yuvarlandı aşağıya
hiç beklenmedik bir "an"
güneşi düşlerimin.
Yüreğim buzkesti akşamdan.

Ah sevgimin aynakırıkları!
Ah deli sularımın bilgisi!
"Sevmişim bi'yol:"
Hummalı gecelerimde
taşkın samanyolu ötesine
geçemiyor düşlerim.
Neden ama neden
ey deli sularımın bilgisi,
dinmiyor gözlerimde
berrak gökyüzü düşlemimin yağmur incisi.
"Bana bir iyilik yap
Bu kadar çok seyme beni..."(B.Brecht)
Ayrılıkta bile azığım olmadın.
Soğanım değildin sevgi dağarcığımda.
Yokluğunda sunup da bir çanak bakır suyu,
içirtmedin kana kana.
Tattırmadın, o sevgi bağlarında bereketlenmiş
sarhoş bağbozumunu.
Salyam ipeğim olmadın sağmal kozalarımda.
Azığıma katmer yağlamadın
ayrılık öncesi.
Verip sırtsırta paylaşamadık
ıssızlıkta çoğulluğu; sevgiyi.

"Susuz veda ile kuzu susuşu" dillenir
kendiliğinden.
Kimse duymaz mırıltını kendinden başka.
Balına ekmek banmadım.
"Saydam" suyuna vahşi balık salmadım.
Kısır sahraydı derinliğin,
sevgi yağmuruna hasret bir sahra:
Sevgi fideledim kıtlığına; ve yağdım
kurak toprağına cansuyu olur diye.
Yılları bezenmiş umut kovasıydı acılarım:
Felç yüreğine sarkıttım uluorta,
o karanlık, o kısır derinliğine...

İtirli nebatlardan toplama tutkuydu;
avucuna yaralı düşen serçe.
Yeşil otlamayı bellememiş kuzuydu henüz;
toprak yalıyordu köselesiz dili,
belki acemilikti; toprağı yeni keşfeden...
Henüz dizboyu semiren
yaylangaç ekinlerime yelesiz eserken atlar
yeşil vuruldum ayrılıklarda.

Boncuk boncuk
sessiz sedasız kaynarken alnımda
acıların sızıntısı;
nallı kuzuları oynuyordu elindeki hacivatlar.
Boğazımdan aşmaz lokma oldu yalnızlığım...
Boğup gözyaşlarımı gözarklarının arkasında
mendilimi salladım.

İçimde bir yanginsonrası gibi
kızarıyordu gelincik basmış tarlalar.
Zamansız selbaskınına gerip göğsümü
göğ yazdım hüznün dizelerini.
Hüzünler uğurladı yara gözelerini.
Aniden bir böğürtü kapladı beynimi:
Sanki uçak kalkmışçasına ayakların kesiliverdi yerden
ben noktalaştım.
Zaten küçük bir noktaydım hayatın kenarında.
Küçüldüm ufaldım, ufaldım ve yittim.
Bulutlar yuttu o kocaman özlemleri
ve dağ doruklarında güneş kuşanan
mor umutları.

Minik volkandı geride kalan.
Birden ateş doldu yelkenler;
zaptedemedim sabrımı
ağzımdan ateş kustum.
Birbirini kovalamayı bıraktı saniyeler
sevgi susuzu yürek canevinden yarıldı.

Gözlerim dipsiz göğü gezerken
dizlerim taşımaz oldu ağırlığımı;
tutunacak ne dal vardı,
ne karataş çevremde
ağırçekim betona "oturdum"!
Gözarklarının barajı çatladı birden
"sessiz sitemsiz" sustum!

İçinde Yıllanmış Tuz

Fayda etmez haklı kükreme:
Kuzu meler ana yok.
Ana meler kuzu yok.
Babalarsa meleyemez:
Susar!
Kuzu gibi susar
acıyı emince...

Kısrak tekmesidir;
alında nalizi bırakır
işler beynine beynine...

Dibinden oynamış

deniz dalgası
çın kayalarda gökgürültüsü
yaratmaz her zaman.
Balina sırtı gibi bata çıka
yaylana yaylana
telaşsız paniksiz,
yürür sahillere doğru.
Ve serer mavi tülbindini
sahillere; altın sahillere;
atsız eğersiz!

Kimsecikler farketmez
içinde yıllanmış tuzu!

Yakamoz gülüşüne
vurulurlar da aklıevvel "dostlar"
umursamazlar,
binpare dağlardan toplaşıp
ayaklara serilen
tuzlu ruhu...

İçeride oniki şiddetinde depreşen
o yaralı soluğu!

"Zulüm Mübah" Zevki
Mağdurunun Suskunluğu...
Ve Hiiiç!

Sense dolmuşsa binmiş, erkil yüzlere intikam kusuyordun. Sevgi ve saygıda kusur etmeyen doğal insan mıydı karşıdaki? Yoksa "sevgini asla hak etmemiş" adi bir kişilik mi oyuyordu diplerini?
O ahir zamanlardan kalma oraya buraya rasgele serpilmiş satırları döner döner okursun.

Ağzın kıyılarından
sulana sulana akan
duygu ırmaklarında arıyorsun şiddeti.
Ve karanlığı yumruklayan ayışığı pırıltılarında...
İnsana ait ne varsa oralarda arıyorsun; o çelik kıvamlı mısralarda.
Boşuna x, bulamazsın.
"Sen benimsin ciğerparem, sevdiğim..."
"Sen benimsin bahar gözlüm.
yarınlar da ikimizin
yü-rü-yo-ruz! .."
tutku sözlerinden "şiddet" anlayan insan, sevebilir mi?
Ne için "seni seviyorum" der insan insana, öpücüğün ortasında?
İnsanın kendi sevgisi, kendi üzerine sürdüğü şiddet olmasın sakın!
Bunca tutku dağlarının mor güzelliğinde şiddet:

Şiddet bunun neresinde?
"İçinde mi dışında mı
Burgusunun başında mı

Göğsünün nakışında mı
Şeytan bunun neresinde..."

Anadolu'nun ve Anadoluluğun bozkır samimiyetinde mi?

* * *

Sevginin toplardamarı tutku.
Tutku,
insan derininde sancıyan
o acılı duyguların
ıçpırlıtısı.

Sevginin atardamarı öz.
Öz,
insan derininden kaynayan
o billur pınarların
ıçmırlıtısı.

Sevginin (y) ar-damarı
şuranda çağıldayan dere.
Dere, artık
bir daha soframıza düşmeyecek
"yeşili bizim tarlaya" denmeyecek
gökkuşağının
ıçyıkıntısı.

* * *

Ağzını Anadolu kültürünün o billur pınarlarına dayamadan; o serinlik ağız kıyılarından
göğsüne akmadan; o tutkuların uçsuz ışıklarına gövdeni beklentisiz-korkusuz salmadan
ağızdan alaveresiye dökülen o kinci sözlerin yaşam içindeki karşılığı ne olabilir ki!
"Zulüm mübah" zevki mi?

Toplardamarsız atardamarsız bir yürek düşünülebilir; ama onurlu yaşamla ilişkisi kesik
bir yürek!
Bulutsuz yağmursuz
göksüz renksiz...
Büzüşük;
kansız cansız
kupkuru ve işlevsiz.

Tutkuları kör
duyguları sağır
dokunuşları dilsiz...
En acımasız insan kuraklıklarında hayatın derinliklerinden cansuyu emecek kılcalları;
kendi içlerinde beyin damarları gibi yumaklanmış kan örgüleri eksik! ..
Dallarındaki yeşil, geçici bir görüngüden ibaret.
Hey canım hey!
Bu bostan bu toprağa koymaz başını!
En küçük bir esintide, gerçek yüzüne;
Şekilde görüldüğü gibi

kara bir kabza gibi soğuk ve kuru yüzüne döner.

Hayatın sütlüman seyrettiği günlerde burcundan sahte yeşil donanır.

Fırtına ve kasırga günlerinde ise burcunda çirkinlik uçlanır.

Süreklilikleri yoktur!

İçtenlikleri de!

Tutku ve öz olmadan aşk neye yarar!

Geçici gönül eğlemeye, hayvani bir içgüdüğü teselli etmeye...

Ve ona teslim olmaya mı?

Bugünü yaşama(!) ve paylaşma(!) adına bu "can"a mezar kazmak büyük bencillik!

İnsan kendini oyarak ve kemirerek ancak bir arpaboyu yol gider. O da gidebilirse! ..

Ya ilerisi?

Hiiliic!

O halde aslında bugünden hiç!

Bu dikenli soruların oltası kulakçıklara takılınca insan bunalıyor.

Bu sorularsız da insan, insanlaşmıyor!

Tutkular toplamak gerçek insanın harcı!

Karaltında damla damla çoğalan bağırtısız çağırtısız tutkular...

Hey canım hey!

Nasıl anlatmalı; depo depo ithal ve lapa lapa devşirme kavramlardan hayat

tanımlamaya kalkışmanın acizliğini!

Kendi yaşadıklarından kaçarak böyle elyordamı; nereye

İnsan, biraz da kendi toprağını sürmeli... havalandırmalı... avuçlamalı... koklamalı... tohumlamalı...

Yoksa başaklar sıram sıram sararır mı...

"Şiddet, sen benimsin ile başlar" akıllı değil! Bu "şiddet" tanımı, başağı boğar. Şiddet tutku bağlarında, pırlanta sözlerde değil; anlasana! İnsanın kendi yaşamında karşılığı olmayan samimiyetsizlikte... Kendi yalanlarını sansar kuyruğu gibi tüylendiren ve kabartan içsizlikte; içsizliğini yıllar içinde büyütürken bugüne taşıyan ikiyüzlülükte...

Yılları kuyruk gibi ardından sürükleyen tilki damarlarıdır şiddetin iflah olmaz kuyusu. Ve aç bir boğa yılanı gibi insani değer ve güzellikler yutarak tavlanan, içerde keleşlenmiş alışkanlıklardır şiddetin iflah olmaz bataklığı. Kişiliği kanser gibi şaran yönetme veya kendini kanıtlama tutkusunda, "benleşme"yi kendi kişiliğinde çoğaltıp çoğullaştıramayan ve ortaklaşamayan üretim hadımlığında; başkasının mutsuzluğu üzerinden "sinekten yağ çıkarma" içgüdüleriyle doyum arayan bencil bireyin -erkek kadın farketmez- iliklerinde tepinen kuraklıkta semirir şiddet.

Duygu sellenişlerinde

tutku çığlıklarında

asla!

Duygular ve tutkular,

damarda akış

yürekte nakış-

tır.

Derinliklerden sancıyla kaynayan

kirpiklerarasında

bir tutam yaş-

tır.
Yedidelikli
işlek bir baş-
tır.

Minik birçift pırıltı
ve ikiçepik kanat vuruşudur,
şu ağır ve netameli havaya
kuşların!
İşte o kadar...
Nokta!

Hey canım hey!
Nasıl anlatmalı; bazen gözlerdeki tutarsız "yaş"ın(!) bile, sırttan yüreğe saplanan ve
döndükçe duygu oyan en kaba şiddet olduğunu... Nasıl anlatmalı, karasaplı ihanet
bıçaklarının cinsiyet ayırmadığını.
Yok yok!
Su-sar-sın!
Karanlığı yumruklayan ayışığı demetine sararsın kanayan sözcükleri!
Nokta!

"Dilek Ağacı"nın Maya Tutmaz Dökümü...

"Dilek Ağacı"nın maya tutmamış dökümünü yapmak her zaman ağırlı ve anlatılamazdır.
Geçmişin, bugünün ve geleceğin birbirine karışır.

Bugün gözün gözü döllediği başlangıçtır:
Sevginin sıcak yuvasında
acı yumurtalarının kuluçkada yattığı...
İşte her dakika başka mevsimlerin
yeşilgözlü "devin" işte
hayalci okyanuslara dümen kırdığı...
Vede karaya vurduğu
ağtanımaz balina yüzgeçlerinin...
yıldönümü...
güngörümü.
Ve güllerin
tomurcuklar sürdüğü namlular...
Yüreklerin
yüreklere çevrildiği
gülsürümü.

* * *

Binersin yalnızlığın tahta atına
açılmaz Truva kalesinin kapısı.
Gök ağustos şarkıları biriktirir
cırcır böcekleri gibi
engin göbeğine:
Yankısı iç yırtan "suskun" yürek narası,
yığılır gecenin kuytu selelerine...
Yıldızlar sabahsız kaçar

böyle hınzır günlerde
en diplerine gecenin
en ıssız diplerine...
Zor gelir, hem de ne zor
zamansız ölümü
böyle soğuk dudakların
çöl öpmelerin...
Birkaç yılını ömrün
böyle zamansız yolc'etme...

* * *

Düşlerim sağıırken a canım,
neredeydi gülaçımı öpücüklerin dersin.
Acılarım doğururken kıvranarak, sessiz sedasız
niye bereketlemedin insan açlığını,
niye bereketlemedin!
Göğün o karanlık dönencesinde
dişediş kavgalaşırken ölümle
uykututmaz gözlerim
neredeydi duyarlı ve çoğul gülüşlerin...
"Ahh! A canım,
çok acı, vazgeçtim dilek tutmaktan:
Seni işlemeyi
seni düşlemeyi...
sürüyorum içimden.
Yetti artık mevsimsiz dehşetin! "
dersin dilin dolaşa dolaşa.

"İçin Grönland
için buz kalıpları a canım
dibin batık, kalpazan.
Toprağında bitik yaşam,
dilinde binbir yalan.
Hayatın don
don
don!
Oysa şuracıkta sıcacık cemre;
yeşil püskürüyor tılsımlı ağzından.
Toprak kımıl kımıl
gök aşk ve ışık kırpışıyor...
gökkuşağı oluyor!
Gökten gözlerine akan
yağmur yağış değil, ışık değil yalnız
yıldız köpüğü!
İnsanın insandan istediği
doğal bir hayat öpücüğü!
Manzara,
anadanüryan:
Yüreğince hep göçük altında;
boşuna ağırlığına sarılman...

Göçükten ne dağ olur, ne umman;
uğraksız harabe:
çipilsiz
sevisiz!
Hayatın don
don
don!

Neyi mayaladın berrak gölüme
dalıma burç mu sürdün,
çiçeğin meyve mi durdu
güneşe yamaç...
Mayalanmamış sütten
ne yogurt olur
ne bulamaç.
Sahte bir kırık anahtara bağladığın umut,
hangi kapısını açar
yürek döllenmesinin...
Ne anlamı var
boşbeşik sallanırken, kundağa
bebek yerine taş belemenin.
Sevgi mi uçurdun içimdeki maviliklere?
Bu göksüzlükte;
o gözüm takılı balonlarım nerede uçar?
Hayır hayır!
Elindeki izansız balta
sığamaz aramıza! ..
Yetti artık mevsimsiz dehşetin! "
dersin dilin dolaşa dolaşa.

Pır Pır İnsan

Kaben kendindir.
"Pır Pır İnsan"a dönersin.
"Huzurlu" yalnızlığın.
Yalnızca yalnızlığın "huzurlu! "
Özen bezen,
yeniden dizersin kendi temel taşlarını:
Baştan... sona...
Kendini kuşanmadan yola çıkmaz yolcular çünkü.
Herkesi teselli edebilen insana teselli bulunamaz.
En büyük, en dayanılmaz ve en acımasız teselliyi insan kendi kendine verir!
Bu sözden çok kimse doğallıkla birşey anlamaz;
kim bilecek ki bu sözde yıllar yüklü.
Kim bilecek teselli aramaz yıldız ipleri!
* * *

O boşucu sigara dumanları arasından ancak kendine seslenirsin:
Haydi neşelen artık
şiirler sürdüm yürek yarana
canhıraş duygu kırlarından
deste deste devşirdiğim şiirler...

Kavga tarlalarında başaklanmış...
insan insana harmanlanmış
yumuşacık bazlama doldurdum
dağarcığına.

İnsanı kuşandın artık,
pırpırın tamam.

Kolay tırmanırsın
yeni acıların dehşetli sarılarına.
Karakış bastırmışsa çamları
cenaze yeşiliyse yaprakları
gamlanma artık
gamlanma!
Bahar coşar çimeni...
Hep isyan açılmış avuçlarına sarkar
kan... ve...karsalkımları.
Avutur kafatasının okyanusunda gıldırان
ayşavkı içmiş azgın oynaşmaları.
Uykusuzluk,
adımlarken yıldızlararası;
akşam ne zaman başlar
sabah ne zaman!

Kopkoyu bir cilve her zaman
arkadan vurulmuş bir aşkın hüznü.
Yaşamın bakir göbeğine sürülmüş şarkı
öpücüğe boyar dudaklarını:
Gecelerboyu duyduğun bülbül suskusu...
Şarkılar da şarkılar şafağı:
Do-re-mi... Do-re-mi...

Dalaralarından çağrışır anı anı
kan... ve... karsalkımları.
Hep salkımsaçak gözyaşı
o salkımların, dalında erime cesaretleri
o salkımların, rüzgara yetişme yarışları...

Yaş Kırkınınagecesi
Ve Süren Suskunluk

Cesur olmasına cesurdun da,
şansın tutmadı insandan yana.
Etinden et yoldu çiftgülüçüklü
dişil pençeleri...
Onca yumuşak okşayışları altında
vahşi birer canavar besledi hepsi.
Ne yazık okuyamadılar
kendi "insan" isimlerinin abece'sini.
Yani oğlum,
onca onur büyüttüğün avuçlarında biriken kültözu:
haksız insafsız yakar gözlerini.

Sıkılı yumruğunun arasında bir demet anı:
Bir bağ yaşam destesi.

Uzun söze ne hacet;
pabucuna sokardın sınıf düşmanlarının burunlarını,
ne ki,
şansın tutmadı insandan yana:
Hep derinlerinde eşindi
hep duygularında gezindi
gizli ve ağılı hançerleri.
Hani o çocukluklarından bugüne
sürüyüp getirdikleri yoz kimlikleri...
Arıların vızıl vızıl oğul vermedi
o kekik susamış tavlı kovanlarında.
Önce onur büyüttüğün avuçların yalnızca kültozu:
İnsafsızca yakar gözlerini.
Sıkılı yumruğunun arasında
peşpeşe söktüğün dişler...
...ve iksirleri...

"Yaş kırkın önmerdiveni.
Belleğin derin anılar demeti.
Geçmiş deli
bugün öfkeli
gelecek diri
hayat,
üç yana birden uzanan sonsuz bir çizgi...
Anasının son beşiği bal kaşığı
"yolun yarısı"nı geçti..."
dersin!
Hayıflanmazsın kinlenmezsin.
Garezi gamı çoktan defetmişsindir yaşamından.
* * *

Ama "Dilek Ağacı"nın maya tutmamış dökümünü yapmak her zaman ağırlı ve anlatılmazdır.
Duygu yükü ağır olur çünkü.
Beynindeki nasırdan ve aklındaki semerden daha ağır.
Gümüş semer takınmak, en kolaydır tekdüze hayatın.
Tekdüzelik, derinine yüzme gerektirmez içbileğli okyanuslarda.
Oysa, dünyacı ve devingen bir sorumluluktur duygu, severek yüklenirsin...
Tadına doyamazsın göğ merdiven dayamaların.
Dilinde hergün yeniden ballanır "zevk-ü sefa" ve "samanlık seyran" içinde yaşadıkların.
Kendi toprağını yeşile boyarken, en dayanılmaz acılarla en dehşetli serüvenler hep sıradanmış gibi dolar güncelerine.
Umutlar yazarsın kabus içinde sancılanan göklere, o şiir uçan turnalar gibi.
Yıldız salkımlarına ağıt ören halk yaşamında bir harf olursun.
Sisli gözlerde ergen bahar, esir hücrelerinde direnç olursun.
Bir söz olursun; sade bir söz: Yalın mı yalın...
gerçek hayata çivilersin hayatını.
DY (Düşündüğünü Yapan) olursun.
Bir söz olursun; yarını bugünden bağıtlayan bir söz.

Bilinçli halk mevzilerinde mütevazi,
düşmana karşı acımasız bir söz...
Cirit "hodrimeydanları"nda gemtanımaz devrimci olursun.
Ve barışamazsın "kayan yıldızlar" ile
hep anı salkımlarına dizili yıldızlara yontar keserin.
Yıldıza düşer hayatın.
Ve söz ile hayatın itişip kakıştığı kavşakta dillenirsin;
hayatı da, sözleri de çekincesiz çekersin sorguya:

Hey... hayat?
Kaç damla kandan biriktirdin
kaç adsız yığitten devşirdin
dilindeki yakamozları.

Hey... saçlardaki ak?
Herbiri yüreğinde cıvıldaşan
damarında acı kuyuşan
anaların gözyaşları.

Hey... gözlerdeki derinlik?
Denizdibinde oynayan
diplerde yumurta yekinen
pirina solungaçları.

Hayat işte!
Sinirle gel-git alışkını solungaçların.
Başın sabırküpüne döner.
O vahşi pirina dişlerini kullanmazsın.
En "bağışlanmaz anlar"da bile kullanmazsın.
Kırkın önmerdiveninde kesersin dilini:
Mendilsiz yolc'ederken yeşil baharı
ömrünün kırlarından:
Yalnızca susarsın!
Susamak değil, susmak işte!
Susuzsundur;
başını samimi göğüse dayayıp ağlamaya;
ortak söyleşip ortak dilleşmeye susuz...
Yalnızca su-sar-sın!

Kırkın önmerdiveninde kesersin dilini:
Kırkyerinde
kırkkatır tekmesi
kırksatır kesiği...
...ne artçı depremdir, ne öncül!
Beyninde belleğinde kırkyara:
Kırkmayıs açan gül!

Kimseye kinlenmezsin, küsmezsin...
-Sırtından kırkhañçer vuranlar da dahil! -
Kimse katırın değildir,
katırı da olmazsın kimsenin.
Sahibiysen iradenin,

önemi yok yorganın, şiltenin.
Kendi sallantıdır; bilinçli tercihidir;
ister öl, ister diril!
Burnunun dikine, inatçı bir hayat:
Acını, hüznünü, gamını, kederini...
Utancını, onurunu, güzelini, sevgini...
...içinde dosdoğru yaşarsın.
Bugüne dek böylesine dik duruşu başardın.
Yirmi yılın pervanesiydi bir yıldızın;
hayasıza dayadığın yumruğundu O.
Beyninde devinim, dizlerinde enerji, yolunda rehber aydınlıktı.
Kimseyi satmadın,
satın da almadın kimseyi.
Hiçbir karanlık sürgit konuk olamadı içine.
-Ölümle pençelediğin anlar da dahil! -
Yenilgileri de sürgit büyütmedin bilincinde.
Bunalımların oldu:
Kırgınlıkların, umutsuzlukların, çaresizliklerin,
mutsuzlukların, korkuların, güvensizliklerin...
Hatta utançların!
Kasırgan dişil esti:
Memnun olmadın hiçbirinden,
-çok sevdiklerin de dahil! -
Güvercin gözükep yılanca yüreğine keleplendi kimisi.
Bit semirtiyordu o ateşli etleri.
Utançsız kanın ağılandı:
Nefret bile edemedin doyasya; dökülünce sahte telekleri...
Öylesine zavallıydılar ki!
Ama hiç umudu kesmedin insandan!
Vefasız "dostlar"ı unuttunsa da çoktan;
memnunsun kendinden, geçmişinden...
Onurlu yaşamın patikalarında yürümekten memnunsun.
Memnunsun sabah serinliğinde üşümekten...
Başa dönsen,
boşayıp acemiliklerini
severek yaşarsın aynı yılları yeniden!

"Ölümse başım gözüm üstüne! "
diye bağırmazsın.
Coşkunu susarsın...
Yalnızca su-sar-sın!
Kırkın önmerdiveninde kesersin dilini.
Yarın birgün Yaş Kırkın Kına Gecesi:
Yalnızlığını saran karlı duvarlar
beynin kalabalık
aklın çoğul!
Etrafında çevrinen ağıtlar...
Yarın birgün yağsın;
yıllar
vicdansız ve sağır...
O genç dağların saçları artık kar.
Gözlerinde buluta bulanmış kanatlar:

Şuranda çocuk sevinci,
pürüzsüz göğ
papatya açmış
uçurtmaların.
Yarı yanın buruk, ağırlı; ama düğün bayram zilzurna
yarı yanın tamtakır.
Yarı yanın pürseveda
yarı yanın kanbakır...
Şuranda özgürlük aşkı
yaramaz martıların.

Ko bulutu emmesin yağmur.
Ko işlemesin toprağın Anadolu hüznü içmiş çatlağına.
Ko mavi kasıklara dökmesin delişmen deresini.
Ko yüzedursun denizkızı,
kendi aldanısında aldatısında;
sen deniztuzuna sevdalısın;
varsın anlamasınlar.
Kitaplara tıkılamaz ki yıllar!

Hayalsiz varolmaz toprak,
hayaller hep mayısta kuzular.
En gerçek doğuranı mevsimlerin,
cömert bahar.
Erikler çağla sevinir
mor güler zambaklar.
Yamaçlara ağıt sallayarak akar
aşktan deliren çağlayanlar.
Deniz akar, gezmiş akar, aslan akar, inan akar...
Yüreğinse köpük köpük devrim!
Yüreğin ölümsüz yiğit tarlası!

Bahar,
en gerçek doğuranıdır
mevsimlerin.
Bundandır dost bundandır
hunharca zamansız budanması
devrimcilerin.
Mayısa aşkın devrimci yol, devrimci tutku.
Tutkulardan korkarlar
ölümsüz yiğitlerden korkarlar!
Yüreğin acılı; ağıtlarla atılırsın yangınlara...
Yaşamın, acıların kına gecesi...
...de olsa...
Hiç ba-ğır-maz-sın! ..

Kemkümsüz tırmanırken çetin bulutlarına kavganın;
alaya alınırsın: "Enayi..."
Coşkunu susarsın!
Yalnızca su-sar-sın!
Kırkın önmerdiveninde kesersin dilini,
ayrılır yılların ve yolların:

Herkes kendi yoluna istifler azığını;
yıllardır dağarcığına topladığı azığını.
Biri, akşamın kuytu gayyasına...
Sense mavi uçsuz ufuklarına...
"Gemileri yakarsın! "
Yakarsın şiirleri ve düşleri;
ucu göğsü sarkık adacığın tepkili balkonunda.
Sonradan arasan da yanık fotoğraf gözlerini
ve incelekten üstte kalmış
sıradışı şiirlerini ve duygularını
verdiysen de içinin korlu ocağında ateşe...
Yolunda uykusuz yıldızların, neşeyle selam durur.
Yumruğun yüreğinin başında,
yemin gibi güp güp vurur.
Yıldız yıldız açarsın karanlığın ortayerine,
ıska bilmez akıldolu silahın
öfkeli düşmanın karşısında kudurur.
"Artık görüşemeyiz, herkesin yolu açık olsun! "
kesip atma sözüdür;
insana
kend'ölüsünü
dah'ölmeden
yudurur.
Yılıkların dayanılmaz özgürlüğüdür içinde kımıldanan;
erişilmez efsanelere koşturur...
Ve yağmursuz da coşturur
yetim derelerini
çimli ırmaklarını
tezcanlı çağlayanlarını...
Ve umusuz aşkın hergettiği
bağrıyanık toprağını...
cooş-tuuu-rur!
Yağmursuz da coşturur!

Acı Yükünün Emaneti Kendi Boynuna

Kendi ölümüne gömdüğün sırlı anılar,
direngendir...
Ve sırnaşık...
Ve mavi...
"Dayanılmaz acı yükünü sana emanet etmiyorum
x, ve, ye, ze:
Çünkü sende ateş almıyor evze.
Toprağı kazacaksın; altında... balıklarca pandora.
Bir tek çapanoğlu eksik tozlu raflarımda..."
der uzaklaşırsın
ardına bakmaksızın.
Kime emanet edebilirsin ki, o dayanılmaz acı yükünü!
Kendinden başka kime?
Yılıkların özgürlüğüne adanmış bir ömrün
yıkılmış çakıltaşlarını
kim biriktirir ki çoğul kumsallarında.

Anadolulu bir kadının ocağında pişmiş o miskokulu bazlamayı
kim taşır ki zamane azığında...
Kendi ölümüne dek, yalnızca kendin...
Gökle yer arasına dalgali beyni sığmayan sevdalı bulut!
Sözcüklere, şiirlere, öykülere ve hatta uydurulmuş efsanelere sığmayan bir yaşamı
başka birinin yüreğine dökcek ark, tarih boyunca hiç açılmış mı? Bu aşkla dağlar hiç
delinmiş mi?
Yok! Ne yazık ki yok!
Döne döne kendine...(mi?)

Anıların Pırıltısı

Ağaçlarda tık yok,
şuranda çapraşık bir orman çoğulluğu ve soluksuzluğu...
Toprağın susküs yastığı bazen.
tektalaz aşk tortusu çam yapraklarında, diken diken.
Yalnız onlar adanmış sanki dikenlerini mevsimlere!

Seninse mevsimin yok!
Hiç olmamış ki zaten.
Yıllarsız yaşamışsın.
Yüzün dal dal; kat kat
esmer bir orman suskunluğu, korkunç soluksuzluğu sanki,
curcunasız ve mat:
Belli yaralısın!
Uykunda ayyukasız hayat kokusu, habersizsin.
Sessizliğin yırtıcı çığlıkları bürümüş gözlerini:
Hayat uskumru gibi,
upuzuun uzanmış yüzhatlarına; farketmezsin.
Hangi çizgiye dokunmalı incitmeden,
hangi "karayazı"yı okumalı o derin hüznün derelerinde.
Mevsimsizsin, dost yastığın kayıp!
Yaşsız ve yıllarsızsın: Şakrak aynan nerede?
Derin bir okyanus, çırılçıplak serilmiş kaşaltı oyuklarına.
Oynak bir balık gibi çırpınıyor hayat, o orman belleğinde.
Hangi dip depremine dokundurmalı, zıpkınsız dudakları.
"Özüne yürü a dost" öğütleri...
"Azıcık sıcak tut, ısıt anılarını" yeniden dinleşir, gençleşirsin;
kımıldar mutlak geçmişle sıvanmış cevherin...
...vesaire... vesaire...
Oysa, bunu söylerken bile bilirsin:
Anıların hep pırıltılıdır.
Hiçbir cevherini gömmemişsindir
o canfigan yalnızlıklarına.
Vede çırılçıplak bir okyanus gibi
şerilmiştir geleceğin, ufuklarına.
Ölüm yollarını tercih bugün başlamadı ki!
Ufuklara Yekinen Kımıldı hiç çıkmadı ki şurandan.

Ufuklara Yekinen Kımıldı

Ufuklara Yekinen Kımıldı, özündü senin.

Yani aklın, yani inancın, yani coşkun, yani devrimciliğin, yani devrimin...
Devrim mevrım dediğin de ne;
insan güzellemesi üzerine bir çalışma.

Başlangıcın arifesinde dağlara boyadın geleceğini; biraz sarı, biraz yeşil, biraz kırmızı, biraz mavi... Hani güneş ve doğa, toprak, gök ve özgürlük gibi avuçlarında özene bezene büyüttüğün dağlara. En sersem uçurumlara sarkmışken ayakların, kuşak kuşak insana boyandın.

Şu uzay firdöndüsünün tutunamadığın bir köşesinde,
sana aitti

karanlık ve karamsarlık.

Sana aitti,
göğün volkan kusalrı ve geceye kesen rüzgar.

Kuş kanamaları, göz kanamaları...

Lalelerin alı, leylakların nazı...

Menevşenin mavisi, nevrozların ağıtları...

Ve zulmün tuzağında insan ve isyan dölleyen doğu kadınları
ve yılanmış taze acıları

sana aitti.

Zor Eylül'ün fırtına dökümünde, nice adsız yapraklar sendeledi boşlukta.

Sana aitti

sendelemeler, çürümeler,
sarsıntılar, iççirpinişlar.

Hatta en onulmaz ters dönmeler.

Ve hayata arkasını dönmüş bir kaplumbağa gibi, dikip dört ayağı havaya; teslim oluşlar
yarasa düşlerine.

Veya sallayıp uçurumdan ayakları, deniz dibine kenetleyip gözleri, köpüklü "genç bitiş"
düşünmeler:

Menevşenin mavisine, lalelerin alına kestirmeden "elveda"ya bir karış yol kalmışken,
dönüp kendi ıssızlığına yürümeler...

Hepsi, hepsi sana aitti!

Oysa sürgit doğuyordu bebekler; ilk soluk akciğerlerine dolduğunda çığlık çığlığa tırnak
geçiriyorlardı dünyanın etine. Giderek bütün renkler yeniden doluyordu çıkınına.

Ufukların ötesine bir kez bulanmıştı kanatların:

Ne yorgunluk süreklileşmişti içinde, ne "baş eğme" yuva kurabilmişti yetkin dallarının
arasına... Çünkü ufukların ötesine insan gülüşlerinden ve insan özlemlerinden bir tak
kurup altından geçmek; sırsız duasız bir değişimi gerçekleştirmek vazgeçilmez bir
yaşam oyunuydu!

Sense bu oyunun en doğal ve en bedel ödemeye aşılı dinamiği. "Yarin yanağından gayrı
hep beraber..." kendi tarihinin sesinden... süzölmüş deneylerin cebinde:

Kırlangıçların yoluna yeniden yollandın sonunda.

Onca içdepreşmelerden sonra;

kuşak kuşak çocuklara boyadın yeniden.

Gördün ki, hayli yolalmışsın farketmeden;

yüreğinde anıların alüvyonlu tortusu

aklında ufukların mor dokusu.

Gördün ki, yaşamın boydan boya gökkuşağı coşkusu.

Artık biliyordun:

En küçük anılar bile kuşaktan kuşağa yol olur.

Şu yakamozların adsız arifesinde,

ufukötesine kırpışan
yalnızca rengarenk insan güzellemesi.
Yani insana ait devrim!
Tek yol ihtilalci ruhun!
Kaygusuz,
saldın özgürlüğe kuşları
sevdandı pürüzsüz uçuşları.
Niye sulamayasın, damarından bahar emziren
mart sonuna çiçek kusan içdevinimli yumruları.
Niye fısıldamayasın toprağın kulağına, niye
"uyan uyan
ufuklar gökkuşağı kımıldadı" diye.

Ölüm Yollarını Tercih Bugün Başlamadı Ki!

Taş oynamıştı bir kez yerinden:
Ufukların ötesine bir kez bulanmıştı kanatların.
Ve sevdardı tuzu bile buharlaştıran büyük silkiniş.
Kokusuz leşsiz
lekesiz kirsiz;
ağaca yeşilini
toprağa derinliğini
insana dilini
veren
"insanda başlayıp insanda kemale eren..."
o kutsiyetsiz
büyük tarihi geliş!

Karıncalar yüklenmişti erzaklarını:
Sırt çantalarında o büyük gün...
...o büyük muştu...
Yolcular
ağacın yeşili
toprağın derinliği
göğün kızılı
sizinle ola...
Püfür püfür dağ soluğu:
"Dünyanın ortası... ayağının bastığı" ideal nokta.
İlik emen o karlı yürüyüşlerden sonra
"incebelli bardaklar"ın çay kokusu...
Ateşbaşı fikirler, çıtırtılar içinde...
Bir çift dize şiir duygusu;
bütün yüreklerin aynı anda hayata dokunuşu.
(Kimse birşey anlamasa da!)
Bir gönüllü ölümlük yaşam işte!
(Kimse birşey anlamasa da!)
Tuzu bile buharlaştıran güç:
Sevda!
Dağ patikalarında
Sıram sıram karınca...

Yolcular aklınızda ola:

Köklerle toprağın aşkı
Bahar ve dal kuzular.
Bilinçle silahın aşkıysa
devrim!

Mor dağların kucağında küçük bir ayrıntı:
İnanç, coşku ve yürek
şiiir, gülümseme ve bilinç.
Boşuna tetiğe uzanmadı parmaklar:
O mor dağların ihtilal yıldızlarıdır
onca yıl sonra sokağa dökülen...
"İnsanda
başlayıp
insanda
kemale
eren..."

* * *

Dediler ki senin için:
"Çorbama tuz katmadın
Alnıma buz basmadın
Hayatıma girdiğinden beri
Tek soluttuğun sinir nöbetleri..."
Anlamazlar:
Atlas ektin,
bulutlarda yıkadın saçlarını.
Tuz kattın,
dağı taşı yalayıp çoğullaşan ırmakların aşına.
Tuz oldun,
gürül gürül akışların sofrasına.
Yıldız fideledin,
denizlerin coşkusuna:
Maviye kesti hayatın.
Siyasetin en budalası
bir celsede yargısız infaz etmek insanı.

Anlamazlar:
Emzirmese karatoprak memesini
tüylü ayva
sarım sarım sararır mı!
Düşleri batal olmaz mı
emziksiz.
Karaüzüm
nazlı yalımını güneşin
içmese höpürdeterek
boncuk boncuk kararır mı!
Düşleri batal olmaz mı
güneşsiz.

Anlamazlar:
Sen, Leyla vü Mecnun'dan daha beter sevmiştin,

ırmakların akın akın toplaşmasını
dağların sarpllarını kırların katlarını
ormanların huyunu suyunu,
hayasını mayasını
mağaraların kuytusunu yasaşını
sokakların cümbüşünü ıssızlığını, posasını...

Ve silahını:
Sırtında, canlı bir bebek gibi taşıdığın
siii-laaaaa-hııı-nıııı.

Sen, Leyla vü Mecnun'dan daha beter sevmiştin
aşklarını,
eli eline uzattırılmayan
o çoğul ve çokyasaklı!
Şu an gibi maviydin tepeden tırnağa;
örtüp geceyi üstüne, sarılıp yıldızına
sevdalanırdın.
Kimse engelleyemezdi evrensel yürek koklaşmanı.

Kuş uçu
kervan düştü
devrimci yola yeniden.
Burçlarında bahar uçlandı kan,
içinde sürgit tepinen.

Çok şükür!
Çok şükür!
Ne alnında yazın
ne başında tacın
olmadı.
Hiç olmadı!
Çırlıçıplak bir okyanus gibi serilmişti hayat ufuklarına
işte bu yüzden.
Ölüm yollarını tercih bugün başlamadı ki!
Anlamazlar:
Ağaçların köklerini
dağların yelalan deliklerini
menekşenin renklerini
bilir bir Anadolu yiğidi.
Bilir de yaşar.
Yaşanmışların başına toplaşırlar da bazen
eski "dostlar! "
Birer kadeh "geyik" parlatırlar.
Anıları kovarlar yüreklerinden.
Aldırmazsın.
Ciddiye bile almazsın sırnaşmaları sıradanlaşmaları...
Atarsın kendini ihtilalci ruhun ocaklarına;
yeni anıların yollarına düşersin.
Oturup anıların çoğul ve kolektif postuna
yadedersin
namlu kahkahalarını...

Ay, rüzgar ve yıldızlarla birlikte
bir kurşun uçarursun geceye.

Sonra...

Girip anıların çadırına,
uzanırsın vicdanın rahat.
İçinde yenilenmeci hasat,
koklamaya ağacın ve toprağın
esmeye yelin,
tozmaya karın var.

Açarsın yelkenleri
yeni hayatın
ufukta gökle çiftleşen denizlerine...
vicdanın rahat;
seni yeni anılara taşır rüzgar.

"Dediler ki"lerin artık ne önemi var.
Sevgi damarlarında sıcacık inat.
Eştikçe dibini, altında birçift sevdalı kanat:
Çırtıkça
bulutlara
vurur
uçları.

Fırlarsın kendi karanlığından, yüreğin dimdik.
Gök-yıldız, deniz-dalga, kış-kar
dalgalara göğüs geren taş bile
oyulur damar damar.
Aymaz dalgalarsa bilmezler hiçbir zaman
hangi bıçakla oyduklarını.
Oyuklarda birike birike tuz
birike birike tuz...
birike birike...
birik... birik...
Zırhın çepeçevre midye!
İçerin dolu incidir.

Anlamazlar:
Gayyipten sesler değildir istediğin.
Sabahın çise serinliği
şafağın al derinliği-
dir

tek ve vazgeçilmez tutkun.
Neyleyesin başka dili,
sen dağlarınla sarhoşsun.

Anlamazlar:
Şafağın önucunda bugünü örerken
silahla aşkın dölleşmesi ve maya tutmasıdır insan.
Silkinişi katıksız yazılardır,
ötesi matrak ayrıntılar...
Ayrıntıların teveklerinde pır pır eden sessiz çığlıklar.
Zamansız dalgalar gibi yaşam tutkunu göğüslerde patlayan sessiz çığlıklar.

Çıglıklar Ve Arınım Üzerine Dipten Dillenen Sessiz Sızıntılar

Sessiz çıglıklarla delirmekten daha yoğun ve daha ağır bir acı yaşayabilir mi insan!

Sessiz çıglıklar...

İnsanın içindeki günbatımı gibi bir zamansızlıkta, patladıkça suskun ve dibe dibe derinleşen.

İçerden bağırıldıkça yanardağ lavı gibi akıcı ve diplerde eşinen...

Kızgın ve vahşi bunca ateş akıntısı hangi hangar kanallarında yol alır insanın.

İnsan, hangi sütliman gölcüğünde zapteder bu içerden kükremiş seli.

Hangi kumsallara yayılır incileri.

Şu "gönüllü kul" kalabalığının en ıssız ortasında, insan dibinde eşinen sevda, humuslu toprağını yalnızca çıglıkların sessiz birikintisinde mi bulur!

Her bağırıtı içeriye içeriye yankılandıkça, doyumsuz mutluluğun bedeli yaşam boyu yanmak mı; insan ne zaman yarılır ne zaman?

İçindeki eşintiyi, hangi krater çatlaklarından ve tayfun hortumlarından püskürtür utançların üzerine!

Yoksa zamanlı zamansız bir düş mü çıglıkların köpürtüsü!

Kıyıya ve insanın çakıldaksız kumsallarına hışımla ve hırsıyla çarpıp dağılan; geriye apak ve tutam tutam köpük bırakan dağ dalgalar gibi koskocaman bir teslim oluş mu, bunca sessiz içyangının sonu...

Ama bu olanaksız!

Bir günbatımının kırmızı dantelleri, insanın tutkun dorukları üzerine dökülürken ve dağlar kendi isyanlarını kendi dillerinde özgürce haykırırken; çıglıkların dilsizliğini düşünmek, umutsuzluğun gizli bölmelerine açılan sırlı mahzen kapılarından içeriye sokabilir insanı, değil mi?

Oysa çıglıkların katılmadığı hiçbir bireysel ve toplumsal isyan, ne kadar organize olmuş/edilmiş olursa olsun başarıya ulaşamaz. Eninde sonunda zamanını zamansızlığın, zamansızlığını zamanın belirlediği beklenmedik bir "an"da en sıkı çıkıntılarından pörtler. Bunun tarihsel dökümünü yapmak çok zor değil! .. Bu yazılımı sürgit ertelenmiş tarih sayfalarını, "incir çekirdeğini incir çekirdeği kılan" bilgilerle tıkabasa doldurmak için zamana da pek gereksinim yok. "Hemen şimdi!" yazıverirsin, olur biter. Asıl sorun, dantelli o can kızılığı, sürgit dökünülebilecek masmavi köpüren şelaleler gibi sonsuza akıtmakta... yaymakta... yaşamakta... İnsanın kendini arıtmakta anlayacağını. Çelişki de burada zaten. Dananın kuyruğunun kopmadığı geçiş köprüsünde sele gidiyor emekler. Kaynağı kendisi olan bir kir ve pas yığıntısının, yine kendisi tarafından, kendi içinden arıtılması durumu... Yani zorunluluğu! Bu kuşkusuz doğru. Gerçi dağları baharda dantel dantel dokuyan da, sonbaharda kıraç bir yoksunluğa mahkum eden de aynı toprak, aynı su ve aynı hava... Gerçekler önümüze, mevsimleri değişen bir süreklilik içinde akıp giden bir yaşamı sunuyor. Ama mevsimlerin dilini anlamak ve konuşmak; bunu bireyin ve toplumun anlağı ve dili haline getirmek de insanın harcı. Benimsenmesi ve içinden açıklanla çıkılması güç bir anaför. Bu arıtım tesisinin temelleri hangi sarsılmaz gerçekler üzerine atılır. Taban kolonlarını, faylardan-zamansız

kırılmalardan uzak hangi verimli ve çürüksüz veriler-değerler manzumesi üzerine gömmeli... Sarsıldıkça yerleşen ve pekişen bir toplumu; yani insan unsurunu nerede, nasıl kurmalı ve yaratmalı. İnsan, kendine karşı bu derece tarafsız ve kavgacı olabilir mi!

Bu, "olmayacak duaya amin" kaderciliği anlamına gelmez mi!
Uzun ömürlü çınarlar bile yaşlandıkça kendini çürütmekte ve yeşilini kurutmakta. Ama aynı anda, aynı zaman diliminde kendini göğes salmakta ve ulu çınar ünvanı donanmakta. Yani her gelişim ve değişim ölüme yolaçmakta, her ölüme kaçınılmaz gidiş yeni değişim ve gelişimlerin yolunu açmakta. Bu neyi anlatır ki! Hem çok şeyi, hem de hiçbir şeyi; belki de...

Ama yaşam ve değişim denen şirreti, bir "Zenon Paradoksu" çizgisi üzerinde; mekanik rakamlarla kavramak ve tanımlamak olanaklı olabilir mi!

Eğer hayatın konusu doğa ve toplumsa, değişimin ana unsuru doğanın da ciğerine el atan insandır. Doğanın en çarpık ve en çarpıcı yarattığı; doğaya soluk aldırıp verdireni de, kendisi, kendisi için soluk alıp veren de insan. Kuranı kurduranı, yaratana yaratılanı, ileteni iletileni de insan.

Belki bu yüzden her çaba insanı işlemeye yönelik. Her en sıradan işlem bile insan unsuru üzerinde bir çalışma. Bugünün iletişim araçları da, iletişimsizlik sağlamak, iletişimsiz ve insanlıksız bir yaşamı umutlaştırmak; insanları yalnızlaştırıp ıssızlaştırmak için var... Bu, kocaman bir amaçmış gibi sunuluyor insanın içine kasılı algılarına.

En geniş ve en zengin iletişim aracı ise dil!

Yani içsiz sözcükler değil, dil.

İletişim dili konuşmayan hiç kimse ve hiç bir güç geleceğin sahibi, kurucusu ve varedeni olamaz.

Bugünün iletişimsizlik araçlarını etkisiz kılabilmek başka türlü olanaklı değil... İnsanın sen: Bu bilgi dağarcığına damlayalı çok oldu. Yıllardır, hatta yüzyıllardır avucunda bu ateş topu. Ona elatmaktan korkutan ne!

Azığında daha neler yok ki, dokunmaktan korktuğun: İnsanın kendi dağarcığından yemlenerek tam zamanında iplik bükmesi mi sanat olan!

Oyledir; o ne yalnızca gerçeklerin hayalleriyle
ne de yalnızca hayallerin gerçekleriyle
yetinebilir.

Bu koza da çatlayalı çok oldu.

Tarihsel bulgular da bunu doğruluyor.

Ama hep hayalleri gerçek kılmak,

ve hep hayallerin gerçeklerini, gerçekliklerini ve gerçekleştirilebilirliklerini görmek ustalığını gösterenler de oldu.

Hep olacak kuşkusuz.

Bu da başka bir bulgu.

Hayalsizlik gerçek değil.

Gerçeksizlik de hayal değil.

Bazen gerçeksiz de ortodoksça hayallere sin çünkü.

Aynı anda her ikisini birden içinde semirtmeden, yada semirmesine izin vermeden dini din, yazıyı yazı, kalemi kalem, kelamı kelam, dili dil, değişimi değişim, devrimi devrim... diye adlandırmak mümkün olabilir mi!

Basit "namus" normu bile ne süzgeçlerden geçerek aramıza katıldı kimbilir!

İnsanı Kendi Utancından
Ayrı Düşünmek
Elbette Büyük Haksızlık!

Utanç da, utançlardan sıyrılıp kendini aklamak da insana özgü bir parça.

O her kendini akladığında, aynı zamanda yeni utançlar da fideliyor kendi devrimci tarihinin saksılarına. Utançların en yaygın tavlandığı tarihi dönemlerde ve anlarda bile utançsızlığı; daha güzelin, daha insancaanın kozalarını besleyip büyütüyor dut yapraklarıyla.

Peki de, şu an sen, hangi tarihsel evresindesin bu tüneğin! Bu çalının hangi dalları arasına ördün yuvanı!

Ayaklarının bir zamanlar izsiz bıraktığı yol kıyıları, sen elyordamıyla ve yavan tepkilerle ortalayıp yolalırken, senin bilincinde hiç yansıması bile yokken ne anlam ifade ediyordu. Yalpalama ve sendelemelerin sırasında ayağın bu ham ve işlenmemiş mücevhere dokunduğunda içine düştüğün şaşkı, bu kaba ortadan yürüme alışkanlığının bir sonucu olamaz mı!

Bir doğrultuyu düpedüz yürürken –ki böyle inançla yürümek en doğal hakkın- "aynı anda iki noktada birden" olabileceğin sana öğretildiği halde, sen, tek noktanın gerçeğin tümünü içerdiğini sanmışsan, senin tüm varlığının da tartışmaya açılması "abeste iştigal" olarak niye görülsün! Kendin de sorgulanacaklar arasına katıldığında, yeni bir varoluşun kapısı, kendini yeni bir varedişin kapısı aralanamaz mı! Bugünkü "doğru"nun aynı zamanda yanlışlığı da karın torbasında taşıdığını çekincesiz ifade edebilecek cesaretle kurulan ve yaratılan bir yenileniş olamaz mı bu! Her unsurun, yola koyulduğu andan başlayarak sürgit kendi yanlışlığını da arayan bir sorgucu olduğu bilincini özümleyip kişiliğine emzirirsen, gerçeğin kavranmasına daha fazla yaklaşmış olmaz mısın! Diyalektik bunu söylemiyor mu...

"Umut, umuuut" diye aşkından dağlara düştüğün, peşinden koşa ardından baka umacı olduğun umut, umarsızlıktan ve bazen eline konan, bazen pırrr hemen uç'uçuveren olmaktan bu yöntemle daha kolay kurtarılmaz mı! Bu çizgiye ve çalışmaya kendini uyarlayarak bağışlanmaz hatalardan, kendini üstüne kolayca kurduğun kökü-içerde tepkilerden de uzaklaşabilirsin belki. Bunu yaparken...

Belki örneğin, kıyım karşısında karşı-kıyım tavrı, senin gözünde yapılamayacak ve yaşanamayacak bir tarihsel yaşam biçimi olabilir. Yüreğinde yer edebilir. Ve kıyım, sözlüğünden silinebilir.

Kıyım!
Sırça şatoların aramızda at süren
çaresiz nalizleri...
Gülünç!

Kıyıma göğüs koyanlar;
şuracığında toptan toptan dizilen
çarşıda pazarda alınıp verilmez nartaneleri...

Yaşanabilir!
Kıyım!
Kader değildir...

Kıyımı anlamak, senin için zor değil.

Sen, bir buğday tanesinin doğurgan bir başağa dizilmesi ve çoğalması için nice emekler yuttuğundan habersiz değilsin. Onun çoğalacağı tarlanın tavlanması ve tanelerin harmanda buluşup; yığıntı yığıntı çec olması arasında geçen evrenin ve buğdayın yaşadığı umut aşamalarının insana neye malolduğunu çok iyi bilenlerdensin. Anadolu bozkırlarının dişle tırnakla sökölüp umut umut ekilmesini yaşadın. Tarlayı saran çakırdikenlerini çapayla kazmayla kökünden kırmak –Anadoluca deyimle “diken almak”- sonra dirgenle toplayıp yakmak... Dikenlerden sıçrayan bitirakları da anımsarsın: El örgüsü yün çoraplarının çarıktan arta kalan bölümlerini sarışlarını, dolak uçlarına dolanışlarını... Ve gök kararırken eve döndüğünde kapının önündeki düztaşa oturup bıçakla kazımlarını... Etine dokunuşlarını, huzursuzluğunu ve sinirlenişini. Ama çalışma esnasında hiçbir huzursuzluğu ve acıyı umursamayışını...

Sonra ekimi... Yağmur umutlarını... Ve çaresiz güçsüz duaları... Göğe açılan, sonra ne söylendiği hiç anlaşılmayan ve hiç anlaşılmayacak olan na-fayda dudak fısıltılarıyla yüze sürülen nasırlı elleri... Ekinin tarlada sararmaya başladığı günlerde çalıktan –bir buğday hastalığı- kurtulabilip tane dolduran başaklara dizilmiş sonsuz sevinci... Hele hele “çok şükürler”i!

Kıtlığa da, berekete bolluğa da şükreyleyen o ermiş sabrını! O “şükürler”in örttüğü içisyanları... Biçim ve yığım esnasında çarıktan arta kalan yerlerin yeniden ince bitiraklarla kaplanışını... Mavi göğü saran kara bulutlar gibi çorapları sarışlarını, duaların insan aklını sardığı gibi saran bitirak sırnaşıklığını... Hergün akşam temizlemekten bıkmadığın illeti... Ve saygıyla şapka çıkarılacak o büyük sabrı... O inadı; yılgınlıktan ferî sönmeyen gözleri!

Bitırağı alteden bir inatçılık ve sırsıllık, ancak Anadolu mozayğinde maya tutmuş insana veridir. Yani sana. Sen bu iradenin bir parçası ve sürdürenisin. Bugünkü sabrın ve suskun görüngün bu inatçılığından, bu zamanlama ve kararlılığından; bitirak kazımanın bir üretim sürekliliği olduğunun bilincine erişmendedir. Tüm mevsimleri insanca yaşama tutkundandır. İsyanın, basit bir tepki değil, yaşanacak ve yaşanılacak bir günü üretecek anlamlı çaban olacağını doğru okuyabilmendedir. Hayatın gerçeklerini ve değişim süreçlerini bütünlüklü anlayabilme becerindedir.

Kıyıma karşı bugünkü tavrının adı bu: Cizre’nin, Dersim’in, Gazi’nin, Sivas’ın, Mahmutlar’ın, Mavi Çarşı’nın belleğine bastığı mühür bu! Bilirsin ki, insan yıktığıyla değil; yaptığıyla tartılır. Ne söylediği değil, ne yaptığı vurulur tarihin kantarına. Ne yaptığını ve ne yapacağını tasarlayamayan, hatta düşleyemeyen insan davranışları tarihin en “adı duyulmuş” meşhur kahramanı da olsa genellikle kaba ve hoyrattır. Meşhur ve kahraman olmasından başlayan bir kabalık ve hoyratlık. Senin her adımınsa, tarihin bir yolunu adsız sansız yürümekten öte birşey değil! Bu yolu bazen sürünerek, bazen körtopal, bazen yuvarlanarak, bazen sekerek, bazen de sıçrayarak katedersin.

Ama yakınmaksızın, yüksünmeksizin ve bilerek... Tarih denilen şey de zaten duygusal bir sancak teslimi ve eldeğişimi değil midir! Toplumdan topluma, sınıftan sınıfa, kitaptan kitaba, insandan insana, kuşaktan kuşağa, beyinden beyine, duygudan duyguya, gönülden gönüle... İnsan, kendini “esir” ettiği kendi düşünün ve düşüncesinin ardından koşan ve yetişemeyen; eskaza yetiştiğinde de torbasında hep yeni arayışlar ve düşler olan tek varlıktır! Değiştirmenin dibinde yatan espri budur. Tasarlama ve

tasarladıklarını gerçeklerle uyum içerisinde kurma, yapma ve yaratma becerisi. İnsan üstünlüğü de, insan tükenimi de buradan seker kitap yapraklarına... İnsan, en gelişmiş ve en üstün olduğu bir tarihi aşamada bile hem kendini tüketir; hem kendini bir ertesi güne ve bir ileri döneme üretir... Her kendini tükettiğinde de, hem kendini bir ertesi güne hazırlar, hem kendine mezar kazar. Belki de en büyük "kutsallık" budur! Tanrının haberdar olmadığı tek bilimsel alan ve bilimsel düşünce bu gerçektir! Yaşamın belli süreçlerinde, bazen tükenimin ve tüketimin; bazen de üretimin ağır basması bu gerçeği tersyüz etmez.

Sayın Hammurabi, eşiğin piyasada değişim aracı olarak ilk yasalarını yaparken, bu basit(!) "aidiyet" in, bu "malsınma"nın mülklenmeye varacağını; köle ticaretine dönüşeceğini, rekabet ve anarşik üretime ulaşıp Hiroşima'yı doğuracağını, uluslararasılaşarak Çernobil'e dek uzayacağını bilemezdi. Kendi gününün "gereksinme yolu"nda taban tepiyordu çünkü o garibim!

Yarınlarda Hiroşima ve Çernobil'in ne doğuracağını tasavvur etmek, eğer insan aklını bitirerek sarmamışsa hiç de zor değil, bu iş kahin istemese gerek! En azından geleceğin ne olmayacağı kalın çizgileriyle açık ve net. Hiroşimasız ve Çernobilsiz bir dünya, katliamsız bir yaşam... Bunlara sabır göstermeyen ve bitirakları çorabından kazıma kavgasını yaşamaştıran bir insan niteliği! .. İnsanın bugünkü yalpalama ve sendelemelerini abartmayan; bugünün semeleşmesinden/semeleştirilmesinden doğan geçici durumları bilincinde süreklileştirmeyen; ama sürgit umut yavrulayan bir nitelik!

İnsanın sürekli beynini öldürerek yaşayacağını öngören benmerkezci-toplumsal projelerin yaşama şansı olmayacağını ilk muştusu bu! Bunu bilmek bile azmetmeye ve umutlanmaya değer!

Ama kendiliğinden değişen hiçbir toplumsal yaşam olamaz. İnsan katılır, değiştirir. Eskiye yıkar, yeniye kurar. Dünün en güzeli, bugünün sıradanı bile olmayabilir. Bugünün en güzeli -ki adı kavga-, ille de yarının güzeli değildir. Yarının en güzeli ise, ertesi günün çirkinliği olabilir. Bunu anlamak ve kavramak, yeniye/bugünü kurma edimine zarar vermez. Her güzel, bir önceki evrede benimsenemez çirkinlikler ve baştacılı edilecek güzeller tolaşmasında örülerek kurulur ve varedilir. Her önceki evrenin güzelleri, sonraki evrenin güzelleri içinde tüm genleri ve hücreleriyle vardır. Spartaküsler'in Anadolu'da, örneğin '80 darbesine kadarki tarihsel evrede kazıdığı bitiraklar küçümsenebilir mi! Üretilen gelenek, o görkemli kahramanlıklara sığınmadan bugüne hücre hücre taşınarak; yarının ellerine bütünlüklü bir deste doğal çiçek olarak armağan edilir. Bundan kuşku duyulamaz zaten. Belki de bu yüzden yaşamımızda Spartaküsler hep oldu, hep olacak!

Çünkü, her yeni gelişim, kendi çorabını saran bitirağı kazıyarak geleceğe yürür. Yani hep kendini arıtarak ve kendini bitirerek kurar kendi sonrasını... Hatta zamanla kendi sonunu... Ama aynı zamanda geleceği de tasarlaya tasarlaya; onun parke taşlarını döşeye döşeye ve ne ördüğünü bilerek...

Sen atak bir insan, bir tarih yapıcısı ve yaratıcısı olarak yaşamda kendi mezar taşını işlemekle oyalanmaktan başka bir şey yapmazsın. En anlamlı, en dinamik yanın bu! Başka türlü, öleceğini bilmeden nasıl arınabilirsin ki!

Sen zaten sabırla ve inatla maddi bir kopuşu beklemektesin. Dünyanın seni yaşamdan uzaklaştırışını bekleme sabrı seni hem katı, hem de yumuşak kılmakta. Bu, 'bir an

önce'ye karşı direnç sağlamakta. Seni düne, bugüne ve geleceğe sımsıkı bağlamakta.

Her an yeni umutlarla donatarak seni anlamlandırmakta, taçlandırmakta. Kopuşu korkunçluktan çıkarıp, umursamazı oynatmakta. Umudunu ısıtmakta. İlk yarışına hazırlanan toy bir tay gibi, ölümünü anlamlı kılacak yepyeni arayışlar arkasına koşturmakta. Dünyayı, doğayı, insanı; yani herşeyi anlamamanın sırtındaki kamçısı olabilmekte. Bütün bunları öldükten sonra peşinden övgüler dizilmesi; cansız bedeninin doyurulması için yaptığını söyleyemezsin. Canlı ve anlamlı yaşamak için üretmemiş olamazsın. Bunca bitiraklı yolu böylesine basit bir gerekçe uğruna göze almış olma iddiası zaten çok gülünç...

En bağınaz dinci bile tanrısından 'bereket' ister. Yani maddi yaşamını, yani bugününü ilgilendiren; bir kullanım değeri olan herhangi bir gereksinim maddesi için dua eder. -Onu gereksindiren şeyleri, fiziki kullanma gücü bulamayacağını anlayıncaya kadar duaların ağır basan yanı budur belki de...- Yağmur dualarının yaşamla bağlantısı aslında çok nesneldir.

Bir çiftçinin yağış umutları, temelsiz bir teslim oluş değil, köklü bir isyandır. Onun doğayla girdiği mücadele kararlılığının ortaya sürümüdür. O 'teslim sabrı'nın altında yatan kükreme, biçimde dua ve yakarıştır. Özünde ise, kartal pençelerinin zorunlu acımasızlığı vardır. Bu yırtıcı pençelerin, az biraz törpülenmesi için, uysallaşma gereksinimine karşılık verir dualar...

Yağış, kendi doğa köleliğini yenebileceği tek kavga aracı olarak yansıtmaktadır onun bilincine. Yoksa insanlık, topyekün dua eden softa sürüsüne dönüşürdü. Çalışma denen eylem ortadan kalkar; umutlanacağı ve umutlayacağı hiçbir yeşillik olmazdı toprağın rahminde. Yağış peşinden koşma nedeni olmayan bir insanlık düşünmek bile can sıkıcı ve yıpratıcı. İşlevsiz bir insanlığı dünya ne yapsın!

Sen atanla dedenle toprağın kölesiyken, işlevin belki de daha fazlaydı. İş, tekdüze değildi; ürettiğin avuçlarındaydı ve bu emeğinin çığlığına dokunuyordun. Zevkleniyordun, içsel doyuma ulaşıyordun. İşin hergün farklıydı ve her mevsim değişiyordu. Komşu iletişimin henüz hırsızlanmamıştı. Ve hergün, her saat kendini yinelemiyordun: Henüz yalnızlaşmamıştın; cansız nesnelerle hırlaşma yerine, kendi dilinden birileriyle ötüşüyordun.

Bugün ise, kendini yineleyerek güdüyorsun bu deveyi: Hergün kendini yinelemenin dayanılmazlığı... Bu ölüme kürek çekiş, kendi doğana, hatta içgüdülerine aykırı. Güdülecek başka bir yer yok diye, senin sürgit aynı deveyi aynı otlakta güdeceğini düşünenler çok, ama çok büyük yanılıyorlar. Hiç kimse, sıradan içgüdüleriyle devinen biri bile olsa, kendini yinelemenin dayanılmazlığını içinde sürekli büyütmez. Bu semer yanlış katıra yüklenmiş... İçinde hiçbir kıvılcım taşımayan basit bir yük hayvanı öngörülmüş!

Oysa her zaman bir kıvılcımın peşinden koşar insan. Bu, bazan gözüyle göremediği, kulağıyla duyamadığı, eliyle dokunamadığı; ama içinde karaçarşafılara bürünmüş, en küçük fırsatta çıra ormanı yangınına dönüşme potansiyelini içinde hep canlı tutan ve hep yenilenen bir kıvılcım... Senin dalındaki, güneşe hasret yaprak da bu zaten. Sen farketmesen bile içinden seni hep çimdikleyen tatlı yaramaz çocuk kimiltısı yani... Yani sinirli karanlığın bağırını yaracak en süssüz, en güvenilir umut... Seni tanrı korkusundan sinme alışkanlığına karşı koruyacak en kararlı iç kahkaha: Senin kuzuluğuna kurt tanıtmayacak minik kıpırdanış. İçindeki zorbaya başkaldırmanı kaçınılmaz kılacak iç

devinim.

Çaresiz dövünmelerden ve sessiz yakarmalardan koparıp; kendin için eyleme açacağın bahar tohumu, boylu boyunca içinde silkiniyor. Seni dürtükleyen bu. Çevresindeki sahte plazmanın sıkı koruyuculuğu ise geçici... Zayıf ve çürük!

Kaldı ki, bu muhteşem tacı ona giydiren de sensin. Uruttuğun tacını başından aldığında -ki bu tamamen senin iraden altında- bırak gücü, o aslan kükremesini hiç aramızdan eksik etmeyen zorba kral, -ki hep içinde şato kuran- sıradan bile değildir. Basit bir viziftir kulaklarının dibinde.

Görüyorsun ki, yüreğindeki azılı mızrak, sana kendi ellerince saplanmış. Bunu anladığın an, zorbanın sıfırı kalmaz, kalamaz yeşil tarlalarında. Bundan emin olmak için dönüp dönüp Napolyon okumaya, Sezar yazmaya ya da Neron'un kusturucu tekadam 'özgürlüğü'nü bedevi katarları gibi bir uçtan ötekine arşınlamaya gerek yok!

Çevrende donsuz dolaşan insanların, ellerinde olmayan şeyleri koruma saplantıları, pek de korkunç ve anlaşılmaz değil. Yoz insan ilişkilerinde avucuna bir damla bal bulaşanın kendini bal teknesi sahibi sanmaları süreklileştirilemez. Onlar, 'hayır! ' deme özgürlüğünü henüz tadamadılar ve tadamayacak kadar zavallılar. Bu darağacı, kendi içinde ürettiği kurtçukların sofrasına meze oluyor günden güne.

Senin sorunun bunun peşpeşe, satır satır yeniden sıralanması olamaz. Sen başka bir dünyanın yaparı ve yaşayanısın. 'Hayır! ' diye haykırma özgürlüğü esiyor bahar namlusuna burç burç sürdüğü yaprakların arasında. Kulluğun en ayyuka günlerinde yalnızca sen özgürsün.

Buysa senin en doğal çılgının. Hıştırsız olmasının ne önemi var. Çoban yıldızı da çarığına ak dişleriyle gülüş kondurduğunda, çingiraklarını duymazdın. Ama gerçektir ve sıcacık sarılır okşardı. Ve hep karanlığa saptırdı oklarını. Dudağından düşmeyen tek şey özgür akarsuların ışıltısıydı. Sense hep öyküledin, şiirledin, türküledin, ağıtladın; koştu ve yazdın yaşamın sarnıçlarındaki o minik ışık damlalarını. Belki de bu yüzden sen hep özgür kalacaksın ve 'en son tükendiği' sanılan umut, hiç bir zaman vazgeçmeyecek arayışlarından.

Bilerek yaşamının güçlüğü, dayatılan koşullar ne denli yıldırıcı, ürkütücü ve hoyrat olursa olsun; 'en son tükenen' şarkıları mırıldanmayacak sevgi bülbülleri burunlarından.

Ve sen, sürdüreceksin bilerek yaşamayı: Kör tırpanları umursamadan. Onurla ve özgürce.

Ama içini ve dışını bilirken ve değiştirirken, kendi anlamlarının denizinde intihar eden anlamsız sözcüklerin daldasına sığınmadan.

Anlamsız sözcüklerin daldasına sığınmak!

İnsan zaten hep bir sığıntı mı?

Hem dünyada, hem de hemtürleriyle girdiği ilişkilerde...

En masumane sığınakları bu mu?

Yani kendilerini yadsımak ve aldatmak; gerçek sandıkları düş dünyalarında dümen çevirmek. Ya rota!

Rotayı gösterecek pusulaya hiç erişen var mı, bugüne dek hiç olmuş mu acaba?

Şu çılgın okyanusların rastgele savurduğu ıssız adalar... Güneşli. Aydınlık. Gerçeklerin

ve özgürlüklerin; herkesin herkes uğruna ölecek kadar sevgi yumağı adalar, batık bir gemi gibi görünmez değilse; pusulalar neden hep döne dolana aynı girdaba götürüyor. O adalara hiç gelip giden oldu mu, şu yaza yaza, öve öve bitiremediğimiz tarihimiz sınıflanalı beri.

Yalanın, ikiyüzlülüğün, bencilliğin ve gözüdoymazlığın mağaralarında ne eker, ne biçer insan.

Rosa, en iyi yoldaşının yeniyetmesiyle sevişirken hangi adadaki özgürlüğe çevirmişti rotasını. Kendi duygularının boşluklarını doldurmaya bulabildiği kısacık zaman, sonraları O'nu ciğerinden yaralamamış mıydı... İçerde, kalles bir paylaşma savaşında o gencin karahaberi kulağına dokunduğunda, o özgürlük sandığı ada, karasular altına gömülmüş olmasın sakın... Oysa 'özgürlük sevmektir'i doğrulamıştı pusula. Adaların battığı yerde, senin acemi gemin hangi dağın üstünde, hayatı yeniden yeşertecekti. Nuh'un Gemisi kadar bile düşçü olamazken, gerçeklere yaklaşabilir miydin...

Altında kalmaz mıydın deli dalgaların. Sonu çok önceden belirlenmiş bir kararsızlığın acı ve acımasız öyküsünü, zavallı bir kurşunun etini ziyaret etmesi öncesinde son sözcüklere sığdırmaya gücün yeter miydi. Ve ağzından dökülen sözcükler de daha ağzının içindeyken intihara sürüklenmiyor muydu senin duygularınla içleşerek...

Ah ah!

Harus tarlada bitirak her zaman sarar çoraplarını ve paçalarını. Bitirak kazımakla geçen ömür dilimi kısalıp, sevgiye açılan kapılar kuyruğu kıstırmayacak kadar genişlediğinde; sen de insan olarak yavaş yavaş kendini duyumsamaya başlıyorsun. Belirlenmişlikten belirleyiciliğe büyüyorsun.

Bugünse, piyasada sattığın(!) şey, 'batan geminin malları' oldukça, piyasa ortadan kalkmaz. -Ki piyasa senin içinde hergün biraz daha semiren ateşgızlı ejder.- Senin birşeyleri piyasalama gereksinmen, gerçekler, düşler ve özgürlükler adasına çevirmez pusulaları.

Bir piyasa değil, bir kopuş!

Bir köklü kopuş gereksinmen var senin!

Anlamları hayatın her dönemecinde farklılaşan sözcüklerin bağımlılığından kurtulmaksızın, gerçekler ve düşler bu kopuşa olanak verir mi... Ayağına dolanan illetin kendi yaptıkların olduğunu anlamın o kadar geç ve güç mü!

Sözcüklersiz de çözümezsin kördüğüşün kördüğümünü.

Belki de yulafların dizilim saçmalığı doğru okutur seni; en gerçekçi ve en düşsel çözüme yaklaştırır: Rastgele değil, saçma. Hem çok kurallı, hem çok kuralsız. Hem çok organize, hem darmadağın. Hem tek tek, hem salkım salkım. Hem tekdüze, hem çokçeşitli, karmakarışık...

Peki de, daraltılmış beyninin hangi serinliklerinde depolayıp, hangi hayatın hangi toprağına fideleyeceksin hepsini birden. Her seferinde 'yağmurdan kaçıp, doluya tutularak' nereye gideceksin. Yaptığın işin, ürküttüğün kurbağaya değmeyeceğinin mihengi ne... Sınıflandıktan beri, herşeyin bazen o güzel düşlerde başlama durumu, pusulasını şaşırtmasına yolaçmıyor mu insanın...

Uçmayı öğrendiğinde, ayağın yerden kesilir kesilmez hiç beklemediğin anda 'beyaz

karanlığa' gömülü/gömülüveriyor tavusbezeli kanatların. Hemen, güdusel reflekslerinle iniş yapacak -haydi düşecek diyelim- düzlükler arıyorsun. Hayatın gerçek çehresini görüp panikliyorsun. Ölümle oynasırken, korkunu yemliyorsun farketmeksizin. Ve tepelerin kış sarmış doruklarına çakılıp kalıyorsun. Kanatların kararlı bedenini terkederek gazel gazel uçuşurken, sen donakalıyorsun kendi evriminin gayyasında. Bir beyaz kımıldamazlığın içinde buzdan II. Ramses olup çıkıyorsun.

Dışardan geniş görünen yüreğin birden sıkışıyor ve korkuyu solumaya başlıyorsun burnundan. Giderek buna alışıyorsun! Kendini evire çevire uslandırdığın o ıssız adacığında güneşin soluyor, o düşünde ve gerçek hayatta binbir emekle ördüğün nazlı günlerin ıtır kokusu artık sızlatmaz oluyor burun direklerini. Hiçbir şey gözünde tütüyor artık. İçki masalarında, mesire yerlerinde 'geyik sohbetleri'nde katıla katıla gülüp geçilecek nöstaljik alay konuları oluveriyor geleceğe gebe anıların. Ve sen, komşusunun yumurtasını aşımaya kafa patlatmaktan başka uğraşısı olmayan saksıya gibi, ciyak ciyak bağırıyorsun kurak ve kuşatılmış kovuğundan: Sözde gülüşü bellemiş oluyorsun! Pehhhh!

İnsanı, sözcüklerin hergün başkalaşan anlamlarına perçinleyen ince ve kopmaz bağcıkları olmalı...

Çünkü sen, hem kendinsin, hem de bir başkası. Bir başkası da hem kendisidir, hem de sen.

Bir başkası olmayı duyumsayamadığında, uzak iklimlerde kendini sınamaya çıkmış teknen, peşpeşe ve çılgınca göğsüne vuran hırçın dalgaların yaylangacında sendelerken kurtçuklu deliklerinden su almaya başlar.

Ya da tersi! Hep kendin olmaya kalkıştığında, içindeki bir başkasını konuk etmek için yünyataklı odacığın kalmıyor. Her ikisini aynı anda içinde ve dışında büyütmeye doğru yola koyulduğunda, bazen beynin tepkili kıvrımlarında yolunu yitiriyorsun...

Belleğinin Enginlerinde Sallanan Gemi

Yıllarca kendi içinde şekil verdiği "kutsallıksız" heykeller birbiri peşinden devrildiğinde, insan, kendi içinin bir tarafının mezarlık olduğunu farkederek birden. O andan başlayarak peşpeşe cenaze gömer kendi içdenizine! .. Dost-düşman, erkil-dişil... Her biri ayrı anı ve her biri ayrı acı... Kendi üzgüsü ve hüznü en ağır yükü olur okyanusta sallanan -hayır çığlık çığlığa çırpınan- "uzunyol"a rota almış gemisinin.

Dipsiz bir görüntüye dönüşünce mavi karanlık, insan, boşluğun ve ıssızlığın getirdiği "özgürlük" ve "yalnızlık" manzaralarının sonsuz mutluluğa uçan kelekler olmadığını anlayıverir! O renkli ufukları yeniden kendine doğru, hem de en doğal ve alışkın olduğu bir refleksle asılmaya başlayıverir. Bu refleks ve "içgüdü" yitmişse, artık ne kendi içinde/kişiliğinde kristalleşmiş değerler yumağı olarak hayat bulan ve bir zamanlar kendini adadığı; idealleri uğruna tüm hayatını feda masasına cömertçe koyduğu kızıl dağdoruklarının; ne de sabaha yayılan kuşşarkılarının anlamı kalır... Saygısız bir etiyiğindir aynasındaki! Artık içinde süreklileşen ve genişleyen özgürlük tutkularının; yalnızlığına kapanarak huzura erişme ayrıcalığının yerine geçen penceresiz bir gecedir yüreğinin pırıltıları... Koyumavi karanlık ve içindeki mezarlıkta hortlaklar gibi gelişigüzel

uğuldaşan baykuş bağırtıları dolanır aklının etrafında.

Ama küçücük bir refleks bile atarsa damarlarında, yılmaz ve vazgeçmez iyiniyetini
kötüye kullandırmaktan.
Ve herşeye rağmen cenaze gömmeyi sürdürür kendi içdenizine!
Çünkü kendi direnç damarı tıkanmamıştır; kendine vereceği morali de, öğüdü de bilir.
Kimbilir kaçınıcı kez dalmıştır
o yıkılmaz kalelerin karanlık dehlizlerine...
ve o dehlizlerin yarına açılan kapılarından
alnıaçık yüzüak çıkarak,
alşafaklara kaçınıcı kez yürümüştür:

Sapına ustura vurulmuş
bir karanfil gibi düşmüşse
arkadaşların önüne
doğurgan göbeğinde direnişin
vede sessiz çağlayanında hüznün:
Kendine ördüğün duvarlar büyüyüp yükselmesin içinde.
Bir kumru
bir kumru
daha
kondur
duygularının çelik pervazlarına.

Bir dal
bir dal
daha
yeşert
mevsim umursamazı usançsız burçlarında.
Bir kelebek
bir kelebek
daha
uçurt
o verimli kurtçuğundan.
Çünkü onurun
çünkü direncin
tarihidir
toprağında büyü.../büyüyen.

Gece inmesin
perde perde
kendini hapsettiğin
demir kafesin önüne.
Çoşkuyla devrim koşsun yiğit damarın.
İnat aksın ırmakların.
Kılıcı göğü kesen bir yıldız
kıvıldasın yüreciğinde.
Öyle yakınsındır ki her zaman çığlık ezgilerine
uzatsan kendi sınırından dışarı ellerini
kelebekler uçuşur avucuğunda.
Yeter ki,
cayma "kendini kovalamak"tan.

Çünkü onurun
çünkü direncin
tarihidir
toprağında büyü.../büyüyen.
Soluk kesen karaduman dolanmışsa dörtçevrene
Belleğinin enginlerine açılmanın günüdür.
Böyle ağır havalarda kolun sığmaz yenine:
Çünkü dışarın esir, içerin özgürdür.
Mayan bu dokudan örülmüştür.

* * *

Sıkılırsın; tamgün kapandığın yatağından.
Havaya fırlatırsın kendini;
evzesine iğne batmış kurşun gibi.

Tutunursun, o nazlı bulutların kutnusundan:
Bir gürültü, bir fırtına, bir boran...
Gök dellenir.
Patlatırsın göğsündeki yılları:
Bir şimşek, bir yıldırım, bir yağmur...
Dünya sellenir, kuru dereler dillenir.
Pençelerin utançların gölgesinde sıcacık uyur.
Sıkılırsın; tamgün kapandığın yatağından.
İninden dışarı çıkar aklın.
Kapılar ardından alelacele kilitlenir.

Bıktığını anlarsın;
içi buzlanmış iyigün "dostları"ndan.

Gözlerin yaştır
içerin taş...
Etrafın kıstır
sütbeyaz kış...
Süt beyaz, süt beyaz... süt beeeyaaaaz!
-Kim anlar! -
Tükrüğün düğümlenir boğazına;
yutarsın,
ananın ak sütü gibi yutarsın
yutars... yutar...

Sütbeyazdır,...sütbeyaz
yıllardır hasretini çektiğin kar:
Yürürsün o ellenmemiş dillenmemiş aksayfalara...

Bakarsın:
At izi, it izi, tilki izi, kurt izi...
Yal izi yalak izi, yıl izi yaş izi...
Yaşam izi ölüm izi, düşman izi dost izi...
Vede o aksayfalar,
senin miladından önce kan
ateş gibi yalım yalım ciğerinde yanar.

Akar kanrevan, için kan... kan...
akar kanrevan, akar kanrevan...
...canfigan ane hey, canfigan...

O başında ağlaşan ağızların çığrıştıkları
çocukluğunda eline tutuşturulan
yaşam
pürpak karlar gibi kirlenir.
Kirlenir, aklanır paklanır, kirlenir...
...kir... ak pak... kir...
Hoplar zıplar, ama toplarsın;
onca göllenmiş kanı burçlarına,
yazılmamış şiirlerin
sürersin kabuklanan yaralarına,
divane gönüllerin.
Hazır bulsun diye gençleri güzellikler
aşk kazsınlar diye gövdesine
o heybetli çınar ane hey, canla başla döllenir.
Aşk mayalanır kökleri.
Bir şiire yetmese de
derin iniltilerin...
Gülümsemek yormaz artık yüreğini.

* * *

Sıkılırsın, tamgün kapandığın yatağından.
Sığmaz inine aklın,
sığmaz inine.

Bakarsın kar,
başına çökmüş ağaçların.
Zayıf dallar bel vermiş
başegmiş yerçekimi hazretlerine...
Yalnızca inat damar
görünce ağırlığı ensesinde
kırmamış dik başını, indirmemiş yelkenini.
Nasıl, gönlünün tahtı delik
kar etmez hiçbir incelik!
Birden dalıp gidersin anıların kapısız kovuklarına.
O tatlı esintilerle hala içerini yalayan
güzel çocukluğuna bıraktığın salıncak gibi
sallanırsın dalgaların oynak sandalında.
Baharını tazellersin içten içe;
baharını ve direncini...
Çıbanlar hangi iple boğulabilir ki!

* * *

Sıkılırsın, tamgün kapandığın yatağından:
Bakarsın, başucunda bir "destan":
Yedi başlı yedi ağzından ateş üfüren bir ejder,
kan ve ateş uçuşur aklının ortasına...

ilmeği boğazına geğirir.
Yedi kollu bir ahtapot,
dilden dile sokakları dolaşan destanlarını yasaklar
zehirli kollarıyla...
Her seher aynı manzara!
Her seher aynı polpot!
Öyle aşılısındır ki artık eskimiş masallara;
tuzla ovup gözlerini
ellerini yıkarsın gözyaşlarınla...
Ne ahtapot panikletir dallarında kuşlarını, ne ejder.
Gerinde yalnızca
hala ılık ılık içinde dolaşan seher.
Vede o sayısız yollardan
sehere doğru eğrile büğrüle akan
sayısız insanların isyana durmuş akıllı seli...
Hiçbir çıbanını unutmazsın ki!
Yeni "destanlar"da atların kişner.
Kamga kamga ardına düşse de
pörsümemiş gençliğin.
Bir şiire yetmese de
derin iniltilerin...
Gölümsemek yormaz artık yüreğini.

* * *

Sıkılırsın, tamgün kapandığın yatağından:
Bilirsın, içindeki yangını
utançla küllendirmek
tepkilerin sarp uğurumu.
Kanatsız savurmak uğurumun tepesinden
yıllanmış ergin tomurcuğunu
gam değil, bu kervan geçmez sahralarda.
Konmuşsa kartaneleri
mevsimsiz gülün kadife uçlarına
o tozlu kelebek kanatlarıyla...
Görüntü, düşsel tablolarla güzeldir.
Fotoğraflarda veya bir ressamın fırçasında
duygusal ve şehvetli bir haz verir.

Oysa her zevkli manzara,
hayatla keşişen kavşak değildir.

Konmuşsa kartaneleri
mevsimsiz gülün kadife uçlarına
o tozlu kelebek kanatlarıyla...
Başlar ince burçlarında
hummalı bir titreme...

Kitaplarda yazılmaz
destanlara dökölmez
üzerine şiirler de kurulmaz...
Ama;

yakar ucundan ucundan
yangın yürür dibine dibine...
Ve gün gelir
o tomurcuk süren
dölek damarları göğertir!
"Dayan ha yıkılma" isyanları
o ıssız adacıklarında
artık teselli değildir!

* * *

Sıkılırsın, tamgün kapandığın yatağından.
Ay kaybolur, içindeki bulutların gayyasında.
Bilirsın,
içindeki yangını
utançla küllendirmek
tepkilerin sarp uçuşumu...
Ağızını balgamla doldurup
tükürürsün aynaya!
Boğazında utancının
en kalın yudumu...
Bilirsın,
fazla verimlenirse
ağırsalkım
yük olur kendi dalına.
İnine sığmaz aklın;
ha bugün, ha yarın çıldıracaksın.
Bu salkımı
nice yıllardan
yollardan
emeklerden
çoğalttın.
Nice yalımlardan damıttın...
Şimdi utançlar mı buyurlayacaksın
şenşakrak bağlarına.
Oysa utançların sarayında
yunup arınmak
yatıp barınmak
mümkün değildir!

Ufuklar Sehere Canlanırken

Belleğinin enginlerinde sallanır gemin:
Terkedersin tepkilerin verimsiz sığınağını...
Şimşeklerin o alıştığı omuruna
sımsıkı bağlarsın yüreğini!
Gökte patlar fışegin:
Ufuklar sehere canlanırken
dağdoruklarına sepellersin kızıl rengini!
Mayan bu dokudan örülmüştür!

Muzaffer Koç

Kutsallıksız

Ulaşıldıkça ulaşılmazlaşan
Yapyalın bir yaşamdır
Can parçam,
Ayaklarımızı basmışız.
Hiçbir kutsallığı yok,
Ne güzel.

Soyunup eskilerimizi,
Yalanımızı, palanımızı ve paçavramızı
Yırtıp attık tarihin çöp sepetine...
Ve gömüştürdük toprak ananın
Kaysak döşüne;
Geride kalmışlarımızı
Gamımızı hamımızı ve ölen yanlarımızı...
Ama giydik tüm ayrıntıları kıymık kıymık:
Tuzunu almış deniz gibi
Kendinden emin
Olgun ve bilgin...
Coşkulu ve derin...
Sonsuzluk
Esimlenir
İç-akışımızın
Oynaşlarında.
Hiçbir kutsallığı yok,
Ne güzel.

Muzaffer Koç

Maya

Çok fazla şey
İstemem senden
Be hey beşer!
Çorak dağlarım
Kel tepelerime
Cıvıllı yüreğime
Kırçıçekleri
Mayala yeter...

Muzaffer Koç

Mülteci Kırangıçlar

Kırangıçlarım göçtü
Kurudu gökyüzümün
O kıvıl kıvıl kaynaşan kırçiçekleri...
Turnalarım
Kimbilir nerelerde
Kimbilir kimlere
Çığırıyor yanık türkülerimi.
Kamışlar ve ağaçlar
Süklüm püklüm
Deli poyraz esintisine
Eğip büküyorlar gövdelerini.
Denizse ırgatsız pamuk tarlası
Deliriyor karşımda
Akköpükler fışkırıyor koca ağzından.
Bombalıyor emperyalistler;
Irak'ı, Afganistan'ı...
Siyonistler Filistin'i, Lübnan'ı...
Yanıyor ortalık
Ortadoğu kanıyor
Kanıyor yoksullar ılgıt ılgıt...
Arsızca yok ediliyor ısrarla
İnsanlığın
İlle de çocukların
Yaşamda kalma ümitleri...
Ve herkes yollara dökülen mülteci...
Ahh, can kırangıçlarım
Uykularım vuruluyor; ülser eşeliyor midemi...
Yine sonbahar; yine savaş ve katliam
Yine zalim; yine zulüm, yine ölüm...
Ahh, bu kış da yine bahar gelmedi...
Sonbahar geldi; yine soldurulan
O masum kırçiçeklerim...

Muzaffer Koç

Oy Kahin Dağlar

Dağ deyip geçme babooo!
Dağ dediğin
Otu çöpü, börtü böceği
Çalısı çırpısı, deresi tepesi...
Ovası yaylası, suyu toprağıyla
Yani içiyle dışıyla, altıyla üstüyle
Yekvücut vuslata ermiş bir candır.
Yekvücut nasıl kişnerse atlar
Yekvücut bir uyanım
Yekvücut bir dayanım
Yekvücut bir sevinim
Yekvücut bir devinim
Yekvücut bir isyandır.
Ve çın kayalardan süzülerek katre katre
Nehirlerden akışarak demlene demlene
Uzak denizlere ses ve gülüş yollayan
Gümüşi ibrişim, kendi sesinden mest bir çağlayan
Yekvücut ve cırlıçıplak bir "ayaklanan"dır.
As mucizesi diptedir:
Dağ dağa sırtını dayar;
Fay faya yaslanışarak
Dağ dağın kavını soyar.
Dağ dağın kaysağını kille ve mille yağlar!
Dağ dağın en تنها yarasını ovar
En katmerli nasırını okşar...
Dağ dağla kucaklaşmaya hasrettir.
Dağ dağa kollarını açar
Ve dağlar birbirine dipten koşar...
Bu, elbet çok ciddi bir harekettir;
Yüzeyindeki abes görüntüyü ve seremoniyi
Ve insan çigliğine dair ne varsa
Bir kımıldanışta silkeler üstünden
Yakasına bulaşmış bir toz gibi üfler savurur
Kepeği alınmış bir buğday gibi kavurur
Ve tüm arsız bıtıraqları paçasından sıyrır
Sonra da nanik yapıp sırtüstü yatar...
Yağlı kaysaklar kavuşur birbirine
Derinleri yekvücut geçer iç içe...
Artık bağıruları badaşık;
Bağırsakları dolaşıktır...

Dağ dağın "enel hak hali"nden anlar!
Aralarındaki karşılıklı bakışma
Sessiz sözsüz bir muhabbettir.
Nikahsız şahitsiz birbirine yakışma
Derinlikli doğurgan bir sohbettir.
Dağ dağın ilmidir.
Dağ dağın akciğer filmidir.
Ateşi çıkarsa eskaza
Zırnık yadıllık tıklılırsa gırtlacağına
Ve öksürüp hapsirirsa taa böğürlerinden
Sabrının sonuna gelmiş bir at gibi azar;

Tanımaz üzengi müzengi, toka ayar
Tüm takım taklavatlarını insan puştunun;
Eyer palan, kayış kolan, gem yular
Sırtından bir çırpıda söker atar...
Dağ deyip geçme babooo!
Dağ sevenine aşığına rahmini açar...

Dağ dağın kaderi; alnının yazısıdır.
Dağ dağın körpecik sürmeli kuzusudur.
Koyaklarında yayılan koçu
Yalaklarından sulanan koyunu
Ve zirvesinde süzülen şahiniyle mutludur.
Dağları birbirine düşman bilen aymaz
Hadanın arsızın en azılısıdır.

Dağ dağdan el alır.
Dağ dağdan bel alır.
Dağ dağdan dil alır.
Dağ dağdan sel alır.
Dağ dağdan yel alır.
Diken batsa çiğdemin çiçeğine;
Dağ dağdan efkar alır, bun alır.
Dağ dağın gözünü oymaz.
Dağ dağın başına kıymaz.
Dağ dağın kızını soymaz.
Dağ dağdan şeref alır, onur alır, ün alır.
Dağ dağa tohum verir, gül alır.
Dağ dağın okuludur; haracı harcı yoktur.
Dağın dağa diyeti borcu yoktur.
Hiçbir dağın sevap yada günah dolduracak hurcu yoktur.
Dağ dağa arıyla rüzgarla polen salar
Der'agzında yeşilgözlü çiçekleri döl alır.
Dağ dağdan cılga cılga yol alır...

Dağ dağın yazını güzünü alır.
Dağ dağın sazını sözünü alır.
Dağ dağın kaşını gözünü alır.
Dağ dağın alazını közünü alır.
Ve vazgeçilmez aşktır, dağın dağla
Kaysak kaysağa dokunuşması.
Yekpare bir tutkudur
Soğuk kışlarda vücut vücuda sokunuşması.
İşveli bir sevda çılgınlığıdır
Diplerinden ateş ateşe sökünüşmesi...
Tetik evzeyi öptüğünde derinde
Verildiğinde mercimek fırına
Ateş aldığında barut
Dağın dağla omuz omuza yekinişmesi...
Ya da azgın bir boğa gibi böğürerek
Savurup lavını; çıkarıp kızgın gazını
Kraterlerin sarmaşdolaş ıkınışması...
Püri pak ve bir o kadar da ak yorganını

Şarınıp namahremine billurlu karın
Üşümemek için birbiriyle sıkınışması...
Ve kalles bir hançer gibi
Sırtlarına saplandığında insan canavarı
Yani şu dağlar sarmaşmasına yaban soytarı;
Ağaç ağaca
Dal dala
Kök köke
Rüzgar diliyle, kuş diliyle yakınışması
Boşa değildir...

Ve boşa değildir;
Yağmur eliyle
Toprak beliyle
Damarlarında aşkısan su diliyle
Anlaşması koklaşması; ışınişması
Ve son yozluktan, kömünalce sakınışması...

Oysa bir "söz anlamaz" murtadın çiğliğini emer dağ.
Canı yanan bir karıncanın çiğliğini duyar.
"Kara-hel"den korkup yön şaşırın bir kıraç yılanının
Yanlış zamanda, yanlış kayanın yanlış yarığına pusunduğunu
Bir sezişte görür; ıstırabını anlar.
Ve özenle tutup sürüngeçlerinden
Gözü gibi koruyup canhavli badirelerden
Getirip koyar; yanlış yere yumurtladığı kuluçkasına...

Boşa değildir;
Kaysakların kaysaklarla "göz göze, diz dize"
Ağlaşması başlamadan hemen önce
Yıllanmış serin bir doğum sığınağında
El kadar eniklerini emziren bir sansarı;
"Sen artık tez elden başka dağa
Yer dansa başlamadan
Al enciklerini terk et burayı"
Çimdiğiyle uyarması kayırması...

Dağın dağa yalanı yoktur.
Dağın dağdan çalanı yoktur.
Dağın dağdan talanı yoktur.
Dağların sırtında palanı yoktur.
Dağların aç sefil kalanı yoktur.
Lakin şık servisi kurusa dere boyunda
Öksüz kalır; yetim kalır dağ;
En has, en hassas anadır
Ovasından ağlar
Yaylasından yas tutar
Yamaçları türkü yakar
Derelerin dilinden ağıt akar...
Çiçeksiz dağda
Yarımdır yörük kızının düğünü.
Gözesiz dağda

Bomboştur kürt gelininin güğümü.
Faresiz dağda, eksiktir yılan.
Tavşansız dağda, mutsuzdur tazı.
Domuzsuz dağda,
İninde hastadır kurt dadaları...
Memeleri soğulduğunda; kuruduğunda süt kanalları
Cılızdır; bir deri bir kemiktir yabanilikleri...
Anadır; elbet öfkelenir buna dağ
Magma olup öfkesi; hıncı burnundan patlar...

Dağ dağın ayanı aynasıdır.
Öfke de, sevinç de birbirine dolayımsız ulaşır.
Dağın dağdan beklentisi yoktur.
Dağın dağa cakası fiyakası
Özentisi bezentisi yoktur.
Dağ dağa payesi piyasası
İlentisi serzentisi yoktur.
Aynı göğü paylaşırlar; adil ve hakkaniyetle;
Aynı kapanmayı, aynı açılmayı
İlle de maviliğini; özgürlüğünü...
Ve aynı güneşten içer
Ve ayrı dillerden döker
Aynı acıyla yanmış türküyü...
Aynı bulutları ağırlar kır başlarında
Ortakdır; şimşekleri de, yıldırımları da.
Aynı yağmurlarla çimer yunar arınır
Güz kızılı saçları...
Kendi ongun dereleri besleyip büyütür, ortak göllerini.
Aynı nehirlerle birleşip köpüre köpüre
Aynı denizlerde dalga dalga oynar mineralleri.
Aynı aydedeyi yutup karnına ortaklaşa
Göz şavkına kumar yakamoz kristallerini.
Muamması dilemması yoktur dağların;
Ne denklemi, ne ikilemi...
Yoktur gizi gizemi
Sırrı sırrımı, yuları ipi...
Sadece tertemiz bir selamı vardır; bir şafak günaydını
Aşık dudaklara yakışan kutlu bir gülsuyu çisenmesi
Bir de engin yüreklerde demlenen, geniiş bir gülümsemesi...

Dağ deyip geçme baboooo!
Dağ vuslata ermiş yekvücut bir candır
Her dağ "hamlıklar"ı aşmış insandır
O bazen kan revan, bazen can figan
Aşığına rahminden bebek doğuran fidandır...
Bazen çatık kaşlı, asık suratlı eğitmendir.
İlk dersi şöyle verir; at binene, kılıç kuşanana
"İlmü hal" eyleyene, adap erkan ve yol bilene:

"Nazım Usta'nın 'mim' koyduğu
'Yekpare bir tekerlek' gibi hep ileri
Devineceksin...

Yekpare bahar açan bir nevruz gibi
Sevineceksin...
Yekpare bulutların yağmurunu sağıp
Yekpare çağlayan bir çavlan gibi
Çevrineceksin...
Yekpare üst üste katlanan asırlar gibi
Devrineceksin...
Yekpare fırtınaları has inceliğinle savuşturup
Görkemine akıl ermez bir eke çınar gibi
Evrileceksin...
Nasıl ki ilk patlamadan sonra
Kabartma parşömenler gibi
Kat kat dışarıya açıldıkça soğuya soğuya
Tosbağa kabuğu kazandıysa gezegenimiz
Uçsuz uzayda ateşi nasıl yutup doyurduysa karnını;
Bu mucizede nasıl hayat bulduysa bilcümle mahlugaat...
Başka bir mucize ördüğünde ahvalin tuğlalarını
Yeni bir tazelenme gelip dayandığında kapıya
Yani yuttuğunu kusma kıvamına eriştiğinde dünya;
Körpe cenin kırdığında soğuk kabuğumuzu
Yani kafasını yumurtadan çıkardığında devrim;
Veleve ki yepyeni bir ateşil patlamayla,
Şaşkınlığa mahal vermeyecek; ve "doğan"ı kucaklayıp
Hiç sorgusuz sualsiz; ve kırışmaksızın alnın
Devrileceksin..."

Not: Bu yazı üzerinde çalışılmak üzere "Dilsiz Düşler İsyanı" için yazılmış; "Ayaz'ın Zula Defteri"nden bir okumadır.

Muzaffer Koç

Ozon Deliği

“İçtiği zehirdi,
Kustuğu bal...”
Ve bir arı boğuluyordu
Medenî pusumuzdan
Solukbenizli çiçeküstünde...

Kırlangıç civcivleri!
A şirinlerim
Bu hor bahar
Hiç çıkamadı ki göğün
Turkuaz yumurtasından...

Muzaffer Koç

Paranteziçi Ayraç

Bildikçe
Bilmediklerim
Bildiklerimi kat kat aştı...

Kaçanı kovalarken
Unuttuklarım
Bilemediklerimin
Flu kovuğuna kaçtı...

Sahi bildik bilmedik hangisi
Parantezli yaşamımda ayrıcağı...

Muzaffer Koç

Sel Olup Taştı Gönül

Buğday başağıydım içim kehribar
Destelenip bengi kucaklara derildim...
Dediler; firez kapçık başağına dar
Harman olup göğneğimden sıyrıldım...

Dere idim sarplara çığıldardı sesim
Şen kuş civıltılarına seherdi nefesim
Emdim bulut yeşilini, aç sele döndüm
Al doldu göğsüm, mor taştı göğnüm
Kınında coşkumu tutmadı bendim...

Kırlangıcım çamur yuvadan civciv uçurdum
Körpe çakıkanat göç yoluna düşürdüm
El çöl geçip; düz ovada aklım göçürdüm
Çaylağı akbabayı bir tike et başına üşürdüm...

Muzaffer Koç

Son Gaflet

Kimsenin kimseyle davası yok aslında
"Gerçek"ın "hakikat"le kavgası yok aslında.
"Aslolana şirk"ın kimseye faydası yok aslında...
Şu ki, el hakika, fi-il hakika;
Kimsenin elsürümü yüzgörümü aynası yok aslında.
Herkesin arkasında enkazı çok aslında...
Kime ne kahin sazdan; kime ne kahin sözden
Hiçbir gargara gurguranın gaydası yok aslında...
Ne kafirin melunun pötürü pütüresi var
Ne müminin mumunun safiri süfüresi var...
Gayri esbabı mucibenin silsilesi lok içinde
Gayri sürmenajı şirazenin sintinesi bok içinde...
Yumurta dayanırken "kapının eşiği"ne;
Civciv çatlatırken kabuğu; nerden çıktı şu son 'el-aman...'
Elbet acıyla doğuyor bebek gafletin topuğundan...

Toprak çürüdü, su kurudu, deniz kum doldu
Dağ taş, yazı ova "yandı bitti kül oldu..."
Börtüböcek, otçöp çiçek malûl oldu...
Yedi kat arşta direk bükündüüüüüü...
Yedi kat dipte öz-od sökündüüüüüü...

Onca hayati velinimet geçmedi hora;
Gem ağzı tanımadı, yelkenler fora...
Ammaaa ve laaaaakiiin,
Bu kocccaaammaaaann bir asuman
Küçük akıyla büyük yanılır
Elifi mertek diye sunaaaaan...
Pruva direk elveda, el fatiha
Grandi direk mayna...
Ne "orsa"dan, ne "borda"dandır bu fırtına
Ne iskele, ne sancak
Ne baş pruva, ne kış pupa
Gomina mil uzaklıktan; tam dipten kükredi kalktı dalga...
Bir top ateş gibi, en ağırlı öfkesinden fırladı çıktı dalga...
Gayri hiçbir derdin çorun, umarı devası yok aslında;
Boşa aganta, boşa abrama
Nicht lenken, nicht steuern looo... nicht steuern...
Nafile fundo anere, demir alma, demir atma, çengel takma
Nafile alarga, alabanda...açığa çıkma, dümen kırma
Ve gemi kentern loooooooo... kentern...
Gemi alabora loooo... alabora...
İskandil miskandil bile
Şaştı bu ateş işine!
Hiçbir düzen; nizam yada intizam
Tutmuyor gariiii terazi ve dahi mizan!
Ulan kart avanak;
Bu kocccaaammaaaann bir asuman
Küçük akıyla büyük yanılır
Elifi mertek diye sunaaaaan...
Geç kaldın eyy inkariyecî insan!
Geçmiş olsun eyy bücür maskara!

Var mı geriye dönüş; çark etme ya da çarpıtma
"Kaçınılmaz olan" akışıştan, yakışıştan...
"Sür eşiği Niğde'ye
Geçti Bor'un pazarı..."
Soğuk kabuk içeriye
Nazlı magma dışarı...
Avara gönül avara...

Muzaffer Koç

Suç Ve Ceza

'Her büyük servetin arkasında bir suç gizlidir...'

Balzac

Pembe çiçek, bordo çiçek, mor çiçek
Beyaz çiçek, sarı çiçek, al çiçek
Ağı şaşkın, dili tutuk
Boynu bükük, benzi soluk
Kaşı çatık, başı dönük
Özü doğru, gözü çivit
Sazı sözü bal çiçek...
Güneş donuk, ışık sönük
Yağmur yağsa; berrak akıyor nehir
Hava katran karası
Bulutlar çamur suyu...
Sular derinden yüzeye zehir...
Zehir, dereler ırmaklar boyu
Toprakta kalmadı panzehir...
Aman, bu ne hal çiçek...

Damardan sancılı enik cücük
Tepeden tırnağa çığlık börtü böcük
Bu ne cüret, bu ne şirret
Yaşam değil şol kıyamet...
Güya insanız dedik
Dünyanın başını yedik...
Biz ölek gidek, hakettik!
Hiç değilse bari sen
Donat kırları; süslen püslen...
Bari sen şuh dağında
Şıklığınla kal çiçek...

Muzaffer Koç

Suyun Akarına Uçmak Var

'Ağlıyorum canım kardeşim' mi dedin!
Ağlamak da ağıtlar da birer minik parçamız değil mi
malatyanın memedi gökveli idi
darboğazın memedi ulupınar
ne fark eder ki mirim
su kaynadığı yerden akmaya başlar...
ulupınar ile gökvelioğlu göğün bir köşesinde
enimkonum buluşacaklar...
kainat hakkettiğini istiyor ve alıyor da söke söke
insanlık ıkınıp sıkınıyor
ama hayasız tıkınıyor
yakasına salyasını döke döke...
buraya kadar anlıyorum...
ölüm ve korku da var bunun içinde
yokoluşumuz ve hiçliğimiz daha doğrusu
kendi enerjimize kavuşuşumuz
hakettiğimiz yerde ve zamanda
zamansızlıkta ve mekansızlıkta
hepsi içinde ve içimizde
kıyım kıyım kıyılıyor içimiz...
deccal zaptetmiş bağırsaklarımıza kadar
ne dolabiliyoruz yeniden, ne emebiliyoruz
değişimin mucizevi enerjisini memesinden...
ne de boşaltabiliyor insan kendi akıl bağırsaklarını
kabızlık sürüyor ha vira
lakin koptu geliyor fırtına
okursun yakında
gökte bir öksürme var ki sorma
ciğerleri sökölüyor göğün
ateş olarak patlayacak yerin dibinden bu öksürme
magmada yanmamayı bellemişlerin öfkesi olarak gelecek
ve ayazda donmamayı belleyebilmişlerin yangını gibi
kasıp kavuracak yabanıl her şeyi
ve beyin hadımı herkesi...
yörüngede
mevsimlerin lüksünü yaşamaktan alıkoyacak
'şems' anamız
"yaşam alanı dünya" denen yeryuvarlağını:
ışıklanmayacak yeryüzü
fotosentez yapamayacak ot çöp
soluk alamayacak insan denen nankör mahluk...

Yeni bir enerjiyle irkileceğiz inan
kutsayıp içimize çekeceğiz
kucaklayacağız onu
elele tutuşup horon tepeceğiz belki
ilk çığlıkla soluklanan bir bebek gibi acıyacak ciğerlerimiz
ve gülümseyeceğiz sadece
bugüne değin öğürölmüş tüm acıları kusacak ağız dolusu
ayaklarımızın dibine dökcek safrasını...

"Devrim" mi dedin

“sevgili devrimim” mi dedin?
adını bilemiyorum inan ki
kendi adımı bile bilemediğim gibi...
kanat çırpıp sisin dumanın tepesinde
“cıkık”lıyorum yalnızca
kuşbakışı bakıyorum
dağlardaki yangınlara
patlama çatlamalara
vıcık vıcık akan lavlara...
yanıyor kanatlarımın altı
dem yerimden üşüyorum bazen
kıvrılıp ısınıyorum bulutların ateşinde...
“fazla verimlenirse
ağır salkım yük olur kendi dalına...”

“kırlangıçlar hiç pes etmezler
kırlangıçlar direnişin simgesidirler
çok seviyorum kırlangıcı...
ya sen destansın”
... mı dedin mirim!

Geç bunları!
Destanı efsaneyi
Hesabı kitabı yapıyor kainat
sözü, diziye dizeyi düzmeyi düzdürmeyi
sessizce, gıdıklamadan ve gıdaklamadan
ötmeden örtünmeden anadanüryan
atmosferin hassas defterine yazıyor doğa
kaderi kadersizliği, öfkeyi bilenmeyi ve hıncı
şaşmadan atlamadan soluk soluğa...
kolay anlamaz bunu ne yolcu, ne hancı...
gagam yarıyor bulutların en karanlık “mağaristan”ını
fırtınalar geliyor güneş yanığı kanat uçlarıma
ağırlayıp yolluyorum
pürüzsüz haslığımda...
gerekli bunlar, hatta zorunlu
bir kartal gibi yenilenebilmek için
derin derin nefeslenebilmek için...
başka türlü bir hayatta
yaşıyor olmanın tadı tuzu var mı bilmem
minik enerjilerimizi başka türlü nasıl iade edebiliriz ki aslımıza
“ilklik”imize
kainat anamıza
“ölüm yaşamın bittiği son nokta değil”
diye bir dizesi var kırlangıcın
gelecekte yaşam var ya
dönüşmüş kök salmış bir enerji o...
iletişim denen şeyin özü burada
yani aracısız dolayimsız ve sürekliliği sonsuz bir ilişki biçimi
darboğazın ulupınarı
malatyanın gökvelisi...
ne fark eder, ha teker teker

ha birer beşer karışılır sonsuzluğa...
dualar edilir, duasız bizim ağıtlarımız
gözyaşlarımızsa külliye mezar...
anlayın işte dilsiziz; lafsız sözsüzüz
su kaynadığı yerden akmaya başlar...
işte yürek konulan yer...
yüreginizi tüfek yapıp çatın namlu namluya
suyun akarına uçun kuşlar...

Muzaffer Koç

Şubat Yarısı

Kapak:

Aşkı, Canım, Gönlümün Yasemin'i;
Evliliğimizin ilk "sevgililer günü"nde
(Hani sözün gelişi
Bizim için bütün günler "sevgi günü" de...)
Bugünü kutluyorum...
Ve kadınlığını; o muhteşem görkemi
Tüm içtenliğimle kutsuyorum...
Öpücükse; alacağım olsun!

Kışın son çeyreği; gücük ayının yarısı
Boğaz sanki kapkaranlık bir boşluk.
Bulutlar, içindeki lığ ateşi kusuyor
Şimşekler dört kıtaya bölüyor göğü
Sabah seheri, tan ağartısı değil inan
Karnı mor, koskocaman bir loşluk...
Müthiş yağmur yağıyor; şakır şakır
Peşinden fındık fındık dolu iniyor; lodoslama.
Dalga sesleri gemileri dövüyor; bodoslama.
Balkon pergule; kapı pencere takır takır...
Kanepeye uzanmışsın; oda sıcak.
Dudakların kıpırdıyor ara sıra
Düşünde ne görüyorsan...
Nefesin tasasız; derin uyuyorsun.
Aşk, sevgi ve yasemin kokuyorsun.
Dudakların kımıl kımıl
Gülücüklerin mutlu; yüzün engin bir ova
Kimbilir hangi çiçeği açıyorsan...

Öpüyorum ak alnından ve şık gözlerinden.
Uykunun kuyusu derin; sesin gelmiyor dipten.
Bilmem duyuyor musun; minnettarlığımı!
Dik başım, inat kaşım; sabah huysuzum
Gür damarlım, onur döşlüm; akşam yorgunum
Seni her kucaklayışında sevgiyle ve aşkla
Yürekten kılcala boylu boyunca
Evimizin salonundan en kuytu köşe bucağa
Duygu, içlilik ve içtenlik taşıyan
Yediveren bir gül gibi
İki ayaklı, cömert bir huzursun...

Ve bir de aşkı; bağısız güvercinim
Canımdan öte canım; sırat meleğim
Biricik karım
A benim sol yarım!
Duygularımın memba pınarı
Toprağımın olgun çınarı
A benim can yârim!
Saygıda kusurunu gördüm desem
Ağzım eğilir; yüzüme gözüme durur...
Özveri dalın kupkuru desem
Yıldızlar şafakta alnımdan vurur...

Hiçbir koşulda; hiçbir nedenle
"Şeytan"a uyup; ağzını bozmuyorsun!
Ne büyük bir sabır; ne yüce bir iç terbiye...
Tanrım değilsin belki; ama tapınağımsın
Şuh dalına pusunduğum sığınağımsın...
Çünkü bulutların deliçoş öfkesinden
Sevgi bahçemizin nâçizâne toprağına
Bereket rahmetini
Yağmur yağmur
Damla damla
Dişil emeğinle sağlıyorsun...

Gökkuşağım; yedil rengim, sevgilim!
Bir kırlangıcın göç ve güç kanadını
Kıtılardan aşırıp, okyanuslardan geçirip
Boğaz'ın fırtınalı bir deminde
Sükûn ve sükût kokulu bir yuvacığa
Sihirli bir dokunuşla bağlıyor;
Baağ-lııı-yoooor-suuun...
Pürpak bir nehir gibi
Billûr bir çığılısın sen:
Nasıl desem; ince ince mi, zârif zârif mi
Hayır! Gerçek, kılıçtan keskindir
Kadın kadın; tüm ışıltınla içime akıyorsun!
Sonsuzluksun; kös yüreğimi yakıyor;
Yaa-kııı-yoooor-suuun...
Seni seviyorum...

Muzaffer Koç

Yabanî Tiftiklenme

Kışa bandım baharımı,
Sarı sarı gazel oldum...
Yaza yandım güz-cevrimi,
Karda kavsız gezer oldum...

Dağa yamaç bir çalıydım,
Dikenden sır çözer oldum...
"Açtım soldum" ay- ıplandım,
Çiçeğimden bezer oldum...

"Ben'i 'sen'i gömdüm bağa,
Yapraktan hâl sezer oldum...
"Mihnimi" döktüm aynaya,
Topraktan bal süzer oldum...

Muzaffer Koç

Yas(em) in

Duygu,
Toprak bağrında
Hazan olmasın...
Sevgi,
Şebnem bağında
Koruk üzüm kalmasın...
Gönül gönüle akışan
Irmak olasın...

Muzaffer Koç

Yeleleri Kınalı Atlarım

İda dorukları sis pus
toz duman, toz dumaan
Ay anam, el amaaan
Sarıkız titriyor
erken ağustos sonbaharından...
Olympos'ta titreyen Apollon kardeş
öfkesiyle bilemiş oklarını
İda eteklerinde bir kanyon gibi yarılmış
yüreğime savuruyor
fırtınayla yağladığı uçlarını...

Dur hele bir Apollon
Here'yi mi istedim Zeus'undan;
Afrodit'inin dudağından mı öptüm yoksa
karanlık bir gece
saklı gizlice
Mars'ın sarıhalesinin tanıklığında...

Dur hele, du bi be kardeş
Öfkeni azıcık seveyim senin...

Suçsa İda'nın kanyon dibinde;
Yaslayıp Antandros kalesine sırtını
içtenlikle ve afsunlu gülümseyişle
bulutlamak şingili yağmurları...
Kus kusabildiğin kadar be,
kasırganı da
kalles truva atlarını da
Kıldan kırbaçlarını da
sal üstüme!

Ne yazar be,
köprülerim kıldan ince
boynumda yağlı urgan!
İda dorukları toz duman
sis pus... sis puuuus...
İçim sus! suus.... suuuss!
Bir bade rakı doldur be elim,
dinsin tutkun hasretim!
Yanım yörem sobe; terkedin fasit dairemi
yüreğimin yeşil gözlerinde
yağmur sevgisi
yarga yarga uçurum!

Kilitlenmişim geceye;
yana-döne duvar okurum!

Vay anam vay!
İda doruklarında Sarıkız üşüyor
ağustos sonbaharından...

Nereye sürsem yürek kınamı;
sözcükler kanlanıyor

kuru iskelet canlanıyor...
Anlamıyor, anlamıyor şiirlerim
Yıldız Dağı'mın meramını...

* * *

Hangi düşlerimi
kusayım ki
dizelere!
Karga bile kusarak
can vermez mi
cücüğüne...

Hangi dağa vursam
göksü yaralı
Hangi dona girsem
kığı yamalı...

Hangi sözcüklere yana ki odum
ağzımda toplaşan herbirinin
diluğları kan kınalı!

Nereye sürsem atımı
fırtınalı yeleleri...

Muzaffer Koç

Yeni 'Görücüye Çıkanlar'a...

Bir selam sürersin namluya;
gönderirsin dağcılara.
Yeni "Görücüye Çıkanlar"a
evirip çevirirsin söyleyeceklerini taraklı yatakta;
tavana dikerek gözlerini:
Dağlar
dizmeyi
düşünürsün
karamuk
dallarına.

Ama gölgelerin kavşağında;
duyguların bir yana,
aklın bir yana çeker boyunduruğu!
Unutmadın hiç;
hep yağmur türkülerinde
yiyecek arar tasmaz kuğu!

Suskun yürekte yoksa soluk,
hekime değil yaranı
dağlara götür;
kavaliyla derman çalsın sana Moruk!

"Görücüye Çıkanlar" senden bekler;
karamuk dallarına dizdiğin dağ soluklarını...
Sen dağsın çünkü
dağ sensin,
Sen dağa aitsin;
dağ senin içcevrin!

"Görücü"ye çıkan genç karşısında tutulur küçük dilin;
Bütün sözcükler susar, o dehşetli yaşam mucizesinin andacında...

Olur a,
dağlara düşer yolun:
Dağ deyip geçmeyeceksin.
Her mevsim başka yaşanır her kıvrımında.
Tavşan gibi çalısına küsmeyeceksin.

Bileceksin; her mevsimi
başka başka
ayrı güzeldir.
Yağlı yılanla bitişir
kayabaşında yüreğin;
verip sığağına sırtını,
güneşlenirken.
Müthiş akıllıdır zevzek:
Yad ayağı uzaktan tanır,
yürüyüşünden.
Kim dost, kim düşman bilir;
üstattır kendi dalında.
Kıvıl kıvıl kaynaşırken

ufacık yavruları etrafında
"kaçın saklanın" mesajı bile vermez miniklerine;
ayak sesin tanıdık.

Sen bir kartal gibi,
otururken kayabaşında...
Ve bir baykuş gibi kucağında
bebiş bebiş sallarken karanlıkları
geceboyunca

nöbet için,
aynı yatağı
kayabaşı yatağını üleşirsin.
Şafakla birlikte,
dolanır ayaklarının dibinde
kedi kuyruğu gibi etine sürtünerek...
Anlarsın;
aş ekmek istiyor
kayanın ulaşılmaz deliğinde çocukları;
biraz naz,
biraz sevgi, biraz da yiyecek.
Açıp azığını bölüşürsün
doğallıkla ve sevinçle.

Yolun düşmemişse birkaç gün-birkaç hafta
zaptettiği mahallere
birkaç gün uğramamışsan ortak yatağa
karşı dağdan dinlersin acı feryatlarını
geceyarısı;
kaygudan uykusu kaçmıştır.
"Soğuk gözleri" yollara düşer, huzursuzlanır.
Kulağı bir ana gibi
dost ayağın yumuşak tıptıplarındadır.
Günler sonra gittiğinde ziyaretine
-ama mutlaka gidersin
çünkü göresirsin! -

önce bir keleşlenir,
kelebin ortasından diler başını
silkeler kuyruğunu
açıp sonra keleşini,
akar kayanın yarığına:
Neşesi yerine gelmiştir,
tezden gider gençlerini çağırır.
O sıska yaramazlar
ne çabuk serpilmişlerdir:
Biraz kalınlaşmış, biraz uzamışlardır.
Görür mutlanır umutlanırsın.
Herbiriyle ayrı ayrı söyleşirsin:
Sesini duymak isterler.
Seninle oynamak isterler.
Kulağının dibinde kumruca ötmek isterler...
Doğayı, sevgiyi, ekmeği, gülü,
vede "krallık" kurdukları kayabaşını
zevkle-adilane bölüşmek isterler.

Nasılsa okurlar içinden geçenleri;
cansıkıntını, içdepreşmeni, üzgünü...
Nasılsa okurlar içinden geçenleri:
Acılarını ortaklaşmak, yararı öpmek isterler.

Olur ki,
dağlara düşer yolun:
Dağ deyip geçmeyeceksin;
ve onun özgerçeğini,
yılanını seveceksin.

Bizim "meslek"te
koca bir "muamma" değildir dağlar.
Kahraman mahraman da istemez hani!
Merkür'ün yazıya yığılınca kar;
herkese geçit vermez Mizanlı Deresi.
O, ne cenderme tanır
ne bilmem kaçkazıklı pırpır.
Vahşi, sarp ve acımasızdır.
Orada meydan okusa okusa ayılar okur.
Ve kışı ve açlığı karnında büyüten kurtlar.
Bir de yanginyürek dağcılar!

Mizanlı, Mizanlı, ah Mizanlı
acemiliği hiç bağışlamadı oldum olası!
Zikzaklı cılgalarda yükünle ilerlerken
hiç aşağı bakmayacaksın.
Olur a, heyecanlanırsın, tökezler ayağın
yada başın döner, kanatsız uçarsın.
Parçalanıverir göz açıp kapayıncaya kadar vücudun
kristal çanak gibi;
doğaya; börtüye böceğe yem,
deveye nal olursun.
Dalmaya gelmez bu cılgalar:
Uçurumların tepesinde yürürken
ve ayağın seslenirken karşı çataktan
gerisin geri;
hiç titretmeyeceksin dizlerini.
Vede hiç, ama hiç
dağılmayacak dikkatin...
Malum; kaygan yere basabilirsin.
Dalgınlıktır,
azrail işsizine davetiye çıkarır
tatlı canınla kedi-fare oynaması için.
"Kaymayı ağaç keser" denir halk arasında.
Yalnız toprak kayması anlamayacaksın bundan;
gökten yıldızının kaymasıdır.

Ağacı hemen unut;
burada,
aşağıda

suyu çelip yayacak çalı bile yoktur ki,
tutunasın da perçeminden
kurtulasın dereye yuvarlanmaktan.
Tekerlenip yuvarlanmaya bir başlamayagör,
ikikaya arasındaki yarığa sıkışıp kalmak
en büyük şanstır...
Belki birkaç kırık çıkıkla atlatırsın "badire"yi.

Burada meydan okusa okusa ayılar okur.
Bir de yanginyürek dağcılar!

Cılgalar isyanı öğrenir senden;
bir de hüzünlü şarkıları
bir de gözyaşı kurulayan ağıtları
bir de duyguyu aşkı sevgiyi "kabem insan"ı
sevdayı inancı direnci, "ya sabır"ı
ve hep önünde yürüyen türkülerini...
...şurani...isyanı...

"...Yaz günü temmuzda
sen terle ben sileyim"i...
"Al silahı vur beline emperyalizme karşı"yı...

Dağlar dosttur insana;
sözanlamaz cendermeden
bilmem kaçkazıklı pırpırlardan daha dost.
Onun da kendince kuralları vardır; ve kuralsızlıkları...
En küçük hatada bile çok çok ucuzdur post!
Dağ hayatı gençlik coşkusu "doyurulan" macera değildir!
Tamamen tercihtir; bilincin silaha dayandığı...
Meşakkatlidir;
ama güzeldir, hoştur.
Yüreğin kara bağlar bazen; katrankarası,
bazen kalaylanmış ay gibi
aynakanatlı hophop bir kuştur.
Kar göbeğe çıktığında ilk geyikler açar yolu:
Emin olmadan oynak yere basmaz geyikler.
Kuşkusu varsa içinde
önce eşer alışkın ayaklarıyla,
bulur beki
sonra basıp geçer tepesinden uçurumların.
Timsah ağzı gibi
can almak için
vahşi çenelerini açmış uçurumların.
Ayılar iz sürer, kurtlar peşlerinden gider.
Belli olmaz şu zemheride; kışkıyamette
şu canpazarında
şans kime güler...
"Felek kime vurur kahpe hançerini..."

Tavşan ayakları karlara dokunmamış gibidir.
Tilki zikzaklarla özellikle çelpeştirir izlerini;
tavşan izlemek sanki onun işi değildir.

İzlerden bir çırpıda okursun,
boyasız kalemsiz yazılmış
sihirli doğanın kitabesini.
Kar göbeğe çıktığında kış avaresi köylüler
birbirlerine görüşmeye giderler.
Ya bir düğündür bahaneleri,
ya bir cenaze!
Yani bir "hayırlı olsun" veya
"başsağlığı" ziyareti.
Aslında biraz muhabbet özlemi ve isteği
biraz da doğalca paylaşma acı tatlı günleri...
Biraz kültürlenme;
karşılıklı bilgi alışverişi
biraz konusuna komşusuna
gevresine yöresine
yayma bildiklerini...
Herbiri birer ayaklı kitap
herbiri birer ayaklı gazete.
Sen çayını yudumlayıp,
yola koyulduğunda gün ışıırken
cılğalar senin için hazırlanmıştır...
Kavgadır;
olağandışı dönemler olur;
o zaman sendedir cılga hazırlama sırası.
-Köylüler izlerini görünce derler:
"Bizim çocuklar bugün erkenci
allah sonunu hayır getire! "-
Artık günboyu kulakları tetiktedir.
Çatışma veya ölüm haberlerinde!
Sen bilirsin bütün bunları; işine bakarsın!

Ayakların çoktan ezberlemiştir vuracağın yolları.
Santimlik kıvrımlar bile aklına
harita gibi
ince ince çizilmiştir.

Kapatsan gözünü; yine yürürsün
gündüzlü geceli.
Sen kar yararken idmanlı adımlarınla
ya da sessiz beyazda yüzerken kollarınla
şuranda günleri geleceği yüklenmenin bilinci...

İzlerin yılan gibi kıvrılarak gelirken peşinden
...uzak menzillere;
"operasyon çemberi"ni yarıp götürürsün geleceğe;
o umut günlerini...
...devrimi, devrimciliğini...
...parmağın, yüreğinin tetiğinde!
Çantanda birkaç kitap, broşür, bildiri...
Birkaç avuç kuru gıda, bir-iki konserve...
Tuz biber
çökelek ekmek

biraz da şeker.
Birkaç sayfası
"önemsiz sözcükler" karalanmış defter:
Günlükler, anılar, anekdotlar, gözlemler,
notlar, öyküler, şiirler vesaire.
Hayatın ipine dizilmiş
"önemsiz" inci taneleri...

Dağcıysan,
dağı dağ gibi yaşayacaksın.
Yaşadıkların sığmayacak "günlükler"e!
İnci taneleri önemsiz kalacak günün hayhuyundan.
Dost bir yılan gözüyle çakıştığında bakışın,
yada
gövdeyi patlatıp uçlanmış yabani erik burcuyla
seviştiğinde gözlerin;
içindeki görünmez akıntıyı;
o kaynağı
o içten kükreyen enerjiyi
senin bile yazamayacak kalemin.
Yalnızca doya doya duygulanacaksın.
Yalnızca doya doya oynaşacaksın.

Mayıs yağmurları bastığında karınca yuvalarını
o küçük akıntılara kapıldığında yumurtaları
ve henüz depolamayı yetiştiremedikleri için
yeraltında ucundan çimlenen bayat buğday taneleri
yüzerken toprak yalayan su yüzünde;
toplayıp şefkatli ellerinle
işçi karıncaların yeniden bulacakları
bir tümseğe yığacaksın...
Unutacaksın
hiç olmadık zamanda
uykunda
arasıra etini çimdiklediklerini...
Ve yağmur sonrası
tutanaklarından ayrılıp
korunaklarından çıkıp
dağılanları hepbirelden toplayıp
yeni yuvalarına taşımalarını
şevkle hayretle izleyeceksin.
Şaşacaksın böylesine organize ve mükemmel ortaklaşmaya.

Hiç düşünmeyeceksin; yardım elini uzatırken
içgüdülerinle mi, duygularınla mı hareket ettin.
Dolaylımsız yapacaksın; ama yalnızca içinden geleni...

Bir ayı gelip birkaç metre ötede yatacak:
Silahının gölgesinde korkusuz uyuyacak.
"İyi ki üstüme abanıp boğmamış" demeyeceksin.
O bilir çünkü kiminle boğuşacağını...
Kimbilir;

kaç kez izlemiştir sen farketmeden
 zulada bir yerden
 o kararlı yürek akışlarını.
Ve kimbilir;
sen farketmeden
kurşunların,
o pusudayken
kaç kez yalayıp geçmiştir kulağını
ve kaç kez saymıştır korlu cıvcıvlarını...

Dumanlı havanın panzehiri kasırgadır.
O da bilir
bu dağlarda kasırga kim
 sis duman kimdir.
Sana niye dalaşsın;
bilir ki, sen onun arkadaşısın.

Dağdır bu:
Yiğidin kavga,
kavganın harman yeri.
Yaralı arkadaşını
sırtında selden geçiren olur.
Bu kavgada, kan kaybını önlemek için
gömlek yırtıp yarasına basan olur.
Uğrunlatıp arkadaşlarını
ardına bakmadan sığınaktan kaçan olur:
Arkadaşları yakalamasın diye
ayakları poposuna değe değe
 tüyerek
paçasını sıvamadan
kendini suya atıp karşıya geçen de...
Yada teslim edip silahını yerel dostun birine
 -arkadaşlarına verilmek üzere-
şehre inerek
bile bile ihbarlatıp kendini
"yakalanan" da bir kırkahvesinde.
Yada "göresidim anamı" diyerek
takılıp dayısının yanına "izinli" giden;
sonra adamının adamının adamı
subaylar bulup
en tepelere yüksek rüşvet vererek
kendini "evden" götürten
sopasız işkencesiz bildiklerini "sınırlı" öten
birkaç yılla kendini kurtaran(!) olur.

Ve arkadaşlarından biri
"söz verdiği tarihte"
 bölgeye; yerine
 dönmediği için
engelli haliyle; tek eliyle
"sığınak" ve "depo" kazan
"yangından mal kaçırmak" için

acele acele...
Ve ne derinlik, ne enginliktir ki,
"dönmeyen"e değil
sigarasızlığa küfrede küfrede.

Dağdır bu, doğaldır!
Yiğidin kavga,
kavganın harman yeri:
Burada çürük cevizler ayıklanır.
Kızmaca darılmaca olmaz gönülsüze.
Sen yalnızca "ben varım" diyen
gönüllü
kalıcı yiğitlerle kıkırdaşacaksın.

Dağcısın sen, dağ-istanlısın:
Ne ahbapsın
ne çavuş.
Çavuşun yok
ahbabın çok...
İncinmeyecek göcünmayacak;
yeni dinamiklere ulaşacaksın
yeni derinliklere açılacaksın...
Engin denizde moralini yükseltecek kulağların!

Dağcısın sen:
Dağsın!
Dağı,
dağ gibi yaşayacaksın.
Ve
sevdan

dağ
olacak.
Dağ,
şenin "ciğerparen" olacak.
Ötüşte kumrularla bülbüllerle
yırıtışta aslanlarla şahinlerle
çoğalışta mantarlarla...
Sevişte menekşelerle
duruşacak koşuşacak
yarışacak karışacaksın...

Bir yanın insan
bir yanın azman
bir yanın yangın
bir yanın dingin
bir yanın engin
bir yanın kumsal
bir yanın ırmak
bir yanın balık
bir yanın yürek
bir yanın silah
bir yanın yumruk
bir yanın yıldız

OLACAK!

Sözü, tınıyı, ahengi, bilinci yaşamına yedirip
devrimci yola koyulacaksın.
Tek de kalsan yenilgilerin Eylül havalarında
küllerinden isyan ateşini canlandıracaksın.
Zırhın çelik aklın
OLACAK.

Şiir konuşmak isteyecekler seninle...

Şiir konuşulmaz, yaşanır.

Bir şeftali çekirdeği gibi

yarıp sert yaşamın zırhını

çıplak sözcükler fıskırtacaksın

o onulmaz mahzenlerden.

Oturup sözcüklerin

kuyu gibi derin

kayadibi gibi serin

gölgesine

aklını sis yarmaya yoracaksın.

Ve yıldızlara

uçurtma

salacaksın.

Birikip sözcük salkımlarının

üreğen çardak altında

içip "kavgada düşen"

yıldız

kümelerinin

kaşarabını

duasız aminsiz ruhlanacaksın...

"Görücüye Çıkanlar"a söylediğin artı bir sözün yoktur ustalara:

"Nice asırlar geçirdik hep beraber

daha da ne asırlar geçireceğiz! "

Nice atlar koşturacağız

asırların sırlı-sihirli yollarında;

köpüklenererek ağızları

akakmaları terleyerek

deli yellerde yeledenerek

karaelmas saçları...

Nice yeni asırlarda kalacak,

ufku mühürlemiş nalizlerimiz!

"Altı asırdan fazladır,

kanlı konuşan şu topraklarda

son kış olacak yirmibirinci asır.

Yaşarken de, ölürken de

reddedeceğiz sömürüyü, zulmü, işkenceyi;

ve "devrim"de ısrar edeceğiz inatla muratla!

Sevgi toplumunu kuracak

ortak aklımız, inadımız ve coşkumuz;

acımız, emeğimiz, ellerimiz ve düşlerimiz!
Kimseye hırsızlatmayacağız geleceğimizi..."
şarkılarından ilham-lanacaksın.
Devrimci damarının ayışığını;
yaşarken de, ölürken de
göğsünü gere gere
alının açık yüzün ak
haykıracaksın...

Muzaffer Koç

Yol Gülleri

Ünye'de aylaktım
Fatsa'da kelaynak
Yolculara ayaktım
Ormanda gırılçıplak...
Çırılçıplak
Gezer oldum dağları
Habil ve İlhan'dım
Kalleeeş sarıldım
Vur dedi Levent ve...
Ve Tokat'ta Ahmet
İşimiz yürek çatmak
Yeni baştan vur beni...

Malatya'nın Memed'i
Yıldız Dağı'n AyHan'ı
Öküzlü'de verdi canı
Topraaak topraktı teni...
Baba'nın yolcu oğlu
Gözde yaştan sor beni...

Şiirin çocukluk kardeşi
Beleşimizi değiştir de
İnce ele höllüğümüzü
Dön de baştan sar beni...

Sivas sazında halktım
Madımak'ta yanan can
Türkü içmez öç kin zehrini
Köpeğini çağır hele
Eli tambur'da Pir Sultan
De gel pirim, yaylak eyle
Yıldızların aylasını...
Darağacı kur Hallacı'ye
Gel de baştan sev beni...

Ve gül deriver yolculara
Ah-ı sürgün bahçelerden...
Ah-ı bülbül bahçelerden
Kankızıl demet veriver...

Muzaffer Koç

Yolcu Yolunda...

Akasyalar mor açıyor gönül bahçemde
İçimde begonviller eflatun...
Ciğerime işleyen mucize nefesle avunuyorum şimdi.
Destanların sessizliğini...
Ve efsanelerin dilsizliğini soluyorum
Akşamdan beri.
Ve ay gebe doğuyor bu aralar
Karnı büyümüş bir hayli
Farkında mısın!
Doğurmaya doğuracağım herhal
Ya da doğacağım galiba
Sıska mı sıska, Afrikalı bir bebek gibi...
Göğün sonsuzluğuna beleyecek anam!
Göbeğimi dışarı atacak
Duramasın yerinde
Rotasız yönsüz
Rastgele uçsun; gezsin mavilikleri
Ve çöllerde tozsun diye....
Çekip acıların demini
Tohum olup toprağa düşsün diye...
Doğsam mı ki....
Yoksa yitip gitsem mi bulutların arkasında
Karışsam mı hiçliğe...
İnsanın yüreğinde ekeninin biçeninin
Kuyruğunda çalısının dikeninin
Arkasından uğur suyu dökeninin
Yada salkımsaçak gözyaşı çeşmesinin olmaması ne iyi...
Doğsam mı, doğursam mı aydedenin tırnağından...
Doğurmanın düşlere ve "mağaristan"a bir zararı var mı ki!
Amaaan sen de/ başlayana bak boşver biteni...
Yaralana berelene
Tozlana kirlene
Aklana paklana uç gitsin
Kainatın uçsuzluğuna...
Emdiğimiz meme değişmiş
Yıldızların kuyruklarını örüyoruz
Farkında mıyız bilmem!
Amaan sen de/'hangi düştten bir çift dize çıkar ki...'

Muzaffer Koç

Yontutaş Altında Uçurtma Kuleleri

Ey turnalar turnalar!
Semah semaya kanatlarınız
Gağalarınız cırıyor yüreğimin mavisini...
Ağzınız göğsümde kuyuşur fısıltıyla
İçiniz aymanaçık dilsiz ve yara...

Ey turnalar turnalar!
İnsanları taş yaptım, taşları insan
İçlerine engin de birer ruh kattım:
Aşk, sevgi, sevda, sadakat ve umut...
Öfke, kin, nefret, vahşet ve sükut...
Şalgamlarına biraz da turpsuyu sıktım...
Tüm ağaçları ise size ayarttım:
Tüm suları; gölleri çölleri, serapları ışıkları
Pir dudaklarını, kutlulukları; pınarları aşkları
Bir dost selamını bile
Esirgeyecek misiniz...

Küsmedim size turnalar; azıcık kırgınım sadece;
Bakın, gök toprağından terliyor pâre pâre
Çisem çisem göz bulutçukları; içleri yâre yâre
Şu yontutaş kabrine sürdüm asırlık ellerimi
Ve bebedi kokusundan anladım köleliğimi...
Alnımda akışan bulutî kederi, örselenmeleri
Silmeyecek misiniz...

Kanat kanat katar oldum; öf-öf'lenir ağlarım
Yumuşaktır nasırlarım; ılımandır cıvıllı bağrım
Bir suna "(ş) ah"ı ile, size saldırm davûdî avudumu
Kaysak diplerinde; unuttum ah, civelek efilo umudumu
Yivsiz gaganızla tutup ucundan
Çiçekleyip deste deste
Bir yas günümde avunu diye
Dermeyecek misiniz...

Şuramın toprağı, mucize gömdüğüm yer
İnanmadınız mı; yırtın kanat mendilinizi
Bağlayın dalıma; işte o ardıçta asılı duran ser
Sallanır durur; pırlığımlı şeyhliğim hallaciliğim
Bir "elveda"yla atıverin dağbaşına kemliğimi
Yelimi selimi okşayıp; ölümden öteki yolu
Göstermeyecek misiniz....

Ne geldim ne geçtim; dünyanızdan aylağınızdan.
Ne kondum su içtim; yaylanızdan yalağınızdan.
Ne göçtüm çadır kaptım; obanızdan otağınızdan.
Uçtum yanık kanatla; düştüm yangınlarınıza
Kaçtım yalnızlığımıza usulca; nalsız ayakla
Gafletlerinizden korkularınızdan uykularınızdan...

İssizliğimden su içen şu ufacık düşü
Tekkede tek kalmış, ardıç kökündeki nalâyı

Püfür püfür estire estire
Can kaynaşan bulut dallarında
Dindirmeyecek misiniz...

Ey turnalar turnalar!
Bir çift "sus" gömdüydüm, göğüs dibine
Bir de taş diktiydim; hemen ayakucuna
Çelgiş yeri, yerinde okunsun diye
Bir çaput, bir belek örgüsü ip bağladıydim;
Asil bir at gibi uysal mı uysaldı,
Ama "ilklik"inden kutluydu ve kutsaldı
Aklında bir mavimazı kımıldıyordu; kuruydu kozalağı
İçi sırmabedir dert küpü; gözleri yaş içindeydi...
Belki dediydim; ılık öpünce şıppadak uyanacak gönlü...
Yağmursuzdu kökü heyhat; yaprakları yas içindeydi.
Ve dökünce göğünüzün namlusuna kurşunu
Ürktü yemeni yıldızlar; süklümpüklüm tuh içindeydi.
Bassam tetiğe, ha desem parmağa; duracaktı hayat
Toprağın salcağında yaşamı unutmuştu bir hoyrat...
Minniminnacık bir kuştı oysa; doğuştan nazlı
Azraile kardeş kılmışlar çocuğu, tazeliğinde
Koynuna atmışlar, kazanında kaynatmışlar
Ocağında pişirmişler; yoz etmişler aslına nesline
Söküp ruhunu aklın dimağından;
Helhelleyip yelyelleyip toy toya katmışlar...
Şu ölümü tutup kulağından getirin desem
Her bir telekten dalga dalga
Hümkürüp sümkürmeyecek misiniz...

Ey turnalar turnalar!
Bir uçurtma havalandı doğduğum gün arîfesi
Yontutaşların derin kuyudibine;
Çocukluğum sallanıyordu yılık ipinde.
İpsiz sapsızdı oysa; prangası zinciri yoktu.
Masum mu masum; sabî mi sabî
İçinde kellik topallık körlük
Kerâmi, harâmi ve hurâfe yoktu.
Tel mel yoktu; zamanın kösnül behrinde
Tellerde asılı kalmamıştı kolu budu...

Ne ah'ı vardı, ne vah'ı; yalın yalım dilinde
Kuyruğu uçardı sadece; rüzgarlarca oynaşa kaynaşa
Bir önceki sınıf defterlerimin ayyaş kırpıklarıydı:
Resimleri vardı; ağzı yeşil yapraklı, burnu turuncu
Elmaları al yanaklıydı tombalak ağaçların...
İnsan gibi elleri vardı, kocaman hamarat karıncaların
Sakalları bıyıkları yapış yapış tozlanmıştı kakalakların.
Ve gıdı gıdı gülüşü; altınışılı saçları yalışırdı güneşin...
Derisi yoktu; ne dokusu, ne iskeleti, ne kokusu
Konuşmayın bunları, n'olur susun!
Göklerinizin gülşen güldibine örünmüş
Okyanuslarınızın saleğnine gömülmüş

Soğanı sarmısağı ve nanesi vardı; içi capcanlı, kıpır kıpır
Şimdiki kabusu, şifasız kuşkusu korkusu yoktu...

Yıldızların elleştiği yerdeydi
Yıldızların dilleştiği yerdeydi
Yıldızların kömleştği yerdeydi
Ve yıldızların ışık kokularını ayırdetmeye uğraşıyordu
İnc'elekten azad olmuş burun direği...
Müphem akbacakları; mahremi, namahremi
Yaşı başı, tacı tahtı; sütundirekleri yoktu
İki çatalsüsü vardı kakülünün arkasında; çocuksu takıları;
Minik kirazları, şenol kızın kulacıklarında sarkışıyordu...
Bir kasırga kanamasından pırlamıştı kanatları
Bir çam akmasından parlamıştı tüyleri haslıkları
Çıtaydı altı üstü; cicibici kağıt, abajurdu kuyruğu
Lakin yanıkta ciğer köşesi; cız yüreği oyuk oyuktu
Nedense uçurmaya yeltenmişti öksüz çocukluğunu...
Aşk baykuşun civcivleri, çırım çırım çığırdıyordu
Meşalesiz karanlıklarda, zifirî mi zifirî geceleri...
Sevgi kuluçkasında, tık tık yumurta gagalayan
Bir dirhem hale-kızılıktı oysa bebeklikleri
Bir fındık çeneti kadar ağırlığı ve darası yoktu...
Ah, şu akşam allığınızda
Çeneklerde acı demleyen imbikçi arıların
Son kuyrukuçlarında asılı kalan son oğlu...
Bereketli lale bahçelerinizde, o vızvız dinginliği
Tutup ellerinden yumoş yumoş
Gezdirmeyecek misiniz....

Ey turnalar turnalar!
Girip içime usulca
O güneş kırmızınızdan
Azıcık ballı köz içirin desem
Doldurup zehiri kaseme
Kıtlığımda kıvranan tohum sesini
Ektirip biçirmeyecek misiniz...

Muzaffer Koç